

Umudu büyütüyoruz

Selam kavganın ateginden **doğup** gelene,
Selam meydandaki **işçiye**, grevdeki
memura.

"İşçiyiz, Memuruz, Haklıyız Kazanacağız"
diye haykvanlara.

İgkencecileri yenenlere, **günlerce aç** kalan
analara, **zindanların kâr** etmediği
tutsaklara, **Serhıldanların yaratıcısı Kürt**
halkma...

Ciftehavuzlar'da **dalgalandırılan** bayraga,
Adana ve Ankara'da duvarlara kanla
yazılan inanca bin selam.

Selam Malatya
dağlarındaki bahara,
Sivas'ın direnç
çiçeklerine.

Selam olsun direnene,
boyun egmeyene,
savaşana.

Canıyla, kanıyla
umudun **yaratılmasına**
emek verene.

Mücadeleye daha sılı
sarılıyoruz.

Bayrağımızı daha
yükseğe kaldırıyoruz.

Kırlarda, şehirlerde
savaşçılarımızla

1993 yılına daha güçlü
adımlar atıyoruz...

Geride bıraktığımız bir yılın her anı dolu dolu geçti. Koca bir yıl devrim tarihini yazan devrimler doldurdu. Kağıtsızlaşan hayatımızı atlatmışız. Cesaretle dediklerimizi söyledik. Biraz cesaret, 'Bağırıyoruz Ülkem Her Yanında Dalgalaracak' seisiyle binaçıldı; dört bir yanda filizlendi. İçinde olduk duvarlarda... İşlenecede adımız halkla anıldı.

Devrimci hareketin atılım yaptığı bir yıla dönüştü. Kırdı, şehirde yeni umutların bayrağını açtı. Dört bir yandan sesler gelmeye başladı: 'Cesaretiniz Varsa Gelin' diyen sesler.

Savaşın bir yanında bulunan yazarların diğer yanında olayların kırılı savaşta tam yıl vermesi söz konusu oldu. Buna karşın, düzen sanayilerinin ve krizine care bulamandı. Bütün partiler halklarımızın gözünde küçüldüğü gibi, iktidar üç ayda tükenmiş. Bu süreçte kamlılar bozulmuş, işkenceler, kayıplar, hak gaspları arttı. 'Demokrasilik oyununu' kırıl savaşla birlikte yürütmek istedikler. Demokrasilik sınıfta kaldırdı, kırıl savaş ise hazine hak kattı.

Tüm bu olup bitenden biz de yeterli kadar nasibimizi aldık. Susmamız isteniyordu. Bunun için 'Gazeteci değil militan' dendi iktidar sahipleri tarafından. 'Militan gazetecilik' sözünden gıcıklandı. Demirel'in bu söz ne amaçla söylediğini bilmiyoruz karşın biz hep militan gazeteci olmaya çalıştık. Eğer iktidarın okları bize yönelik olmasaydı, onlardan dövizci sözler, takdimateler alsaydık kendimizden şüphelenirdik. Gazeteciliğin bu ülkede militanca yapılması gerektiğine inanıyoruz. Burjuva basın yokalamak istemediği kareleri yokalamak, yazmadığı gerçekleri yazmak, göstermek istedik. Ne kadar başarabildiğimiz ayrı bir konu. Ancak amacımız hep buydu.

Öğrenmeye devam edeceğiz. Öğretmemiz de mücadele olacak. Teknik kapasitemize, yapacağımız yeniliklerle yeni atılımlara layık olmaya çalışacağız.

"Militan gazeteci" olmak bedel istiyor.

yor. Bir yıl boyunca bu bedeli gereğince ödedik.

Gazetemize yönelik çok çeşitli kompolar düzenlendi. En tipik göstergesi Konya büromuza yönelik saldırılar. Temsilat ve muhabirlerimiz benzer senaryolarla üst üste birkaç kez tutuklandılar. Ülke genelinde başta gazetemizin sahibi olmak üzere, yazar işleri müdürümüz, temsilcilerimiz, muhabirlerimiz yaklaşık 70 kez gözaltına alındı. Bunlardan 17'si tutuklanıyola sonuclandı. Onları fazla büromuz polis baskınına uğradı. Birçok büroda eşyalarımız yağmalandı. 15 günlük periyotlarla çıktığımız sürede toplanma ve dava açma gereksizliği halkımızda 43 dosya açıldı. Haftalık olarak yayına geçtiğimizden bugüne 27 sayı çıkmıştı. Bu 27 sayının 14'ü toplatılırken 34 soruşturma açıldı ... Dergimize, muhabirimize yönelik keşifliklerin hepsini ise burada sıralamak olanaksız.

Susmak bize yakışmazdı. Susmadık. Geliştik. Konuşmamızın, yazmamızın, mücadeleye etmemizin 'ölüm' demek olduğunu biliyorduk. Susmadık, yazdık. Gördük ki, doğru olanı yapmıyız. Ulaştığımız seviye adım adım şekillendi. Onların izmiti ve en fazla zorlaştırdıkları sandıkları bir dönemde karşılarına haftalık periyotla çıktık. 92'ye 17 büroyla girmiştik. Şimdi 19 büromuz faaliyet içinde. Telefonlardan faks yaygın bir teknik donanım sağladık bürolarımızda. Bu da haber akışını, Mücadele'nin tazelitini artırdı.

Yeni bir yıl bizim için yeni atılımlar dönemini olacak. Baskın, şiddetli artışıyla söylemek ise kahinlik değil. Ancak bugüne kadar başarabildiklerimiz, önümüzdeki yıl başarılarımız için en büyük güvenimizi oluşturuyor.

Daha iyi bir Mücadele'nin sözünü veriyoruz. Kayıya insanlarımızın, halklarımızın, devrimcilerin yeni yılını kutluyoruz.

Güzellikleri ve geleceği birlikte kucaklayacağız. Biz Kazanacağız. Şimdilik hoşçakalın.

MÜCADELE

Umut olmalıyız

Devrimci hareket partisi oluşumuna aşamasında halkın arayışlarına cevap verecektir

'92 yılında Kürdistan'da savaş daha da kızgınlaştı
Devlet her türlü terörüne karşın Türk ve Kürt halklarını birbirine düşürmedi, bu halkların direnme azmini kıramadı.

HDP yöneticileri Ankara

HEP'de
Düzenin yaparının esas olarak savunma yasan HEP'iler, bu sınırlar her de deniz olmadıklarını bilirmişler.

Bir psikolojik savaş kargaşası: Psikolojik Hareket Şubesi...

Mücadelenin içindeyiz, özgürlüğe koşuyoruz

Dikkat bay Menzir! Dikkat!

'92 iktidarı canından bezdirdi
Teknik burjuvaziye vaat ettiği "reform"ları gerçekleştirilmeyen Demirel'e TUSİAD bayrak açtı

Daha ileri, daha hızlı!...
Kazanıyoruz...

Devrimciyi güçlü kılan elindeki silah değil, benliğindeki inançtır

Bir yılın dersi: Yaşamak istiyorsanız yaşamak

Memurlar vaatlerin peşini bırakmadı

'93 kavgada daha cesur ve atılan bir gençlik beklisi

Genç '93 yılını devrimci kitleleşmeyle ve 'cesaret' bilinci hareketi geçirmeye bir kabuğun çatlatılmasını dayatan sorumluluklarla giriyor.

055'in değil Mücadele'nin telefonları çalıyor

Basın ahlakıslığına "Genişçe"

Kültür/sanat
Sanatımızla mücadele azmini taşıdık emekçiler

Şehitlerimize dayanıyoruz
Geleceğimize güvencedir

ABD'nin Somali senaryosu:
Umut operasyonu

İletişim tekniklerinin Somali halkının dramını konu edinmesinin nedeni ABD emperyalizminin çıkarlarıdır.

Adana: İstedi Kat: 7 Şk. Kırkpınar irtisat Öden: 47/A Kat: 1
No: 10 Tel: 514-51 97 25

Ankara: Marmara Şk. İrtisat: No: 12/17 Şöhrat Tel: 434 10 92
Bursa: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Devlet: Devlet Mah. Meydanı, Çarşı İşleri Kat: 3
Diyarbakır: İstedi Kat: 7 Şk. Kırkpınar irtisat Öden: 47/A Kat: 1
İzmir: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Üsküdar: Dikkatli Kat: Çarşı İşleri Kat: 3 Şk. Kırkpınar
Dikkatli Kat: İstedi Kat: 7 Şk. Kırkpınar irtisat Öden: 47/A Kat: 1
İzmir: 440 Şk. İrtisat İşleri No: 6/7 Şöhrat Tel: 434 10 92

Karlı Kat: Kırkpınar İşleri Kat: 3 Şk. Kırkpınar irtisat Öden: 47/A Kat: 1
Konya: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Mahalle: Mah. Kırkpınar İşleri Kat: 3 Şk. Kırkpınar irtisat Öden: 47/A Kat: 1
Marmara: Mah. Kırkpınar İşleri Kat: 3 Şk. Kırkpınar irtisat Öden: 47/A Kat: 1
Tel: 24 47 80

Bursa: Suluşah Mah. Etilik Şk. Şöhrat İşleri Kat: 3 No: 80
Tel: 22 30 23

Tekirdağ: Çarşı Mah. İrtisat Şk. Kırkpınar İşleri Kat: 3 No: 80
Tel: 22 30 23

Tekirdağ: Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Zonguldak: Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Antalya: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Adana: Agaçlı Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Adana: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Adana: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Sahitler: Hızırhan Yılmaz ve Dr. Laili Çelen. Adana: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Adana: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Adana: İrtisat Mah. Kırkpınar Şk. Adana İşleri Etilik No: 8/408
Tel: 24 47 80

Elektriksel demokrasi

A damın Türkiye'nin ücre köylerinden birinde kırıp toprakta geç gündüz, yaz kış, demirde uğraşır didim-mekten anısı ağlarmış. Bu kadar uğraşya değer bir şeyler elde etse neyse; yılın başında da sonunda da ne elde var, ne avuçta. Hal böyleyken, bir Almanya modası çıkar ki, "Giden Karanlık zaman ölünce doğuyor" diye duyar. Artık ona da Almanya yol-ları farz olurmuş. Çar naçar elinde bir çift okuzlu sarı, parasını Almanya'da geçedim diye kacıyacağı kapları, iken Almanya'ya kavuşur. Gerçi Almanya'da pis bir işte kö-yündenkinden daha fazla çalışmak zorunda kalır, ama böyle işten ne olur... Yemez iş-imez çalışır, para bittirir. Senelik izni za-man kaybı olmasın diye yarım kullanır. Tem-muz'un 15'inden 25'ine kadar koşa koşa kö-yüne gider, kanısının karnına bir çocuk bira-ır, yine koşa koşa geri döner. Gel zaman git zaman kendine yetecek kadar para bittirdiği kanatine varır, "gayeri yeter" der, köyüne dönmeye karar verir. Almanya'dan parası yetmişte elektronik evye, çamaşır makinesi, buğulak makinesi, elektrikli fırın vb. evye alır, köyüne döner. Naylori gömlek, lastik ayakkabi, naylon kratat türünden heyvelleri köyüye dağıtır. Almanya'dan getirdiği televiz-yon, video, müzik seti, buğulak makinesi, çamaşır makinesi vb. eşyaları da oturma odası-nda yarı yarıya deder. Köyün bütün ahalisi eve dolur, eşyaları hayran hayran seyler. Bizimkindi bir hava bir hava, şivisi vardır. Gerçi toprak damı, toprak tabanlı, köy-çük pencere, basık bir yapısı olan bu köy odasında bu eşyalar biraz tuhaf durur, ancak teslim etmek gerek ki, o loğluka kendine özgü bir havalı da vardır hanı. Köylülerden biri "Hele çalığa da göre" der. Bizimki bir sağa bakar, bir sola bakar, bunu hiç düşün-memişir işle, köyde elektrik yok ki bu meret-ler çalısın. "Çalısız" der, "Ha bu Türkiye bundan gen kalmıştır. Biz once caba göster-di, gettirdik buldun, devlet bir elektrik getire-memişir" der.

T ürkiye demokrasisinin de "elektrik-ler"i kesiktir. Demokrasinin bir kuş-kurumları maşallah tam takum, göstermelik olarak orta yerde durur da bir türlü işlerliği yoktur. Bizdeki "demokra-si" de Almanya'dan kesin dönüş yansı içini Türkiye'deki yapıtaşına benzer. İşken-çeye karşı İnsan Hakları Sözleşmesi'nin Arvur-lara karşı en önce bir imzalamışdır da, yir-me de işkencilerin yaygın ve geçtiği konusunda dünyaya baş sarılan kimseye kaptırmamış da vardır. Parlamento'da işken-çeyi talip komisyonu bulunan kaç ülke vardır şu dünyaya. Karakolları şeffaflığına diyecek yolu doğrusu; işken-çele anları olarak orta yerde, okullarda, devlet dairelerinde, örneğin bir tapı dairensinde rahatlıkla gerçekleştiril-milmektedir. Devletin polisi istediğinde, so-kaaktaki herhangi bir vatandaşın işle istedi-di yine öldürür. Devletin yüksek makamları bunda bir kusur görmezler. Üstelik kolluk kuvvetlerinin görevleri sırasında işledikleri suçlardan dolayı haklarında soruşturma açıl-ma yaşıyacaklarını kanun olarak var olduğu iş-tisna ülkelerden bindir Türkiye.

K amuoyunda MÇ olarak bilinen, Al-manya'dan Türkiye'ye yeni gelişmiş 15 yaşındaki işlel gencin başına gelenler hatırlatırdır. Çocuğacı Türkiye'ye Almanya zannetmese dahi, yine den kendisine son derece doğal olanı yap-mış, sırasına Devrimci Sol, Mahir Çayan bir yazıyıcı yazmış. Böyle yapıldığında Şahmeran

mağarasından çıkardığını nereden bilsin. Devlet bütün haşmetiyle MÇ'nin üzerine yüküldü. Sansürüz, Yunan orduları Türk-ye'yi ıgal edemedi, Türkiye de buna hazırlık yapıyor. Okul müdürü derhal olayı siyasi şü-beye ibhar eder, siyasa şübe çoğucu der-deste işle kişenceli sorgulardan geçirir; mah-keme derhal tutulur, bütün bunlar yetmez, bir de İstanbul Adli Tıbbından aksi dengeşiri-nin yerinde olup olmadığının bakılmasına va-rılır. 15 yaşındaki işlel, aksi dengeşer ye-rinde olmayanların müşahade altına alındığı hücrelere konur ve Ayhan Songar gibi psiko-ğog görünüm bilim özürlü bir adamın eline teslim edilir. MÇ okulundan da olur, başına gelenler pısmış tavuğun başına gelmiştirir.

"E lektriklerii kesik" demokrasinin anlamı bu. Bu göstermelik kuş-kurumları başında parlamento gelir. Açın televizyonlarını, son bütçe görüşmelerini izleyin. Meclis sıralı bombö. İktidar partileri dahi, koca Mec-lis bütçe görüşmelerini 15-20 kilye gerçek-leştiriyor. Bütçesi görüşülen bakanların kor-kusunu görümlere milletvekillerinin beş-mesini olduğuşunu sanmıyor. Onların korku-su, Meclis sıralarının dolmasıdır. Meclis sıralı dolunca, yürekliğör olup olup kalkı-yor. Yöneltilmek başa eleştirilenden korku-larını da sanmıyor. Muhalefet partileri Mec-lis'in boş olmasından yararlanıp 15-20 kilye-ye çoğuluğu seçilip, bakanlık bütçelerini reddedebilir. Burdan korkuyorlar. Muhale-fet partilerinin milletvekilleri ezazka Meclis'e gelise, bakanlar, loğaltanlardan, barlardan milletvekilli toplayıp Meclis'e getiriyorlar.

Öcisi'nin çivisi öyle bir çıkmıştır ki, samimî sözde açıklan önlere yardım için asker gönderip gön-derilmesinin tartışıldığı sırala-nda, bir yandan bu tartışmaları yürütüyorlar, bir yandan da kazan kazan çok kofteyi Mec-lis'in tavaniına yapıtıra yapıtıra on daki-ka içinde yipili bitiriyorlar. İşçilerin, memur-la-rın hakları, ücretleri, maaşları gibi konulara sıra geldiğinde hemen helik olmaları yapıtı-riyorlar. Fakat kendi maaşları şu konusu olduğunda, o Meclis'e gelmeyen milletvek-il-leri, tika basa Meclis'i dolduruyor ve iki daki-ka içinde maaşlarını istedikleri kadar artırı-yorlar. Emekliler aidiıkları maaşlarına sürün-ken, onlar halkan olmalıdır diye kendilerini hem de "kayak" türünden emeklik hakkı bahşediyorlar. Bu yağımsı halkın kesesin-den yapıyorlar.

Ç ünkü onları siyaset dediği, siyaset ti-careti yapıyorlar. Almanya'dan ge-len köyü, oradan gettiklerini nasıl satmak zorunda, bunları da elle-rinde bu işe yaramayan sermayeyi satmak, hem de ucuzca satmak zorundadır. Siyaset arık, büyük ülkelerin, siyasi misyonları, parti programlarını, memleket aşkını ko-nusu dediği; hisse senedi piyasasının ya da benzer piyasaların yatırım programlarını konusudur. Milletvekilli olabilmek için yüz mil-yonları harcandığı bu ülkede, milletvekilleri bu yatırımların karşılığı almak için elle-rinden geleni yapıpaktadırlar. Yoksa kötü bir yatırım yapıyor olur. Yüksek maaş, "koyak emeklik" onların yatırımlarını ancak amorti edebilir, evya gerek yatırımda kır olmaları gerek ki, bu kârı da başka yollardan kasala-rına götürmektedirler. Her, memleketle ar-tık bir özelleştirme modası var; devletle dahi ne varsa satışa çıkarılmış durumda. Onlar da "özelleştiriyor". Siyaset karaborsasının öyük piyasasında satışa sunulmuş mazba-talar, ucuz fiyatları haraç mezar diyor.

Politikada Bu Hafta Umut olmalıyız

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Demir hükümetinin kurulduğundan bugüne taş çık üstüne koymadığını, bir irtetekten, vaat ve söz vermekten başka bir iş yapmadığını ve bir yılın boşa geçirildiğini söyleyen emekçi halk değildi.

Emekçi halk bunu görüp çoktan Demir hükümetinden desteğini çek-mişti. Demirler Ankara'da on bine varan memurları karşısına çıkamayı, karşılarına çıka cesaretini kendinde bulan İnönü ise protestolarla karşılamış-tı. İşçiler kendiliğinden bilincikle bir "Bir Unvan Bir Şişman Etili Bizi Tıpmam" sloganlarıyla iktidara veyransın etmekteydiler.

Bügin hükümeti yukarıdaki eleştirileri yöneltin ülkenin sadece ekono-misi üzerinde değil, politikasında da söz sahibi olan TUSİAD'ın ağır topları Eczacıbaşı, Koç ve Sabancı'dır. Hükümet kendisini arkaдан haşerlerini işçisi hissediyor. Kendisine iktidarı yolunu açan tekeli burjuvazinin eleştirisi karşısında Demirler'in elinden kızıktan ve adeta "Biz istediğimizi hükümet kurduk, istediğimizi yapmaya çalışıyoruz, bize niye bu kadar saldırıyorsunuz", demekten başka bir şey gelmiyor.

İki alet arasında kalan Demir hükümetinin durumu ANAP iktidarının son dönemlerine benziyor. ANAP beş yılda bu hale gelmiştir. Demir hükü-meti ise krize bir yıl bile dayanamadı. Demir hükümeti bir yıl sonunda ne İsa'ya ne de Musa'ya varanamamıştı. İflasını sadece devrimciler ve emekçi halk değil, hamsa tekeli burjuvazi de kendi altın oyma pahasına da olsa kabullenmiştir. Tabii ki, bunda Demir hükümetinin tekeli burjuvazinin isteklerine "demokratikleşme" ve reform" paketine cevap verememesini önemli bir payı vardır. Ama tekeli burjuvaziyi ve TUSİAD'ı karşısına al-masına esas neden halkın desteğini kaybetmesi, altının hızla boşalmasıdır.

Düzünen gerçek sahibi tekeli burjuvazi sağdan-soldan çıkarmı en iyi bi-çimde koruyacağı ve kollayacağı düşündüğü partiyi, partileri itidari koltuğuna oturtur. Desteklemekle en önemli ölçüsü ise halkı aldında ve İsa'yı çekilmede, düzün içinde eriterek tıhçılı olmanın çıkarabilece beceri-sidir. Halkın desteğini geçtiği ve karşısına geçtiği hükümetten ne kadar kes-disinin hükümet de olsa desteğini keser. Ve halkın da yönelidi yeni alter-na-tif arıyışına geçer. Halkın desteğini kaybeden ANAP'ı kaç an ağlaya ağ-laya değitirmek zorunda kalmıştır ve bugün hala ANAP'ın iktidarda oldu-ğu düşünme övüğü düşmektedir. İstece de istemese de başka çıkışı olmadığı için DYP-SHP koalisyonuna yeşil işi yakmıştır. ANAP neredesey TUSİ-AD'la işle geçmiştir ve TUSİAD üyelerinin % 90'ının desteğine sahiptir. Ama tekeli burjuvazi halkın desteğini kaybetmiş bir iktidarda olduğu işle-tiği gibi konurup kollayamaz.

1977'de "Komünizm kaç aralar" dediği CHP'yi tekeli burjuvazinin desteklemek zorunda kalmış, CHP'nin o süreçte halkın umudu haline gel-mişdir. Başka türlü olması da mümkün değildir.

Koç'un, Sabancı'nın, Eczacıbaşı'nın oklarını hükümeti yönetmelerinin toplumsal sonucu Demir hükümetinin halk desteğini kaybetmiş olmasıdır ve tekeli burjuvazi için çoğ atılmaya adae hale gelmiştir. İşte sorun bu-ra daki düşünülüyor. Alternatifin bulsa bu eleştirileri yönelttiği Demir hükümetini bir gün daha iktidarda tutmamacak olan tekeli burjuvazinin bunu bulamamasıdır. Daha doğu deyişle, sistemin politik krizi öylesine kökley-miş ki, eskiyen bir hükümetin yerini yenisi irtetmiyor. Tekeli burjuvazi belki de ilk kez istemediği, beklentilerini cevap vermeyen bir hüküme-te katlanarak zorunda kalıyor. Alternatifin de bulana kadar katlanacaktır.

Ne sürün sıvazıyıp den sürdürükü Baykal ne düzünü son toplarıyla-çık durumdadır. Ne de kızlarıya, eşleriyle, dostlarıyla taze kaç aşladıkları Yılmaz'ı ANAP iktidara alternatif bir güç olacak tutamaz.

Her şey bir yana, parlamentosunda, 81 parlamentoda 21 partisiyle düzün-siyasal kurumlarına halkın güveni kalmamıştır. Bu güveni tazeleyecek ne de parlamentodan çıkacak bir alternatif vardır, ne de erken seçime ge-tilise yeni oluşacak parlamentodan yeni bir alternatif çıkacaktır. Böyle ola-ğın bilseler hemen arın ercen seçim borularını çıkarlar.

"Sistemin politik kanalları tıkanmıştır" demek genel geçer propagandadır bir söz olmaktadır öde pratik bir sorun haline gelmiştir. Tekeli burjuvazinin derdi buradadır.

Halkın umudu mevcut parlamentonun, düzün partilerinin dışında arama-ya başladıkları somut bir gerçekçilik. Halk her geçen gün daha fazla birbiri-ne benzenen, her seferinde kendisini aldatan haşır düzün partisine üvenc-ektir! DYP'nin, SHP'den ve ANAP'tan; CHP'nin SHP ve DYP'den ne farkı vardır? Düzün partiler umudu tüketmiştir. "Devrimciler Halkın Umududur" sloganı bugün her zamankinden daha fazla ete kemliğe bürünüyor. Devrimi hareket partisi oluşturma aşamasında halkın bu arıyışına cevap verecek güçtedir. Yeter ki bu gücü halkla götürmek ve umudu burjuvazi için gere-ken emeği sabırla harcarayabilm.

pişman edeceğiz" diyerek "şefkat"lerinin ne türden bir şey olduğunu da gösteriyordu.

Şırnak alışı devletin temel politikalarından birinin aynası oldu. Şehirlere denetim altına almak son dönemde onun ana sorunlarından biriydi. Şırnak kesiminde kontrol edilebilir yerleri tutuyor, edemediği yerlerde ise bütün bir yerleşim bölgesini zorla göç ettiriyor. İnsansızlaşırma ve yerli halkı koparma uğraşını gerekçe yapıyor. Şırnak tek bir örnek olmadı, ardından pek çok ilçe ve köy bu şekilde bombalanarak, yakılarak, taranarak boşaltıldı.

Çukurova, Silopi, Hazro, Lice, Batman, Kulp, Dicle bu politikaların sonuçları olarak Şırnak örneğini yaşıyorlar.

İnsansızlaşırma ve Köy Boşaltmalar Sürdü

1990'dan bu yana 400 civarında köy devlet tarafından tarata boşaltıldı. Bunun büyük bölümü 92'de gerçekleştirildi. Devlet özellikle yerli halkı destek verdiğini düşündüğü köyleri basarak, köylüleri köy meydanına topladı, evleri talan etti, yağmaladı, ya hepsini ya da bir kısmını yakıp, hayvanlarını ve ürünlerini imha etti. Son dönemde bu şekilde kırkı evler köy kucaklarına yakılarak boşaltıldı. Gazetede bazı yerlerde de sürdürüldü terör yoluyla, köylüler üzerinde psikolojik hasara yönelik köylülerini kendiliğinden boşaltmalarını beklemeye koyuldu.

Basına Yönelik Terör En Üst Boyuta Sıçradı

92 yılında kontrol edilen basına yönelik saldırılar TC tarihinde görülmemiş bir boyuta çıktı. Kontrol edilen Kürt halkına yönelik saldırıların hiçbir şekilde yazılmasını istemedi. Muta Aşer gibi emektar basın mensuplarının yanında, muhabirliği ek bir iş olarak yapanlara dek T1 gazeteciler kontrol edilen saldırılar sonucu öldürüldü. Kürtistan amiralleri dahillerinde sayısız gazeteci gözaltına alındı, pek çok gazeteci sadece görevlerini yaptıkları için tutuklandı, işkence gördü. Toplamaların, açların da vaların, istenen birliği yapıp halkı cezalandırın, milyonlarca lira rak parçasının hesabı ise yapılacak iş de edildi. Basını susturmanın yolu olarak gazetecilere saldırı kontrol edildi, devrimci ve yurtsaver basın susturmanın saldırılarını gazete dağıtımına yöneltti. Birçok gazete bayrak yakıldı, dağıtım arabaları tahrip edildi, bayiler tehdit edildi ve öldürüldü.

Güney Kürdistan'a Harekat

Güney Kürdistan'da Kürdistan Cephe liderleri, Çekirge Güçün şemsiyesi altında federe devletlerini ilan ettiler. Türkiye'yi bu işe razı etmek için uygun bir yıl bulmuşlar.

Devlet, ülke içindeki terörünü sürm ötesine taşıdı. Yine yakıt, yıktı, bombaladı ve katletti...

1. Güney Kürdistan'da yurtsaverlerin bulunduğu kampıların dağıtım için saldırılar, ancak işleri bekledikleri gibi yürümedi. Süre uzayınca pusuda bekleyen TC ordusu duruma müdahale etti ve ordu Güney Kürdistan'da uzun süreli bir harekât gerçekleştirdi. Uçakların, tankların ve diğer zırhlı araçların desteği ve binlerce asker ve korucu ile gerçekleştirilen operasyon, yurtsaverlerin kamplarını Kürdistan Cephe ile anlaşarak yerli çekmesiyle sonuçlandı. Burjuva basının şemsiyesi ve kahramanlık "yokilleri" fazla bir şeyin yapılamaması olduğunu üzerini örtmedi. Güney Kürdistan seferinin başının da yardımıyla "zafer", "büyük başarı" olarak gösteren oligarşi topyekün savaş kavramına bir yenisini ekledi: "İç Harekât". İç Harekâtta birlikte devletin süren savaşta müdahalesi yoğunlaştı ve oligarşinin savaşının kırılışı bütün çabaklığıyla görünür hale geldi.

Kürt-Türk Düşmanlığı Tırmandırıldı

Kürtistan'da Kürt halkını kaybettirildiğini anlatan sayısız

iktidar, bu kez yeni cephesi olarak düşündüğü bir küsüm ileri sağlama almaya girişti. Burularda Kürt-Türk düşmanlığı geliştirilerek, Kürtlerin üzerinde baskı oluşturuldu, onların "rahat" durmasını sağlamaya çalıştı. Kürt halkına "nerede olursan ol boyun eğecekmiş" mesaj vermek için sivil faaliyetlerin de sirtını sıvazlayıp için içinde öldürdü.

İdeolojide gencizmi ve milliyetçiliği bayraklastırdı. Kürt-Türk düşmanlığını artırmak için öncelikle Kürdistan'da ölen askerlerin, polislerin cenaze törenlerini, gösterilerini kullandı. Bu törenlerle sivil faaliyetleri harekete geçirdi ve bunlarla halkı korkutur Kürtlerin üzerine saldırtmayı, Kürt-Türk düşmanlığını her yere yaymaya hedefledi.

'93, '92'den daha güzel olacak. Çünkü daha çok şiddetle basırmaktan başka bir şey gelmiyor ellerinden. Her gün saldırı, katletme, yakıp yıktıkça daha fazla tecrit oluyorlar. Halkı terör ve baskıyla susturmayı çalışanların gelecekteki yoktur. Fazgim Kürdistan'da kendi kuyusunu kendisi kazıyor. Kürti savaşı on yıllara da yayısa, Türk halkıyla güçlerini birleştirecek olan Kürt halkı buna göğüs gerecek. Olgarşinin basırmadığı bir şey daha vardır: Türk ve Kürt düşmanlığı, '93 yılında Kürt ve Türk halkları daha fazla birbirine kenetlenecek, oligarşiyi gereken cevabı verecektir. Gelecek Türk ve Türk halklarındır. Geleceğe uzanmadığı '93 yılı önemli bir basamak olacaktır.

Devlet her türlü terörüne karşın Türk ve Türk halklarını birbirine düşürmek, bu halkların dinme azmini korumadı. Önümüzdeki yıl ne kadar devletin saldırısı olursa olsun yine de daha iyi, daha güzel, daha umutlu olacaktır.

Diyanbakır MGK toplantısının ardından

Milli mutabakat, topyekün savaş ve "iç harekât"

Şırnak, gerçekleştirecekleri belli olmayan bir PMK saldırısının ardından devletin bir katliam ve yıkım operasyonuydu. Buna karşın devlet tarafından önceden bütün boyutları ile anlaşılması bir olay olarak da görmek gerekliydi. Kontrol edilen bu tarz eylemlere hakimiyetli ve bekliyordu, ancak özellikle devletin kimi katillerin işi yine de bu harekât bir çok etkisi yarattı. Devlet Şırnak'ta kendi eylemlerini kurmuş, kamuoyuna da bu havaya sokmuştu. Ümmü "Kürt sorunu arktı halledilmek" psikolojisi sokulmak istendi ve özellikle psikolojik basını vasiyatıyla bu hava yarattı.

Kürt halkı üzerinde psikolojik üstünlük sağlamak zorundaydılar ve Şırnak saldırısı bu amaçla alabildiği ne kullandı. Çevre il ve ilçelerde Şırnak'ın cenazeli korkusu yayıldı. Bu korkuyu pekiştirmek için Şırnak operasyonunun hemen ardından devletin en üst kesimi, MGK ve hükümet Diyanbakır'a gerek bir toplantı yapıp ve Kürdistan üzerine yoğunlaştığını gösterdi: Yararlanı hale içerisinde Meclis de, hükümet de işte MGK'ya tabi kılındı ve işler giderdik daha fazla MGK'nın elinde toplandı. Topyekün savaşta belirleyici karar mekanizması haline geldi.

MGK'nın Diyanbakır toplantısından çıkı önemli sonuç çıktı. Gerçi bu toplantı ancak ifade edilen kararlar devlet tarafından öden beri şu ya da bu şekilde kullanan politikaların devamıydı ancak bundan sonraki süreçte belirleyici önemde olanların bakımından dikkat çekiyordu.

Sonuçların Başında "Milli Mutabakat" geliyor

Buna göre devletin ve düzenden yana olan her kurum, kuruluş ve kişi, devletin Kürt halkına karşı sürdürdüğü savaşta destekeyecek, bu savaşın içerisinde kendi yapılabilecekleri oranda yer alacaktır. Nitekim, partilerin dinsel kurumlarına, basından üniversitelere kadar pek çok alanda bizzat devletin desteklediği milli mutabakatın gereklerini yerine getirmeye çalıştı. Burjuva basının büyük bir bölümü ve bunların yazarlarının önemli bir kısmı yazılarını kontrol altına alarak yazar oldular. Aralıklı devrimci ve ulusal müdahaleye saldırdılar. Üniversitelerde, polis-jandarmaya ve idare işbirliği üst boyutlara vardı; camilerde hoca ve imamlar vaazlarında cemaati bu müdahalelere yer almaya çağırdılar. Ancak yine de bu milli mutabakat, devletin büyük başarılar elde ettiği yılların içerisinde

Türk ve Kürt halkının ortak mücadelesi er geç oligarşiyi yerli bir edecektir.

açığı çıkmaya başlamasıyla birlikte zedelenir. İstenilen sonucu yaratmadı. Öte yandan milli mutabakat burjuva siyasal partilerin MGK karşısında ne kadar etkisiz olduklarını, onların MGK'nın küllü kolisi olmasına ne kadar hevesli olduklarını da gösterdi.

Toplantının İkinci Sonucu

"Topyekün Savaş"ı

Topyekün savaş, devletin Kürt halkına karşı her cephe, her alanda saldırıya geçeceğini göstermektiydi. Böylece Kürt halkı arktı genita desteklisi olarak görülmekte, terör yolu ile Kürdistan'da genita destekliğin vazgeçmeye, Batı'da ise Kürt-Türk düşmanlığı geliştirilerek boyun eğmeye zorlanacaktı. Nitekim sonraki aylarda pek çok köy öldürüldü, öldürülen köylüler kamuoyuna genita olarak tanıtıldı. Ve bu şekilde gelecekteki tepkilerin önüne geçildi. Böylece yerli halkı büyük başarıların sonu olduğu imajı yaratılması hedeflendi. Ancak devletin terör ve "başarsız" katliamlarıyla başlayan yüzü de açığı çıktı.

Üçüncü Sonuç:

"Her Yerde Saldırı"

Bu yönüyle kararlar, devletin şimdiye kadar yaptıkları sistemleştirilmiş batıda, doğuda, Avrupa'da, Ortadoğu'da her yerde saldırması sonucuna doğurdu. Kararların ardından TC Irak ve İran Kürdistan'ına yönelik olarak yoğun operasyonlar gerçekleştirildi; Irak Kürdistan'ındaki Kürdistan Cephe'ye de yurtsaverlerin üzerine saldırdı. Büyük şehirlerde terör artırırken, batıdaki kentlerde Kürt halkına yönelik saldırılara yerli işki yapıtı.

Güney Kürdistan'da gerçekleştirilen operasyon başın tarafından şırımler bir psikolojik savaş oyunu haline getirildi. Kendilerine yaratılacak bu havanın devam etmesi ve elde ettileri "üstünlük" kullanarak Kürt halkının mücadelesini geriletebileceğini hesap eden oligarşi, "İç Harekât" Güney'den çektiği ordularını diğer illerden getirdi. Komando ve özel timlerle takviye ederek daha da derinleştirdi. Bu, sürdürüldü saldırısını bir kademe daha ileri götürmesini anlamına geliyor, ancak aslı eski gücünü psikolojik alanda oluşturmaya çalışıyorlardı. Dağıldıkları genita bir şey yapamazlarken, köylerde yoğun saldırılara giriştiler, Kürdistan'ın insansızlaştırıp, genilliklen kaynağını kurutmaya, yerliyi yazılmasını hedefliyorlardı.

HEP yöneticileri Ankara DGM'de

İkisi tutuklu
15 HEP
yöneticisi
yargılanıyor.
Kürt
halkının
sesini her
kandan
boğmak için
devlet ne
yapacağını
iyece işçisi.

Ankara (Mücadele)- 19 Eylül 1992 günü Ankara'da yapılan HEP 1. Olağanüstü Genel Kurulunda, "bölücülük", "PKK propagandası yapmak" vb. gerekçelerle 25 Eylül 1992 tarihinde gözaltına alınan ve işlerinde HEP Eski Genel Başkanı Feriðun Yazıcı'nın da bulunduğunda 15 HEP yöneticisi hakkında açılan dava 25 Aralık günü Ankara DGM'de başlandı.

Açılan dava, devletin öleden beri HEP'e yönelik olarak sürdürdüğü komplo ve sindirme operasyonlarının en önemli aşamasını oluşturmuyor. Devlet simdi ki aşamada HEPI'ni tutulmaya dönük politikalarına rağmen içine sindirebilmeyi değil, ama HEPSiz de yapamıyor. Çünkü HEP olmasa başka birisi olacak ve daha önemlisi Kürt halkına yaslanacak, kendilerini fazla rahatsız etmeyen ve ehlileştirmiş partiye ihtiyaçları da var. Ancak Kürt halkının HEP yolu ile sorunlarını kamuoyunun önüne getirmesinden, ulusal

mücadelesinde bir basamak olarak kullanmasından rahatsızlığı duyuyorlar. HEPI'ni içi arada bir derinde kalmışlığı devletin de zıkkınlı politika izlemesini getiriyor. Bu nedenle HEP Kürt halkının sorunlarına sahip çıkma ve bağışsız bir çirliği izleme eğilimlerini artıracağı, ona saldırmak ehlileştirmeye çalışıyorlar. Ama daha da ötesi gücünü kontrollemeden alan ve Ankara'da sürdürülen devlet terörüne destekleri esirgemeyenlerden biri olan DGM Baş Savcısı Nurettin Demiral için HEP fazla ilen gidiyor. Kontrolgeni için HEPI'nin bu hali bile tehlikeydi, tahammülsüzlüğü bunu gösteriyor.

DGM savcılar HEPI'nin sessizliğinden de cesaret alarak onun üzerinden baskıların ve tehditlerinin artırmak ve giderek kendi kabullerine göre noktaya çekmeye çalışmaktadırlar. Dava bir yandan HEPI'ni daha da köşeye sıkıştırmak, diğer yandan da onu bu sıkışıklığı içerisinde etk-

iletmek amaçlı olarak açılmıştır. Bir tagla içi kuş vurmak için HEPI'ni sürekli üzerine gidiyorlar.

DGM Savcılar HEPI'liere idam istiyor

Kemal Oktan, Harun Çakmak, A. Cabbar Gezi'nin tutuklu bulunduğu 15 sanıklı davada, sanıklar hakkında idam isteminde bulunan Savcı Talat Şalkın okuduğu iddianame, HEP yöneticilerinin Genel Kurul'da yaptıkları konuşmalarını esas alıyor. Savcıya göre Kürt halkının haklarını savunmanın karşılığı idam cezasıdır.

"Bu dava burjuva basının yönlendirmesi, Nurettin Demiral'in partizimce bakışı, bağtıkları telmisi ile açılmıştır. Amaç bu dava ile HEP'i yıldırmak ve korkutmaktır." diyen, davanın içi sanığı Kemal Oktan, basından ve çeşitli partilerin sözcüklerinin konuşmalarından, içinde Kürt, Kürdistan ve PKK sözcükleri geçen alıntılar yaptı ve onlara herhangi bir sonuçlama açılmadığını açık kendilerine ise 125. maddeden idam talep edildiğini söyledi ve bunun için standart olduğunu belirtti.

Kısaca mahkemede HEP'iler, sonuçta ne derlere desiler düzeni yasalarını esas alarak savunma yaptılar. Herkesin uygulanır konuşun kendilerine de uygulanmasını istedikler. Kuşkusuz HEPI' yöneticilerinin, özellikle Kürdistan konusunda devletin yasal sınırlarının hiç de geniş olmadığını iyi bilmeleri gerekir.

Bir kısım HEP milletvekilleri, üye ve taraftarların izleyici olarak yer aldığı mahkeme sonrasında, Cabbar Gezi dışında diğer tutuklu sanıklar tahliye edililer.

kısa... kısa... kısa... kısa... kısa...

Cezaeinde ziyaretçileri muhbirlik tefkifi

Malatya (Mücadele)- Siyasi polis, cezazevi idaresinin ıbrırlığıyla Malatya E-Tipi Cezazevi'nin ıftılığı gibi kullanmaktadırlar. İstedikleri zaman girip çıkarak cezazevinde her türlü denetlemeyi yapılabilmekteler.

İşkencillerin aşaklığı ıbrırların son bir örneğı de 26 Aralık günü yapıldı. Cezazevine ziyaretçi gelene Tavrı dergisi çalışanlarından Kemal Koç, siyasi polisin tehditleri ve muhbirlik tefkifleriyle karşılaştı.

Görüş sonrası kabinelerden ayrılan Kemal Koç, kimliklerini yazıldığı yerde sivil bir polis tarafından tehdit edilmek bir odaya sokuldu. Başka bir sivil polis onu soru yağmuruna tutarak, "Seni tanyarın, sen bizimle çalışabilirsin, Tavrı dergisinde bizim adımıza çalışabilirsin." gibi tefkiflerle bulundu.

Bu tefkife gerekli tavrı koyan Kemal Koç, "Bu ılgır tefkiflerle bizi tı cıydırcağıñı düşünün kafa, kendi çıkmaızın sergilemekte." dedi ve hiçbir baskının kendilerini yıldırmayacağını belirtti.

■ ■ ■

Malatya'da iç harekate tepki

Malatya (Mücadele)- 26 Aralık günü Malatya'da bulunan demokratik kitle örgütleri ve aydınlar ı harekati Bakara Kurulu Başkanlığı'na çektileri telgrafı protesto etmek 100 kişiyi aşkın kişiyi gerektirenlere telgraf çekme eylemi, iç harekatin yarıttığı sonuçları insanlığı tırakma eylemi bir suç olarak dile getirildi. Ve Kürt halkı üzerinde estinilen topyekün yük etme terörünün durdurulması istendi.

Protestoya eylemine, Anadolu ÖZGÜR-DE'İ'ler, İHD'İ'ler, SAĞLIK-SEN'İ'ler, TMM SAĞLIK-SEN'İ'ler, sosyalist bir sanılanları, Tavrı dergisi çalışanları ve avukatları katıldı.

PTT memurları arasında Kürt düşmanlığı

PTT memurlarının sendikalaşmalarına önüne, devlete her türlü faşist sendikalarla örgütlenen sivil faşistler de dikiliyor. Tüm Haber-Sen'in çalışanlarını baltalamak amacıyla sivil faşistler tarafından Kürt düşmanlığı körükleniyor. Sivil faşistlerin Kürt düşmanlığına dayanan faaliyetleri özellikle 12 Eylül öncesinde faşist tabanın sivil olduğu olduğu Tavrı, Yorgut, Anayasa gibi ıllere yoğunlanıyor.

Memurların sendikalaşmaya başlamasıyla birlikte, devlet sendikaları PTT alanında da oluşturuldu. Tüm Haber-Sen'e alternatif olarak gerici faşist nitelikli Türk Birlik-Haber-Sen ile Türk Haber-Sen kuruldu. Aralarında fark siyasi farklılıkları ıllı değildir. PTT memurları arasındaki tekniyen-telemkonu ayırımı dayanmaktadır. Başlangıçta Tüm Haber-Sen'de örgütlenerek bu sendikayı ele geçirmek isteyen devlet destekli sivil faşistler, sendikada herhangi bir etkinlik sağlayamayınca ayırarak ayrı geçen sendikalar kuruldu.

Özellikle Türk Birlik-Haber-Sen tarafından sivil faşistlerin denetimindedir. MCP'den ayrılan Muhşin Yazıcıoğlu ekibine bağlı olarak faaliyet yürüten bu sendika örgütleniyor. Kürt düşmanlığı temeline dayandığını açıklıyor. Kontrolgeni ile de bağlantıları olduğu anlaşılan bu sendikacılar, devletten aldıkları desteğe güvenerek hareket ediyorlar. Yönetim ve üyelerinin çoğunluğu eski MHP'lidir.

Tüm Haber-Sen içerisinde yer alırlarken gözleri Kürt olan göremeyen bu faşistler simdi ki sendikayı Kürt sendikası olmakla suçlamakta ve milliyetçi duygularına senelen PTT memurlarını kışkırtmaya çalışmaktadırlar.

Sendikaya yönelik suçlamaları sendika yöneticilerinin Kürt olduğu noktasında odaklanıyor. Yönetimde yer alan içi kişilerin Kürt olduğu iddialarını örnek gösterip, diğerlerinin doğum yerlerine bile bakmayarak faşistler, sendikayı bu şekilde yıpratmaklarını düşünen hareket ediyorlar. Öte yandan, sendika için toplanan aadırları PKK'ya yardım olarak gittiği, PKK için izni toplandığı, sendika kongresinde Kürt bayrağı açıldığı, düzenlenen pikniklerde Kürt bayrağı altında Kürtçülük propagandası yapıldığı şeklinde yalan ve dedikodulara başvurarak karalama ve sadakalarını yoğun bir şekilde devam ettiriyorlar.

Bu yalan ve dedikodularla dolu imzasız bildiriler Ankara merkezli olarak PTT çalışanlarına postalanmaktadırlar. Sendikaya ilişkin olarak kamu polisin bileceği bilgiler bu faşistlere veriliyor. Faşistler demagogiyle mest olmak bu bilgileri kullanıyorlar. Öte yandan, yılan bu sivil faşistlerin kışkırtmasıyla kontrolgeni bağlantılı sivil savunma birimleri hiç ılligleri olmadıkları hali sendikal çalışanlardan dolayı Tüm Haber-Sen üyelerini yorguya çekmektedirler.

Bütün bunlara karşın faşist demagogi ve propagandalar, ılleri, devrimci, yurtsever PTT çalışanları tarafından fazla caba gerektirmeden boşa çıkarılabilmektedir. Bu tür propagandaların karşı karşıya gelindiğinde sessiz kalmamayı önemsiyoruz demeden üzerine gilmelidir. Böyle olduğunda, bu yalan ve demagogi PTT çalışanlarını daha bilinçli ve faşistlere karşı daha kararlı hale getirmesine hizmet edecektir.

Kemal Oktan'la mahkeme üzerine yapılan röportaj

"HEP nezdinde Kürt halkının demokratik mücadelesi boğulmak isteniyor"

Mücadele: Size göre siyasi iktidar böyle bir dava ile neyi amaçlıyor?

Kemal Oktan: Bildiğiniz gibi MGKN'ın Diyarbakır'da toplanmasından sonra halka karşı açılmış olduğu bir topyekün savaş var. Bizim daha önce de kurultaylardan, toplantılardan dolayı açılmış davalarımız var. Anti-terör yasasının 81' maddesinden.

Ama bu kez (MGKN'ın Diyarbakır toplantısı sonrası) 125. maddeden. Bizce bu egemen güçler Kürt sorununa siyasi çözümler ve tehditlerini artırmak ve giderek kendi kabullerine göre noktaya çekmeye çalışmaktadırlar. Dava bir yandan HEPI'ni daha da köşeye sıkıştırmak, diğer yandan da onu bu sıkışıklığı içerisinde etk-

Mücadele: Böyleyse sesinizin kısıldığı ve hiçbir manevra şansını tanımadığınız yasal mücadele hakkındaki düşüncelerinizi tekrar öğrenebilir miyiz?

Kemal Oktan: Devlet bizi hapse attı, idamı yargıladı diye bizi bu yasal alan, demokratik platformu, Kürt ıbrırlıkçilerine ulaşabilecek devletçi Kürtlerin, Kürt halkının demokratik haklarını peşkeş çekmesine mücadele ettireceğiz. Kısacası egemen güçler HEPI'ni tasfiye ederek, kendilerine bağlı sahte Kürt partileri kurarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini bozmaya çalışmaktadırlar. HEP Türk ve Kürt halkının karşılaştığı enas olarak bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu oyunu bozacaktır.

Mücadele: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kemal Oktan: Bu dava bir kez daha TC'nin Kürt ve Türk halklarına düşmanlığını göstermiştir. Ancak sonuçta kendi yasalını çığneyen köylülüğü yice ayıkla çıkmıştır.

Bir psikolojik savaş karargahı: Psikolojik Harekat Şubesi

"Herhangi bir dükneye yönelik bir topyekun psikolojik faaliyet programı... ulusal düzeyde hazırlanır. Bu programda, halk desteğini kazanmak üzere uygulanan askeri ve sivil faaliyetlerle ilgili yönlere yer verilir.

"Psikolojik operasyonla görevli personel ve birimler, tıpkı diğer özel görevlere yükümlü birim ve personel gibi faaliyet gösterirler..." (Kontrgerilla Operasyonları, Haziran Yayınevi, sf. 261)

CIA, hazırladığı kontrgerillanın ders kitabında herhangi bir ülkedeki psikolojik savaşın ve organizasyonunun önemiyle işaret ediyor, mutlaka bu tarz birimlerin oluşturulmasını dayatıyor. Türkiye'nin kontrgerillaları derslerini CIA'dan aldıkları için, psikolojik savaşın gereklerini her zaman yerine getirirler. Bu savaşta daha düzenli ve programlı yürüten kurumlara da olmaktadır. Ne var ki, bunlar şimdiye kadar devletin içinde yasalarla bağlanmış faaliyetlerini gizlice yürütüyor. Şimdiye kadar kontrgerilla ve ona bağlı olarak sürdürülen psikolojik savaş faaliyetlerinin en yakın terici olan TC devleti, Türkiye halklarına karşı açtığı topyekun savaşın bir parçası olarak psikolojik savaşı hangi kurumlarıyla, nasıl ve ne amaçla gerçekleştireceğini ilanı ediyor. Açıkça kontrgerilla faaliyetlerini kamuoyuna açıklıyor.

Özel Harp Dairesi merkezli kontrgerilla şimdye çek oluşturdugu çeşitli birimlerine bir yenisini daha ekleyerek Emniyet Genel Müdürlüğü çerçevesinde Psikolojik Harekat Şubesi adıyla bir birim oluşturdur. Bu birimin oluşturulduğu, amaç ve işlevleri kamuoyuna açıklanmış.

Devlet Ateni Olanı Gizlemeye

Genek Duyumyor

Halk yığınları üzerinde oluşturulduğu gücü "devlet" imajı bastırarak dedikçe, "devlet baba", "güçlü devlet", "devlet her şeyi kadirdir" türünden imajları yiprandıkça, oligarşi psikolojik savaşı yoğunlaştırıp bunları kuvvetlendirmek istemektedir. Halkı kaybedenler, devrimci ve yetersiz müdahale karşısında acze düşenler, düştükleri bu bataklıktan daha fazla yalana, daha fazla fitiraya sarılıyorlar, daha fazla gözdağına ihtiyaç duyuyorlar.

Psikolojik Harekat Şubesi de CIA'dan

Kendi açılarına üzerinde duramayanlar, hep bir yerlere yaslanarak güç bulanlar hiçbir şeyi kendisi başlatmaya başaramazlar. Yaptıkları, uysal da yamasına da, başkılarından, sırtlarından dayadıkları güçlerden alarak uygulamaklar. Emperyalizim olmadan ayaklarımlar üzerinde duramayan tüm yeni-sömürge ülkelerin burjuvazileri katıldığı, kötü bir kopyacıdır.

Taklit etmek Türkiye burjuvazisinin de sürüp giden bir hastalığıdır. Anayasalarını, kanunlarını, taltimatnamelerini hazırlayacakları, bir şeye karar verecekleri zaman hiçbir Amerikalı veya Avrupa'dan birini seçip aynen alırlar. Ya da onlara ismarlamaya yaptırılır ve kendilerine atılmış gücü uygularlar. Sonuçta ortaya hikâyet garibesinden başka bir şey çıkmaz. Hiçbir kurum, yapılamı kendini bundan kurtarmaz.

TC ordusu yeni-sömürgeleşme sürecine, ABD ordusunun gölgesinde girdi. Askerlerin postallardan en yüksek savaş aracına, tübbe düzenlerinden savaş taktilerine kadar her şeyde ABD uygulamaları, araçları, çizgisi öğene kilindi. Amerikan ordusunun cavağını Türkiye'de birer general edasıyla alabıyalar savag dersleri düzenledi. Amerikan ordusunun işleyişini öğrenen belgeleri ve taltimatnameler synen çevrildi ve TC ordusunda uygulamaya konuldu. Oysine taktik ve stratejinin dedigini dinigma cıkma hald eald geldiler ki, kendilerini cıkma duruma düştürdüler. ABD ordusunun taltimatnamelerinde, her birlikt bir papazın bulunmasının gerekliliği yer alıyordu. Bu belge de aynen çevrildi ve TC Genelkurmay'ının bir taltimatnamesi olarak birlikt e gönderildi. Taltimatnameli alan birlikt komutanları Müslüman bir ülkenin ordusunda killese papazı aramak zorunda kaldılar.

Kontrgerilla faaliyetlerinin bir sonucu olarak oluşturulan Psikolojik Harekat Şubesi'nin taltimat ve hareket tarzı da CIA'dan ödünç alındı. Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde oluşturulan Psikolojik Harekat Şubesi, devrimci ve yetersizlerin etkin oldukları yerlerde devrimci ve yetersizlerin faaliyetlerini defledirirler, onlara karşı anti-propagandanın nasıl geliştirilmesi gerektiği hakkında fikirler üretecek. Saptanan stratejiye göre, gerillanın halka sürükli basması işlevleri ihlenerek devlette yakınılaşmış, an zindan tarafsızlaştırılması, mücadelede işlevli kalması sağlanacak.

CIA'nın kontrgerilla faaliyetlerini anlatan kitaplarında bu strateji önemli bir yer tutuyor. "Psikolojik faaliyetlerin başlıca hedefi insanlığı gözden düştürüp halktan tecrit etmektir." "Psikolojik faaliyetlerin başlıca hedefi, ulusal morali yüksek tutmak, ulusal birliği ve hükümete güveni vurgulayıp pekiştirmektir." (age, sf. 264-265) Psikolojik Harekat Şubesi bu işi yapmayı üzerine alıyor.

Üniversite Rektörleri Psikolojik Harekat Şubesi'ne

Yapılan açıklama göre, bu şubede resmi devlet görevlilerinin yanı sıra, emniyet örgütüne yeni alınan sivil görevliler, üniversitelerin kamu idaresi ve yönetim konularında eğitim yapmış elemanları da görev olacak. Anlaşıldığı kadarıyla devlet dairelerinde çalışanların bir bölümü, üniversite mensupları, sentrileşen oluran, fabrikalarda çalışanların bir kısmı isimleri gücü tutulacak bu kuruluştaki yerde kılıf savagin bir elemanı olarak çalıştırılacaklar. Görevleri halkın karşısında yalanlar üretmek, kafa karıştırmak, fitiralar atmak, devrimci ve yetersizleri karalamak, halkın karşısında hükümlü düşürmek.

Oligarşi kılıf savagin üniversitelerde, din kurumlarında, medyada, sanet dünyasında ve daha pek çok yerde belli bir program içinde ve daha sistemli sürdürülecek. Psikolojik Harekat Şubesi, bu savagin daha sistemli hale getirilmesi işleyle meşgul olacaktır. Oligarşi kontrgerillanın kurmaylığında topyekun savaga sürüleceği güreli harekete geçirecek hareket ve araçları hızla yaratıyor. Tarhinde ilk kez düzenli sızan ve önlemekte yetersiz kaldığı devrimci ve ulusal bir müca-

deleye karşı savagin olmanın psikolojisyne hareket ediyor. Silahlı mücadele aşğarının topyekun savagina, iç harekatarın rağmen halktan yalıtılabilmiş değildir. Tersine halkın düzene gidecek artan tepkilerinin daha fazla ifadesi olmakta ve halkı kuşaklamakta. Oligarşi bunun için elindeki bütün gücü savaga sür-

yor. Psikolojik Harekat Şubesi de bunun sonucudur. Buna yenilerini eklemek zorunda kalacaktır. Devrimci ve ulusal savagin oligarşi her şeyi ciddi düğünme ve tedbir alına noktasına getirmişti. K kaydan çıkmıştı ve oligarşi için savagin kendi cephesinde daha da derinleştirilmekten başka yol kalmamıştır.

Psikolojik savagin en boyutlusu bile, kurtuluş mücadelesi veren halkların mücadele gerçeğine asla üstün gelemez. Çünkü halkı olan halkın savaginı...

CIA'nın el kitabından...

Kontrgerillacıya psikolojik savaş dersleri

PSİKOLOJİK SAVAŞ;

g. İspanyola yönelik olarak yürütüldüğü:

- 1- Psikolojik faaliyetlerin başlıca hedefi İspanyolu gözden düştürüp halktan tecrit etmektir.
- 2- Psikolojik saldırının en önemli hedefi İspanyolu birinin moralini bozmaktır.
- 3- Ele alınan temalar, yerel halkla İspanyol kadrolar ve onun taraftarları arasındaki farkları işine vurgulanmalıdır. Yine İspanyancın hiçbir kesimden yuz bulmadığı, tecrit olduğu, evine dönmek istediği ve zor durumda olduğu gibi temalar işlenmelidir.
- 4- İspanyol karıştılaştırılmasında cıkılanlar af programının etkilili olduğu görülmüştür. Af kampanyaları sarımı ve iyi propaganda edilirse ve de özellikle İspanyolcuların alı dizey usurları hedeflenirse, büyük ölçüde etkilili olur. Yine, İspanyol faaliyetleri vazgeçmek halinde edilecekleri cıkartar özellikle vurgulanarak karıştıtırılmasını sağlanabilir.
- 5- Ancak doğal programın bazı dezavantajları da bulunmaktadı. Af, İspanyancın yane-meşurlasına anlamına gelmektedir. Afı kabul edenler cesazsı kalmakta ve af, İspanyol tehdit imajının büyümesine neden olmaktadır.

h. İspanyolu destekleyen nüfusa yönelik olarak:

- 1- Burada psikolojik faaliyetlerin hedefi, nüfusun İspanyola verdiği desteği pekmeşini ve hükümeti yanına geçmesini sağlamaktır.
- 2- Propaganda, İspanyancın eksikliklerini, zafetinin sonuça hükümetin olacağını, hükümetin başlanılması ve hükümet güçlerine teslim olmanın avantajlarını işlemeyle vurgulanmalıdır.

l. Tarafsız kesime yönlendiği:

- 1- Psikolojik faaliyetlerin başlıca hedefi, ulusal morali yüksek tutmak, ulusal birliği ve hükümete güveni vurgulayıp pekiştirmektir.
- 2- Yine, halkın hükümet güçlerini benimsemesine, halkı, hükümet programlarının kendi cıkarna olduğunu, hükümetin kendilerini koruyacağına ve nhal zafetinin hükümeti olduğunu İknaya yönelik cıalışmalar yürütüldü.

j. Kamu personeline yönlendiği:

- 1- Personelin devlete bağlılığını korumasına cıalışılır. Personele, halkın desteğini kazanmanın, rahat ve adaleti sağlanmasının, işlevi faaliyetleri temel nedenlerini ortadan kaldırılmasına cıalışılmasının ve halkı yitici İspanyolardan korumanın önemli kavramlarıdır.
- 2- Ev sahibi ülke güvencik ve askeri güçlerine sivil halkın iş savunma ve kılornma faaliyetleri çerçevesinde önemli kavratılır. Her asker, halka yönelik her tavırının başan veya tarafsızlıkta bir payı olduğunu nüfusa kavratılmalıdır.
- 3- Kamu personeli, tarafsız veya düşman olmayan nüfusa yaklaşımda olumlu ve yapıcı olacaktır.
- 4- Psikolojik faaliyetler İspanyola yardım nitelikli faaliyet ve eğılimleri caydırıcı fonksiyon görmeleir.
- 5- Halktan, kendi cıkartlarına ayrılan olan teplerde bulunmamalıdır.

k. Yabancı gözlemciler ve kamuoyuna yönelik olarak yürütüldüğü:

- 1- Başlıca iki hedef grup vardır: Tarafsız ülkeler, düğman ülkeler. Tarafsız ülkeler bu konusda olduğunda, psikolojik faaliyetlerin amacı, dostlar bir tarafsızlık ortama oluşturmak veya bu ülkeyi meşru hükümet tarafına aktı olarak karıştırmaktır. Düğman ülkeler söz konusu olduğunda, psikolojik faaliyetlerin başlıca amacı, kamuoyuna bu ülkenin İspanyolcuları yardım etmelerine karşı sefelerb etmektir.

1992'de daha fazla özgürlüğe açıldık. Onuru direnişimiz ve savaşımız büyüttü

Mücadelenin içindeyiz, özgürlüğe koşuyoruz

İNSAN HAKLARI

Nilüfer ALCAN

Aydın olabilmek ya da "devlet aydını"

İnsan haklarına sahip çıkmak... Evet ama nasıl? Devletin "terör" ve "teröristler" demagojisi altında, aydınların kafasında yatan giderik mağlaklaştırılan bir soru bu.

Örneğin, Diyarbakır İHD Şube Başkanı Sedat Aslantaş şöyle diyor: "Askerlerin cezalarına sahip çıkmak ve tepeduru mazemesi olmamak engellemek istiyoruz". Bunu "askere, polise de şehit demeliyiz, onların da insan haklarına sahip olması gerekmez mi, cezalarına bizzat sahip çıkmalız" açıklamaları izliyor.

Ve Analar Kurultayı'na "işkence kurbanlarımız, asker, polis ve gerillaların aneleri" çağırıyor. Polis ve asker ailelerine seslenmek, onlara muhabbetin bir parçası haline getirmeye çalışmak doğru bir yaklaşımdır. Ancak çağrıdaki yaklaşım bu değildir.

Böylesi bir bakış açıları sınıfsalhtan ve ulusalsalhtan açık, salt burjuva hümanist bakış açısının damgasını taşıyan, ayakları havada bir insan hakları savunuculuğudur.

Olğarışının istediği aydın tipini seçtiklerini var bu yaklaşımda. Egemen sınıfların "devlet memuru" gibi, "devlet sanatçısı" gibi "devlet aydını" yaratmaya çalışıyor. Ve bu çizginin dışındakileri cezalandırarak, tehdit ederek ya da cezalandırarak önüne sererek istediği çizgiye çekmeye çalışıyor. Bu yöntem ülkesinin, halkının gerçeklerinin kopan ya da bu gerçekliği yitkilediği sorumluluklardan korkan aydınlar üzerinde etkili de oluyor. Bu tür aydınlar devletin yaymaya çalıştığı "terör", "teröristim" edebiyatına ortak oluyor, ister istemez halkın karşısında saf tutuyorlar ve devletin terörünün ortaki oluyorlar. Değişik, insansızlaştıran ve yok etme politikalarını, basına, gazetecilere karşı estiren terörlük, Kürt aydınlarına yönelik kontrolgiriş cinayetlerinin, insan hakları kurumlarına yönelik saldırıların ayyuka çıktığı bir dönemde "gerillaya da,

askere de, polise de şehit deme" yaklaşımında bulunmak mümkün değildir. Bu tablo karşısında, militarizmin Kürt halkının üzerine sürdüğü "unsurlara" sahip çıkmaya politika, kurtuluşu için olğarışının bugünkü saldırılarının önüne set ol-maya çalışırken ölen Kürt insanına, onun yurtsever evlatlarına saygısızlık demek olmaz mı?

Bunun anlamı olğarışının pervasızca saldırdığı kurulumlarımız, mevzilerimize, gelenek ve değerimize sırt çevirmek olmaz mı? Kontrolgiriş hala bizim insanlarımızı, devrimcileri, yurtseverleri katledecek, biz "kahrolsun insan hakları" diye slogan atan kontrolgirişlari asker-polis cezalarına birlikte olacağız. Bu en azından kendimizi, savunduğumuz değerleri saygılandırır.

Evet, biraakalm onların cezalarına başkaları sahip çık. Bizler önce her gün şehit düşen yurtsever, devrimci insanlarımızın cezalarına yeterince sahip çıkmaya bilimsel geliştirip bunu hayata geçirelim. Kurduğumuz ve her geçen gün mücadelenin yükselten mevzilerimize yapılan saldırılara her zamankinden daha fazla ve daha güçlü karşı koyalım, ızlaşma zemini aramayalım. Aksi halde, salt burjuva insancıl bir yaklaşımla kuyupak bir zemine sahip oluruz ki, bu ne "demokrasi" mücadelenin ne de halklarımızın kuruluşunun çıkarması olacaktı.

O halde böylesi bir dönemde aydınlarımızın öündekileri en önemli sorun, olğarışının yaratmak istediği aydın tipini dışına taşımak ve devletin sürdürdüğü terör karşısında en ufak bir sığın vermeden ızlaşmaz bir tutum takılabilmektir. Böle ızlaşmaz tavırın bedelleri olacaktı. Ancak aydın insanın onurunu korumamın, bu sıfatı hak edebilmemin, insan hakları mücadelenin onuzlayabilmemin ve daha önemli devrimci ve yurtsever insanlarımızı sahip çıkabilmemin başka bir biçimi yoktur. ②

Bedellerini ortaya koyuyor, "biz kazanacağız" diyoruz. Savaşıyoruz, ezilen halkların sesi soluğu oluyoruz. '92 açık savaş gerçeğini herkese tanıttığı yıl oldu. Şehitler verdik. Zorluklara göğüs gerdik. Karşılığında savaşçı her yöne yarararak mevziler aldık. Bugün direnişi ve onuru yitilmeden bir misyonu temsil ediyoruz.

ZULME TESLİM OLMAMAYI GELENKELEŞTİRDİK

Savaşın giderik yaygınlaştığı ve boyutlandığı '92 yılı boyunca yüzlerce devrimci, yüzlerce gerilla kuşatmalara, teslim ol çağrılarına karşı direnişi, çatışmayı seçtiler. İstanbul'da 20, Ankara'da 9, Malatya'da 5, Adana'da 3, Bursa'da 1, Siirt'te 2, İzmir'de 1, Zonguldak'ta 1 DEV-RİMCI SOL gerillası son nefeslerine kadar slogan atarak son kurbanlarına kadar çatışarak şehit düştüler. Savaş gerçeği onların kahramanca tavırlarında kendini gösterdi. Dağalandırıldıkları bayraklarıyla, duvarlarına yazdıkları insanlarıyla, geleneklere yeni gelenekler eklediler. Mücadelenin yolunu açtılar, güç katılar, onur kazandırdılar. "Tankınızla topunuzla gelin" diye haykırılanları sesi, Kartal'da polis baskıntının üzerine yürüyene işçilerde, polis üniversitelerinde işgaline kendisi şiddetle yanıt veren öğrenci gençlikte, panzerlere taşıla direnen gecekodu emekçilerinde yankılandı.

Hücre Duvarları Tanıdımız:

"Süma Hakkı"mızı Küllendik Gözaltılar, işkenceler, ölüm ve "kaybetme" tehditleri işkencehanelerdeki direnişini öğrenmiştik. "Süma hakkı"nın kullanılması insanlarımızın onurunduk. Süma için CMUK'u beklemedik. İşkencecileri gereksizcileri haykırarak direniş marşlarını, sloganlarını dinleten insanlarımız oldu. Adın ne sorusuna "halk" diye Serpilirmiz, şubeden çıktığından kolları tutmayan ama işkencecilerin tek bir sorusuna bile yanıt alamadığı Ali Rıza'larını, "yoldaşlarımız seven onları ele vermez" diye Eylemlerimiz, 14 kez gözaltına alınıp her türlü tehdit yüzü yüze kalan, ama 14 sözcük fadisi bulunmayan Sabahat'lerini var.

DAL'ın işkencecileri 24 Ocak'ta Ankara yürüyüşüne gözaltına alınan 30 TÖDEP'i öğrenci bir saatir fada dahtı vermedi. Beylerbeyi'nde ve Erenköy'da katledilen iki şehidimizin cenazelerinde gözaltına alınan 60 insanımızın 60'ı da açık griyaptı ve fadde vermedi. İşkencehanelerdeki kitlesel susumumuz "Süma hakkı"mızın yasalılığı oldu.

Duyarlılığımız ve Yaratıcılığımız Cezaları Mevzilerimiz Olmayı Sürdürdü

Devrimci tutasakların gösterdiği özveri, duyarlılık ve yaratıcılıklı cezaları ve sınırlı koşullar zorladı ve açtı; mevzilerimizin her zamanı mevzi olmayı sürdür-

dü. Cezalar, hücreler, saldırılar, işkence-ler bu mevziyi genişletmeye yetmedi. Nerede bir baskı, bir katliam varsa, halk ve devrimciler nerede direnyorsa cezavetleri onlara tavırsız kalmadı. Birçok dayışışmanın örneği oldu. "Devlet terörüne karşı set oluşturalım" çağrısı devrimci tutasakların sesiyile güç kazandı. Bir ay süren açık grevleri, mahkeme salonlarındaki gösterileri ve protestolarıyla kayıpların, infazların tehşirinde önemli bir rol üstlendiler. Tutasaklı koşulların 12 yıllık direnme birikimine yenileri katararak direniş ödağı olma özelliklerini sürdürdüler.

"Savunma Hakkı"mızı Küllendik. Fazlimum Hakkı'nda Yargılama Devam Ettik

Devrimci tutasakların pek çok bedelle "söke söke" aldığı ve gelenekleştirdiği "savunma hakkı'nın her firsata geçi edilmesine izin vermedik. Duruşma salonlarında hangi saldırı bulunsak bulunamıyaygılan oldu. Savagıllarımızın "yargılandığı" mahkemelerde "adalet"lerini tanımadığımızı haykırdık Türkiye halklarının kavşasını, 1 Mayıs'ları, cenazeleri, şehitlerini, gecekodu halkının onurlu direnişlerini savunduk. SDB'lerimizin zini direniş, savagımızı haykırdık

Şehitlerimize Her Koşulda Sahip Çıktık

Sloganlarıyla, dağalandırıldıkları bayraklarıyla son nefeslerine kadar çatışarak şehit düşen savagılların cenazelerini olğarışının tehditleri, gözaltıları, kurgun yağmurların altında kaldırdık. Düğün cenaze törenlerini bir "mevzi savagı"na çevirdi. Törenlerimizde şehitlerimizin sloganlarını haykırdık, bayraklarını dağalandırdık. Uğruna ölümü kucağından bayrağı tabutlarına sadık. 17 Nisan şehitlerinin cenazesi törenlerinde -İstanbul'da, Trab-zord'da, Erzurum'da- 500'ün üzerinde insanımız gözaltına alarak şehitlerimize sahip çıkmazı anlamak istedikler. İstanbul Gazı Mahallesinde yalı anılarımızla saldırdılar. Copları 60-70 yaşlarında analarımızın başlarına yaralar açtı. Her katliamdan sonra Karacaahmet'i işgal ettirler. Yolları, Üsküdar'da, Kadıköy'de bağlayarak tutmak zorunda kaldılar.

Cenaze törenlerimizde binlerce gözaltı, yüzlerce tutuklama ve yargılama rağmen mevzilerimizin bir karış çekilemedi. Düğün, şehitlenme sahip çık-madıkları kardeşliğimiz gösterdik. Şehitlerimizin onları kanlı ellerine teslim etme-me ve her koşulda şehitlerimizi sahiplen-

BİZİ MÜCADELEDEN KOPARAMADINIZ-Devrimci tutsaklar, cezaevlerinden, mahkemelerde kaygılarını sürdürdüler.

me geleceği yaratık.

"Barınma Hakkı'mızı, Kondullardaki Dayanışmamızı Direnişlerle Koruduk"
"Vatandaş konut sahibi yapılabilecek bir ortam sağlanacaktır" diyen koalisyen protokolüne rağmen, geçkondullara yıkım ve operasyondan başka bir şey götümediler. İktidar İzmir'den Antep'e, is-

Devrimcilerle halkın kaynaştığı yerler ilk saldırı hedefleriydi. Küçükarmutlu'ya yaptıkları operasyonlarla yüzden fazla emekçiye gözaltına aldılar, işkenceden geçirdiler, evleri talan ettiler. İktidar Küçükarmutlu halkının direnci ve kamuoyunda yarattığı destek güçlerinin baskısı karşısında hedeflediği şeyleri başaramadı.

tanbul'dan Elazığ'a kadar gerçekleştirdiği tüm yıkımlarda kodusuna, "barınma

hakkı'na sahip çıkan, direnen emekçilerle karşılaştı. Geçkondulları yıkılsa da ertesi gün onların karşısına imcece usulüyle yaptıkları yeni evlere çıktılar. Onlar yıkıktan, emekçiler de yapmaktan bıkmışlardı. Oligarşinin temsilcileri sürekli hedef gösterdiler ve "anarşi-terör yuvası" diyecek geçkondullara saldırının zeminini yaratmaya çalıştılar.

Devrimcilerle halkın kaynaştığı yerler ilk saldırı hedefleriydi. Küçükarmutlu'ya analıksız yaptıkları operasyonlarla yüzden fazla emekçiye gözaltına aldılar, işkenceden geçirdiler, evleri talan ettiler. İktidar Küçükarmutlu halkının direnci ve kamuoyunda yarattığı destek güçlerinin baskısı karşısında hedeflediği şeyleri başaramadı. Küçükarmutlu halkına boyun eğdirdi, Küçükarmutlu'ya boğaltmadı, insanensizlaştırmadı. İşgalciler 6 yaşındaki Sevanç Yavuz'u katlettiler. Halkın tepkisi önüne karakol olarak kunduklarındaki okulu boğalttı. Üstelik sadece Küçükarmutlu yöresine karşı. Örgütlü, örgütsüz birçok geçkondu semtinde direnişler gelişti, doğay yeni mevziler yarattı. Avrupa'da demokratların, devrimcilerin, insan hakları savunucularının desteği de geçkondu emekçilerinin yanında oldu. 27 Temmuz'dan 28 Kasım'a kadar ülkemize Küçükarmutlu halkına destek vermek için toplam 50 kişiden oluşan 15 heyet geldi. Gelen heyetlerden 20 kişi gözaltına alındı. Heyetlerdeki yabancılara bile hakaretleri karıştırdılar, dayak attılar. Ülkeden çıkmaları için tehditler sa-

SORUŞTURMA

Av. Ulutan GÜN

İki dam... iki karar...

Kontrgerilla hukukunun "hukukçu"ları

DGM'lerden Asliye'ye, Ağır Ceza'dan Anayasa Mahkemesi'ne kadar tüm yargı mekanizması kontrgerilla hukukunun gereğini yerine getiriyor.

Karar 1: "Güvenlik Güçlerinin Öldürmekten Başka Seçeneği Yoktur"

DEVRİMCİ SOL davadan tutsaklar İzmir DGM'de 5 Eylül '91 tarihinde yapılan duruşmalarında "12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bir pankart açtılar. "Pankart davası" 5 Aralık '92'de 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde sonuçlandırıldı. Ve devrimci tutsaklar eylemlerinden dolayı "suçlu" görülerek haklarında hapis ve para cezasına karar verildi.

Karar metni kontrgerilla hukukuna bir örnek oluşturmuyor.

"Bazı kişiler ellerinde silahlarla atay etmeleri halinde alınan bütün tedbirler yeterli sayılırsa, güvenlik güçlerinin de aynı ölçüler içinde karşılık vermesi dışında başkaca da bir seçeneği mevcut değildir." 12 Temmuz katliamına gerçekleştiren polisler göstermelik bile olsa İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "kasten adam öldürmekten" yargılanıyorlar, bir pankart davasında 12 Temmuz katillerinin beraat kararlarını veriyorlar. Demirel'i onaylıyor yargıçlar: "Katiller 'hukukun içi'de kalıyor."

Devam ediyor karar: "Sankıların protesto ettiği ve bedkülleri olan 12 Temmuz 1991 günde silah başı eylemcilerinin devlet güvenlik güçleri ile çatışmaya girdikleri ve Örgüt Cankurtaran ile iki kişiyi öldürdükleri, 12 Temmuz'da katledilenlerin sayısının 3 değili de 10 olması; katledilenlerin içinde Örgüt Cankurtaran diye birinin hiç olmaması mahkeme için önem taşımıyor. Amaç bir katilimi aklamak ve katliamı protesto edenlere ceza vermek oluncu kontrgerilla hukukunda yolumu öneki mahkeme. Böylece konik durumlara düşüyoruz.

Karar 2: "Tutuklu Kandırlılar Yaramazlardır"

14 Eylül'de Buca'da 20'si ağır 58 tut-

sağın yaranılmasıyla sonuçlanan bir saldırı yaşandı. Tutsaklar ve avukatlar suç duyurusunda bulundular. Davaya İzmir Cumhuriyet Savcısı Okay Güngör'in önüne gitti. 70'e yakın gardiyan, asker ve polisla "sanık" olduğu bu soruşturma 2 Kasım'da başladı: "... Bu arada tutuklanmaların yaranılması olduğu gibi kendilerini de bilecek sağa sola çarpıp yaranmalarına sebebiyet verdikleri, görevlerini ise sadece görevlerini yapma çabası içinde oldukları ve ortada görevlerini kötüye kullanma suçları ile iddialarını gösterir delil olmadıktan tüm sanıklar hakkında tatbikata mahal olmadığı..." kararına sonlandırdı.

60'a yakın tutsak vardı. Bunlar doktor raporlarıyla da belgelendi. Ama savcıya göre ortada suçları dair bir delil yok. Ve ötekiler ortada suç da yok, tutsaklar kendilerini yaramazlar. Savcı bası ve işkence gereğini bir "karar" la gizleyeceklini sanıyor.

Savcı Okay Güngör, yargılayan "sanık"lar devlet görevlisi değil de devrimci oldukları hakkında iddiaların delili olmadığını söylüyor. "... Cezalandırılmaları" diye bitiriyor. İzmir'den en sıradan protestolarda bile devrimciler için on yılların istendiği pek çok iddianın onun imzasını taşıyor.

Kontrgerilla hukukunun savcılar, yargıçlar, yazık hukuk bir bulaklamaya çevirmekte meğdur. İddialar, deliller, iskanlar her duruma göre şekli de değiştiriliyor.

Özellikle hukuk değil, Halkın mitsedecele basılabilecek ve kendilerini iktidara bağdeğirebilir. Ve bugün iktidarda halka açılan bir savcının yarıttıkları vardır. Ama bu iddianın, "karar"ların sahipleri dikkat etmelidir. Bir gün birileri çıkar ve yaptıkları meğnemeyip yer seçmeleri için onlerine harıtaı koyuyor. Ve en önemlisi, bu ülkede Bakan danışmanları, savcılık görevlileri de karakola düşüyor "sağa sola bilecek çarpacak" kendilerini yarasılabiliyorlar. Ama çok daha önemlisi, devrimci ve halk kendilerine yapılan haksozluğu ve işkence saldırı unusturuyor ve belleklerine kazıyorlar. ○

"HALKIZ HAKLIYIZ KAZANACAGIZ"-Vaatler geçkondulların öfkesini dindiremedi. Bu şarkı onların bastırılmayan sesi olarak yükseldi.

duruldu. Ama gözaltılar, tehditler dayanmanın uluslararası yanını engellemedi. Heyetler gelmeye devam etti. Vayroğlar '92'den direniş tecrübeleri ve örgüt-ölükleri için atıkları adınımlarını gücüyle yiyor '93'e.

İktidar Kapattı Biz Yeniden Açtık

"Örgütlü toplum", "sivil toplum" vaatlerinden sonra, Demirel hükümeti bir yıl içinde yüzü yakın dermeğin kapısına kilit vurdu. 3 Mayıs'ta 10 meğne bir den basın düzenlendi, çoğu kapatıldı. Onlar vaatlerine uymadılar ama biz dernek kurma, örgütlenme özgürlüğümüze kullanmaktan vazgeçmedik. Demeklerimiz kapıyı açmak için geldiklerinde yeni bir derneğin kuruluşu galimalarıyla karşılaştılar. Birçok dernek yöneticisi, üyesi defalarca gözaltına alındı, tutuklandı. Sadece Sağ-

malcılar Cezaevi'den halen 25 meğne yöneticisi ve üyesi tutuklu bulunuyor. Ama yeni yöneticiler, yeni üyeler yerlerini boş bırakmadılar. Başkılarla, kapatılmalara karşın yılmıyor, yenilerini açmayı gelenekseleştirdiler. Oligarşiyi tabula dernekleri açmadığımız, kaynağımızın halk olduğunu gösterdik. AKAD, BİKAD, GEYAD gibi daha önce kapatılan derneklerimiz açtık, mevlizimlere yenilerini katkık. Emekçilerin kendilerini ifade edebilecekleri mevlizler zenginleştirdik.

Demokratik mevlizlere ısrar diyince artık akla ÖZGÜR-DETLER geliyor. Öeri çekilmiş. Üç kez kapatıldı, dördüncü kez açıldı. On kez kapatılsan on birinci kez açacağımız biliyoruz. Tüm yasaklara rağmen ilerleye adımı attık. Son bir ay içinde onlarca derneğin açılışını yaptık. Şimdi yine mevlizlerimizdeyiz. ○

Dikkat bay Menzîr! Dikkat!

Üst üste aldığı darbelerle kendini kaybeden Menzîr'in gözünü kan bürüyör ve adamlarına emirler yağdırıyor, intikam yeminleri ediyor. Emrine sunulan once desteğe karşılık her gün biraz daha battığını fark eden Menzîr, ağababalarının gözünden düşmek için adamları arasından kurban aramaya başlamıştı. Evet, Menzîr, daha şimdiden kendini ağababalarının gazabından kurtarma telaşına düşmüştü. Ve bu telaşa dört adamını görevden alarak bindiği dalı kestirmeye, kendi alını oymaya başlamıştı bile. Daha dün "aslanlarım", "koçları" diye sırtlarını sıvazladığı adamlarına şimdi "namus", "şeref" dahi veriyor; "görevden alırım" diye tehdit ediyor; "herkes beyninde ne varsa(!) ortaya dökün" diyor; "namet" diyor; "bacaklarınızı kırırım" diyor. Ağababalarına yaranma telaşına düşen Menzîr'in bütün acımasızlığı üzerinde. Müdürlere, amirlerine, polislerine terestiyor. "Kahraman" polisler gitmiş, yerini bagira çağıra, tehditle iş yaptırabiliği polisler almıştı sanki. Kimse'nin gözünü yagına bakmıyordu. Göztepe'de elleri ayakları bağlanarak silahsızlandırdıktan sonra cazaalardın polisine bile bağırmıyordu. "Nasıl olur da bir polis, silahını ve telisini teslim edebilir. Bunlar benim şerefim namusum." Sonuçta polisin ölümüne bile "namussuz", "şerifsiz" diyor. Onca küfür ve bağırıp çağırması da Menzîr'i sakınlıştırmeye yetmiyordu anlaşılan. Yetmiyordu çünkü, Başka Kadıköy Emniyet Müdürlü Cemaat Şençan ölüm üzere dört polis efendi de görevden alıyordu.

Ağababalarının "göztepe" iken bir den gözlerinden düşme telaşına kapılmış kolay değildi. Ve bütün adamlarının üzerinde "Menzîr mezarını" esiyorlar ar-

**Bu şehir-İstanbul'dan kimler gelip kimler geçmemiştir ki...
Bu gehir ne Ünal Erkan'lar, Ne Hamdi Ardal'lar, ne Mehmet Ağar'lar, ne Aydın Barış'lar, ne Şakir Koç'lar görmüştü. Kimlere hoş geldin deyip, kimlere giile giile dememiştir ki...**

tik. Cemaat Şençan ve üç adamını görevden almasıyla başlayan Menzîr terörden Kağıthane Emniyet Amirliği de nasibi almakta gecikmiyordu. Gensis gelmeye devam edecekti benziyordu. Kaybetme lobiisini hissedilen Menzîr, aldığı her yenilgiye daha da hırçınlaşıyor, hırçınlaşıkça da kontrolünü tümüyle yitiriyor. Bu kez "gehit" edilen dört arkadaşın yurdumda koymaya, üstelik tüm Türkiye tarafından izlendiği bir anda TV ekranından konuşan bir vatandaş tarafından "Ne duyurursunuz adamlarınızı öldürüyorlar" diye yurduma çağırıldıkları halde orali bile olmadıkları anlatılarak teşhir edilen polisleri gelmişti sıra. Ve bu ekip-tekt dört polis de görevden alınarak teşkilatın "İtiban" kurtarılıyordu.

Aslında Menzîr haklıdır da sayılmaz. "Can derdine düşmüş korkakları" da iş

"055", "halk desteği" teranesi tutmayan Menzîr için sıra kendi altını oymaya geldi.

yürümek. Zira bu iş korkakların değil, "kahramanların" işiydi. Hela ki milyonlarca emekçiyi ve onun sağlamaz adlelini karşısına almak hiç de kolay değildi. Dile kolay, bir yanda bir avuç sermayenin yanında yer alarak her türlü pis işe bulamak, diğer yanda hangi taşın altından çıkacağı, hangi otobüs durağında, hangi sokak arasında yakasına yapışacağı belli olmayan milyonlarca emekçinin ofkesi. Gerçekten de insanda mangel gibi yürek olması lazımdı (!) Şüpheler, sorgu odalarında elerine tutsak düğün devrimcileri elektrik vermek, manyetoyu çevirmek, aksaymak, gözaltında kaybetmek kolaydı ama ya sokakta? Yolda, darakta, kapının önünde, arabaya binerken, balkıda, kahvehanelerde, pavyonlarda, gece kulüplerinde, kumarhanelerde, mey-

hanelerde... adımı atılgı her yerde devrimcileri yeniden karşılamak...

Menzîr'in durumu gerçekten içler acıydı. Bir avuç korkakla milyonlarca emekçinin kabızan ofkesi karşısında ne yapılırdı. Allah'ın günü kendin kändir-mak zorunda olmak ne dernekti bir o bilirdi. Nereye kadar Bay Menzîr! Nereye kadar? Böyle önüne geleni görevden almakla kaç gün "idare" edilebilirdi? Ağababalarının bir gün daha "değil", daha "besili" kurbanlar istemeyeceklerini kim "garanti" edebilirdi. Bu şehir-İstanbul'dan kimler gelip kimler geçmemiştir ki... Bu şehir ne Ünal Erkan'lar, Ne Hamdi Ardal'lar, ne Mehmet Ağar'lar, ne Aydın Barış'lar, ne Şakir Koç'lar görmüştü. Kimlere hoş geldin (!) deyip, kimlere giile giile (!) dememiştir ki... ☺

Ağababaları lüks içinde yaşayan enayiler çöplüklerden kağıt topluyor

"Ben şerefleri bir Türk polisiyim... Açız, onun için çöp taşıyıp yığınına ve yığıpıma işten utanmıyorum. Ama benim bu halimi gören devlet baba anlı-şanlı memurunun bu halini görmez diye beki utanar."

Refik Özcan borba uzamıyordu. 14 yıl hizmet vermisti ağababalarına. Dile kolay... Yaşarın ölüm arсында tam 14 yıl. Ölümle sokak alıp veriyor, ölümle yatıp ölümle kalkıyordu.

Ve nihayet Refik Özcan'ın ölüm korkusu içinde geçirdiği bütün o penilimli dakikalar bitmişti. Refik "malulen" emekliydik artık. Sürekli ölüm korkusuyla yipranan sinileri onarılmaz bir şekilde tahribata uğrayınca emekli olmuştuk. İki göz geçekonduda eline bakan 8 nüfusla kalıkmıştı. "Kafayı yedin" diye emekçiyi ayırdıkları bu "şerefleri Türk polisi", işte asıl şimdi kafayı yiccedi. 1 milyon 400 bin lirayla yürüyecek iş değildi emeklilik. Kararnı vermişti, çalıcsaktı. Çalıcsaktı ama, cebinde ağababalarının verdiği rapor vardı ve "deli" olduğu iş kime iş vermiyordu. Dönüp dölaşıp yine ağababalarının kapısına vardı. İş istedi onlardan.

Tam 8 yıl bekledi. Refik, Te youtu ağababalarının, Tpkı güzel gözet kulullarından birin kırılan küll tabağı gibi kendini çöplükte bulmuştu. Eyaşdan farkı olmadığının o saat anlaşılmış ama çok geçti. Bunnan böyle ağababalarının çöplüğünden hem kendi hem de çocuk çoğunun karnını doyurmak zorundaydı. Evet, hamsalılık, ayakkabı boyacıllığı, "ne iş olsa" yapıyor ama nafileydi.

Kararnı vermişti. Madem kendini çöplükte bulmuştu ve bundan böyle mekanı çöplüktü.

Bekli bu iş ona acı veriyordu. Belinde beylik silahıyla çöp taşıyıp ve kağıt toplamak, naylon toplamak devletin bu "anlı-şanlı" polisine dokunuyor, ağır geliyor du belki de. Ama yine de mesleklerini sürdüren binlerce polisin yaptıklarından çok daha "şerefleri" yaptıkları. Her olmasın o da değerleri gibi kamui Manukyan'ların batakhanelerinde duymuyordu. Bir paket Marlboro ya bir bardak bedava çay için sabahın akşamı kadar kahvehane önlerinde sürmüyordu. "Göt çal, yanısı da bana get" diyorlardı.

Peki ne diyordu Refik? Kendisinden dinleyelim: "Baktım artık devletin bana hayır çok, ailem ve çocukları aç bırakmamak için her iş yaptım. Ben çöplük bir Türk polisiyim. 14 yıl boyunca kendimin ve çocuklarımla alnına kara leke sürdüm, bunnan sonra da sürdürdüm. Açız, onun için çöp taşıyıp yığınına ve yığıpıma işten utanmıyorum. Ama benim bu halimi gören devlet baba anlı-şanlı memurunun bu halini görmez diye beki utanar."

İşte böyle. Sezzin'in kahramanlarını halleri yürek parçılıyor, bombalara göğüsünü sırtı etmiş bu "gerçek kahraman"ın çöp biondolarını karıştırırken görüneceğizim yanlış. "Şağıklı", "gürbüz" bir Türk polisi iken her türlü işi ilerine bulatılıp işe yaramaz hale gelince kendilerini çöplükte bulan kahramanlarına herhalde

Sezzin'in "kahramanları", kullandı kullandı "kahramanlık"larını çabuk yitiriyorlar.

ağababaları da çok üzülüyorlardı (!). Ağababaları hayali ihracatlar, teşvik primleri, balli ihaleler, karşılıksız krediler lüks içerisinde yüzlerken, Sezzin'in "kahramanları", karnılarını doyurmak için çöp biondolarını karıştırıyorlar, malıya ceterlerini emrine girip senet tahsil ediyorlar, çeteler kurup çalıyorlar, kulüp, pavyon ve kumarhane önlerinde fedakali yapıyorlar, mahale esnafını haraca bağıyorlar. Yeni gelişmek İzmir Anakent Belediyesi Bağcılar Yüksek Cakmur'a sesleniyoruz. Bir "kahraman" Türk askerinin ferhis olunca hamsalılık yapmasını içine sindirmeyen ve evlat edinen Cakmur, çöp biondolarını karıştırarak 8 nüfusun karnını doyurmaya çalışan Refik Özcan'ı neden evlatlık almıyor? Alt taraflı birleştirmek emeliylelediyen alarak ona ve ailesine bu imkanı çok rahat sağlayabilir. Yani birkaç emekçinin işini bitirip devletin "şerefine", "onuruna" sahip çıkmak sanki çok mu zor. Ne dersiniz? ☺

'92 iktidarı canından bezdirdi

"Koskoca bir seneyi konuşarak geçirdik. Bu memleketin ve problemlerinin bir bene daha geçirmeye tahammülü yoktur. Biz TUSİAD üyeleri, doğulan ve yaşanılan ortaya koymak ve ekonomiyi yön verileri için etmek zorundayız."

Yukarıdaki satırlar Basınca'nın Yüksek İktisat Kurulunun TUSİAD kapalı oturumunda yaptığı konuşma. Tekelci burjuvazinin bir toplandığında, tekeli burjuvazinin ağır topu Rahmi Koç tarafından da getirildi. Bu toplantı da, TUSİAD'nın daha birkaç hafta önce Meclis'te gerçekleştirilen bölge görüşmelerinde "Başarılyız" demesinin hemen ardından patlak verdi. Böylece TUSİAD, Koç'un ağzından iktidara karşı bir kez daha kazandı kaldırdı.

Kriz kısırdığı ve kayınayan kuzen

Geçtiğimiz günlerde kamuoyunu yoran olarak meşgul eden ve gazete manşetlerini imzalamış bir tartışma aslında, yabancısı değildi. TUSİAD, hükümetin ilk günlerinde, 22 Genel Kurul'un gerçekleştirildiği sırada da benzer mesajlar vermişti. TUSİAD ve benzeri işbirlikçi tekeli burjuvazinin örgütlendiği kurumlar, o günün bugüne yaptıkları çeşitli çıkışları iktidarı kulağına çekmeyi ihmal etmemişlerdi. Nitekim basına "Rahmi Koç'un iktidarı uyur mektubu" şeklinde yayımlanan ve özünde TUSİAD'ın ülkede uygulandığını görmek istediği ekonomik politikaları ana hatlarıyla içeren istemleri bir kez daha "bardağı taşıran" yaşanan krizin derinliği açığa çıkardı.

Eczaçibasi'nin '91 Nisan'da İstanbul'da yapılan bir ekonomik zirvede, yayımlanan ilan edilen ekonomik programa güveni sarsmamakla son derece önemli olduğu yolundaki açıklamaları, bugün "programa duyulan güven tamamen sarımsırdı" denilebilir.

Konuşmanın ilk günlerinden itibaren TUSİAD'ın Demirel'in geleneksel politikası, kimliğini değiştirmediğine, geleneksel politika kabuğunu kırıp karayacağına ilişkin çekimserliği, bugün yerini umutsuzluğa bıraktı. Ne bu açıklamalar öncesi Çağlar'ın Eczaçibasi'ye kol kola gerek çektiği fotoğraflar, ne de "Biz TUSİAD'ı ne aynı dili konuşuyoruz" demelerinin yararı oldu. Bir kez "İpin ucu" kaçıptı, şimdi bir türlü yakalanamıyor, asıl sorun da buradan çıkıyor.

Olğarşının durumu hic de içi değı

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durum, yeni iktidar alternatifleri bile üç aydan fazla ömrü bitemeyecek bir noktaya geldi. Olğarşının açmazı ve her geçen gün biraz daha derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal kriz karşısında çaresizlikleri, onları "demokrasi hileleri" bile bapvarmamak hale getirdi. Burjuva partilerinin önü güvnen yitirilmesi, gelişen mücadelelerin dinamik "reformlar" konusunda yapmaları istediği ayak oyuna çekmeyi tahammül etmeksizin, zaten güçsüz olan iktidarı yitiren yeni iktidar oymuş ve onu eli kol bağı bir duruma sokmuştu. O yüzden de büyük umutları dağıtan ve Oza'nın daha önce ANAP iktidarı döneminde "liberalleşme" görüntüsü veren adamlarının devamını getireceğini söyleyen iktidar, daha bir yitili doldurmadık iflas olmuş, tekeli burjuvazinin sabırsız-

lıkla beklediği "reformları" uygulamamıştır.

İktidar can, tekeli burjuvazi "reform" derdinde

İktidarın bugünkü hali, "eve hırslı girdikten sonra kapıya kilit vurularla" benzeriyor. Hatta ülkemizdeki iktidarların durumu daha da içler acısıdır. Çünkü hırslı erin içindeydi. Bugüğü her fırsatla çalıp çırıp bir şeyler götürmekte ve bundan da evi harabeye çevirmeye kadar vazgeçmeye eği görünmektedirler. Kısaca hırslı evi sövmüş çevirmekte karlıdır. "İğnin ehli" bu hırslı karşısında ise, kıldın pek kışır görmüyor...

Tekeli burjuvazinin 1993 yılına ilişkin çizdiği karamsar tablo tesadüf değildir. Bu tablo aynı zamanda tekelilerin iktidarın umidi keştiğini de gösteriyor. 1980 sonralarında, işbirlikçi tekeli burjuvazinin ulusal ve yerel tekelileri işbirliklerini güçlendirerek, iç pazarın sınırlarını zorlamaya başlamış, giderek genişleyip yayılmak, yani ekonomik olarak büyümek ve emperyalizmin çizdiği sınırları doğrultusunda diğer pazarlardan daha fazla pay elde etmek istemesinin önde Demirel tarafından düzenlenmiş, damarına basılmışına feryat etmesi bu yoldur.

Demirel, iktidarıyla birlikte, Türk Cumhuriyetlerinin kendilerine geniş paz ve yatırım olanakları yarattığını umdu-

ya değildir. Örneğin, aslında üç olarak emelçlere hiçbir yarar getirmeyecek olan ve Koç'un da "İç güvencesi adı altında getirilmek istenen değişiklikler, bu sefer İLO anlaşmalarında, bize verilen bütün söz ve teminatlarla rağmen Meclis'ten geçirilerek Çankaya'ya sunuldu, oradan da geri döndü. Bu bütün için büyük fırsat" dediği İLO sözleşmesine ilişkin Oza'nın "Yani bir o kadar lüks mü? Yoo... Bir daha gelirse, başka türlü de gelirse yine veto edeceğim" demesi tekeli burjuvaziyeye verilen sinyallerden ve "bu işi en iyi ben yaparım"dan öte bir şey değildir. TUSİAD'ın görüşlerini açıkladığı bir zamanda, Koç'un kızının da görkemi bir biçimde ANAP'a üye olması, bir anlamda burjuvazinin istek ve beklentilerini de açıklıyor. Aslında TUSİAD'ın "İktid de", "kizi de" düzeni esenliğini sağlamak, düzen içindeki kendi güçlerini geliştirmek. Yoksa, söyledikleri "halkın iyiliği için" değildir. Zaten Koç, "Çaresiz biliniyor. Zorluk aç ilacı çökertti. Hepimizin menfaati aynı yöndedir." derken de herkesin bildiği bu gerçeğin altını bir kez daha çizme ihtiyacı duyuyor.

Demirel kimseye yaramamış...

"Niye bardağın boş tarafını görüyorsunuz? Döşe tarafa da var" diyor Demirel, ne demekse "Her şey tükendi değil, ama başarılıyız" diyor. Hicbir şeyin tükendi olmadığını

hükümetin başında olmasına rağmen, için içindeki karamadığı açıklamak zorunda kalmış olduğu yaşanan kriz sonucudur. Enflasyonun hiçbir engel tanımadan bildiği omakları, işsizlik, yüksek faiz, kamu açıklarının "dık bağı" tutumunu sürdürmesi, gelir dağılımındaki ediletsizlikler giderilememesi, devletin devlet bin olanakları seferber edilemesine rağmen zaptedilemezliği Demirel'in "başarılyız" demesiyle aynı ediyor. Daha önce "Siyasete MGK, ekonomiyi baş bakınız" diyen Demirel, siyaseti askeriye bırakmayı "başarım", ancak ekonomiyi "bakmam" başaramamıştır. Memurlar Meclis kapısına dayandı; işçi grevleri gitçile yayılıyor; çar-senat mayasının önemli bir sektör haline gelmesi küçük üreticilerin içinde bulunduğu durumu açıklıyor; tarım emekçileri "pul kadar

Tekelci burjuvazi gerek dünyadaki, gerekse ülkedeki gelişmeler karşısında hala eskimiş, köhnemiş geleneksel politikalarla ülkeyi yönetemeyeceğini gördü. Bugün bütün sorununu odağında da bu gelişmeyi engellememenin çaresizliği içinde çıkış yolu bulmaya çalışmak yatıyor.

değeri kalmayan" emekleri karşısında çaresizlik içinde kıvrıyor... Halkın büyük bir kesiminin bu durumu iktidarın ülkenin "topluluğu başı kadar yerinde bile" bulmasını ortaya koyuyor. Eğer iktidar bunları "başarılyız", bundan sonra da "başarılız" olacak bir iktidar görmeyeceği demektir.

İktidar, emekçi halk karşısında bu "başarısız" tekeli burjuvazi karşısında da gösteriyor. Onlar da "güddatları" hoşnut olmadıkları her fırsatta ifade ediyorlar. Peki, iktidar böyle bir ortamda hangi "bardağın" söz ediyor? İktidarın "başarısı" dünya tüketen yakın tüketim" atasözünü hatırlatıyor.

"İktidarın gücü toplu, tüketile çıkmez"

"Tekeli burjuvazi gerek dünyadaki, gerekse ülkedeki gelişmeler karşısında hala eskimiş, köhnemiş geleneksel politikalarla ülkeyi yönetemeyeceğini gördü. Bugün bütün sorununu odağında da bu gelişmeyi engellememenin çaresizliği içinde çıkış yolu bulmaya çalışmak yatıyor. (...) Bu noktada da Türkiye emperyalizmin ve işbirlikçi tekelinin istek ve ihtiyacıyla uygun bir biçimde kendilerine ayak bağı olan geleneksel politikaları terk ediyorlar. Bugün TUSİAD'ın hükümeti elektrikliken ortaya koyduğu taleplere bakıldığında da bu durum açık olarak görülmektedir." (Mucadele, 19 Eylül 1992)

Koç'un "Defaeste görüşüştür ki, ülkemizin gücü top ile tüketile değil ekonomiyi ölçülür" demesindeki işçi esprisi burda. İşbirlikçi tekelin sürecin ve dönemin özelliklerine uygun politikaları gündeme getirmekte istiyorlar. Ancak ne iktidarı ne de düzenin gücü buna yetmiyor. "Anarşi ve terör balesi" hükümetin bütün zaman ve paralarını alıyor. "Anarşi ve terörle mücadele" için bütçenin baş köşesinde silahlanmaya ayrılan para bilinen-bilinmeyen birçok ölüme ödemek eği ediyor. Buna bir de Demirel'in "İspartalı kafası" eklense, tekeli burjuvazi için zaten içindeki çöküşün sorun tamamen karışıklaşıyor.

Bir yandan ülkedeki millî kriz derinleşiyor önü açtığı çaresizlik, diğer yandan ise geleneksel politik tutum için adeta "canım kıymayınca hücum da çıkmıyor" diyen Demirel, seçim öncesi TUSİAD'dan aldıkları vizeyi uzatıyor. Ama TUSİAD da Demirel hücumüne tasını naldı yaramadığı süreçte, sürkele ilerleyecek bu hükümetle idare etmek zorunluluğu politik tıkanıklığı ortaya seriyor. O

Daha ileri, daha hızlı... Kazanıyoruz!

“Sen yaşamak ister misin?, İsterim, “Sen?”, İsterim, “Ya sen?”, “Yaşamak istemeyenler el kaldırsın.” Bir el bile

kaldırmadı. Ama ne var ki, başlar artık öne eğik değildi. Askerler ilgi duyuyorlardı. Şu son günlerde onlar “ölümü” çok sık duymuşlardı. Ben ise yaşamaktan söz ediyordum. “Demek hepimiz yaşasak istiyoruz. Güzel.” Bir an sordum: “Evli misin?”, “Evet”, “Karını seviyor musun?” Ulandı. “Söyle. Seviyor musun?”, “Sevmesem evlenmezdim.”, “Doğru. Çocukları var mı?”, “Bir oğlum var, bir kızım var.” “Evin var mı?”, “Var”, “Güzel mi?”, “Benim için kötü sayılmaz.”, “Evine dönmek, karına kavuşmak, çocuklarını kucaklamak ister misin?”, “Şimdi ev sırası değil... Savaşmak gerek...”, “Eee... Ya... Savaştan sonra istiyor musun?”, “Kim istemez ki?”, “Hayır, sen istemiyorsun”, “Nasıl istemiyorsun?”, “Bu sana bağlı bir şey: dönüp, dönmek. Bu benim elinde. Sağ kalmak istiyor musun? O zaman seni öldürmek isteyeni öldürmek zorundasın. Sen savaşta sağ kalmak ve savaştan sonra evine dönmek için ne yaptın? Tüfeğine çok güzel nişan alabiliyor musun?”, “Hayır”, “İşte bak... Demek ki Almanı öldürmeyeceksin, o seni öldürecek... Demek ki evine sağ salım dönmeyeceksin. İyi konuşabiliyor musun?”, “Orta”, “İyi emekleyip, iyi sürünebiliyor musun?”, “Hayır”, “İşte, Alman seni tepeleyecek. O halde neden yaşamak istediğini söylüyorsun? Bombanı iyi savurabiliyor musun? İyi gizlemeye biliyor musun? İyi gizlenemiyor, iyi eiper örebiliyor musun?”, “İyi siparişliyorum”, “Yalan söylüyorsun. Tembel davranıyorsun. Sana kaç kez seni bozdurdum”, “Bir kez”, “Gelmis ondan sonra da yaşamak istediğini söz ediyorsun. Hayır, sen yaşamak istemiyorsun.” (-) “İstiyorsam yoldaş Komrat”, “İstemen yeterli değil. İstediyi davranışlarına belli etmen gerekir. Sen ise sadece yaşamak istediğini söylüyorsun. Davranışlarını ise seni mezarla sürüklüyor.” (Moskova Onlerinde, syf.36-38)

Savaş insanı eğitir. Çünkü savaş öyle bir olgudur ki, bir insana kaçabileceği, süngülenebileceği ve kendini aldatılabileceği gülmeyi hiçbir liman bırakmaz. Yok olma, yok etme gerçeği ile yüryülen savaş, insanı ve iradesini olumlu veya olumsuz etkiler, öyle ki da tamamen dumura uğratar. Öyle ki, normal bir zamanda korkak olarak nitelenen bir kişi, savaş ile karşılaştığında kahraman olarak karşımıza çıkabilir.

Bu kişinin korkak ya da kahraman olduğu bu anlamıyla çözümlenemez. Bu sorunun cevabı kişinin kendisini, iradesini ancak savaşa ne kadar hazırlandığıyla açıklanabilir.

Karayılan örneğinde olduğu gibi korku ve kahramanlık iç içe, birbirine dönüştürülecek özellikler barındırır. Karayılan, Karayılan olmadan önce, korkak bir kişi olarak bilinir. O ölmeden kaçmak için kendisini bir kaya arkasına saklamıştır.

Gerçeği bilmek cesaretlili ve dikkatli olmanın ilk adımını oluşturuyor. Savaşın ilerinde daha da şiddetlendiğini göreceğiz. Belki de “Bu kadar da olmaz” denilen aşamalarına ulaşacağız. Ölüm, yaşam bizlere o kadar yakınlaşacak ki, bu iki olgu, çok daha sık bir şekilde her an yanbaşımızda olacak. Eğer ülkemizi ve düşmanı tanıyorsak tüm bu gerçekleri de biliyoruz demektir. Bizi şaşırtacak hiçbir şey olamayacak demektir. Ancak önemli olan bu savaşı nasıl yürüteceğimizdir. Bu savaşta nasıl insanlar olamaz gerektiğidir.

Güvende olduğuna inanır. Savaş süren, bir kara yılan belirlir. Bir süre sonra bir kurşun yılanı sabet etmiş ve öldürmüştür. Karayılan düşünür: “Eğer ölüm burada bile kara yılanı buldusya, beni hayli hızlı bulur.” der. Çıkar ve savaşır. Artık hepimizin bildiği o kahraman Karayılan olmuştur.

Cepheye giden herhangi bir asker için savaş gerçeği soyut, muğlak ve belirsizdir. Savaşın acımasızlığıyla yoğrulmuştur. Ya kışeleşmiş “vatan borcu” dürtüsüyle hareket eder ya da savaşı yaşamında zorunlu bir durum olarak düşünür. Savaşın ilke ve kuralları benimsemiş, buna uygun motivasyonu sağlamıştır. O artık alelade bir robot, savaşta gününü öldürmek isteyen bir makinedir. Gerçek anlamıyla ne için, neden, kime karşı savaşmış bilemez. Ta ki, savaş ve gerçeğe yüz yüze gelinceye kadar bir çarpıklık devam eder. Yavaş yavaş, bedeller ödeyerek gerçeği kavraymaya başlar, kişiliği değişir. Sporda kafasını bir parça fazla kaldırmış, ölümüne yol açabilir, ya da sakat kalmasın. “Asker bölüğüne saldırıyor. Karşıdan makinelere atışı yapıyor. Yanlarında arkadaşları duyuyor. O emekliyor... Yine emekliyor. Bir saat geçiyor. 60 dakika. Her cıkkanın altmış saniyesi var. Ve her saniye on yüz defa öldürülebilir. O ise emekliyor.” (Moskova Onlerinde, syf. 5)

Devrimci insana değer verir. Sürünen insan iki ayağı üzerine diker. Onu nakış nakış işleyip, düşmanın karşısına çıkarır.

Ya kahraman olacaktır ya da korkak; ya kafasını hiç çıkarmadan işlere iyice gömülecek ya da sürünecek, ya da gerektiği kadar kafasını kaldıracaktır. Savaşın kazanması ve bu savaşı girme nedenlerini gerçekleştirmek duyguyu ve düşüncesiyle hareket eden asker kahramanlaşabilir. O bunu gerçekleştirdiği büyüleyecek, sevinci artıracaktır. Korkaklık ise bu inanç ve duyguların iyice körelmesi ve yok olmasıdır. Artık o, her şeyden köşe bucak kaçan bir insan, ama savaşı kaybetmiş bir askerdir. Savaşı girme gereksinimi olursa olsun, hepsi bir anda yok olup gitmiştir. Bu andan itibaren bir kişi normal yaşamda daha korkak olarak kalır. Savaş onu olumsuz anlamıyla eğitmiştir.

DEVRİMCİYİ GÜÇLÜ KILAN ELİNDEKİ SİLAH DEĞİL, BENLİĞİNDEKİ İNANÇTIR!

Devrimciler de insandır. Onların diğer insanlardan ayrılan olağanüstü fiziksel yanılları yoktur. Sınır, adanç, kerkemik yanılmaztır. Her insan gibi yenilgi geldiğinde zıman uzulün, yeni geldiğinde sevinen ya da öfkelenen. İnsanı bütün duyguları yaşar. Ancak tüm bunlara karşın o devrimcidir. Çünkü herhangi bir insandan farklı olarak

geleceği temsil eder; geleceği kurmak için var olanı yıkmaya soyunmuştur. Bu nedenle insanlara bilinç taşıır, bunun için mücadele eder, bunun için savaşır. Savaşın riskli yerlerinde ve en önündedir. Onu yönlendiren, inandığı düşünce, bilinci ve iradesidir. Eğer o tüm kavgayı beklettilerden uzak bir şekilde bedenini savaşa sürüyorsa, savaşın herhangi bir askeri olduğundan değildir. O savaş gerçeğini, savaşı yaşamadan da bilen; buna göre örgütlenen, buna göre tedbirler alan, buna göre taktik ve politikalar üreten ve asıl olarak buna göre kişiliğini biçimlendiren, Onun eğitimi tek başına savaşın acımasız gerçeğini tatmasıyla değil, inandığı, savunduğu değerler, inançlar bütünlüğünü savaşa sürmüştür. Savaş sadece ve sadece bu değerlerini güçlendirerek onu yıkılmaz bir kale haline sokar; insanın inanç, öfkesi-ne öfke, gücüne güç katar.

İşte bugün her zamankinden daha farklı savaş gerçeğiyle yüz yüzdür. Klasik bir savaş değil topyekün, her cepheye süren bir savaş bu. Hayatın her alanında düşüncelerimize, inançlarımıza, savunduğumuz değerlere, geleceğimize saldırıyor. Bizleri yok etmenin bir bir türlü silahı üzerimizde deniyor.

Oligarşinin bu çabasını anlıyoruz. Kazanım sonunu gördükçe silaha daha çok sarıldı. Daha fazla terörden medet ümid. Bu onun açısından gitmiş dardan bul kışrındı oldu.

Bu gerçek bize yabancı değildir. Bu gerçek bilecek yula çıkmış insanları. Bugün yaşananları hiçbir bizi için değil, telaşla duyuracak boyutta değil. 12 Temmuz, özellikle 17 Nisan sonrası devrimci hareket ve insanları savaşın gerçekçi navaş boyutlandırarak gösterdi.

Gerçek bilemek cesareti ve dikkatli olmanın ilk adımıdır. Savaşın ilerlede daha da ciddileştiğini göreceğiz. Belki de "Bu kadar olamaz" denilen

günden daha fazla birikim ve deneyle karşılaştı.

Çok iyi biliyoruz ki, hiçbir şey sıfırdan başlamıyorduk. Uzun boylu araştırarak, çözümler üretmek, tecrübeler ve birikimimizle büyük bir güç, sayısız deney ve tecrübe var. Burada önemli olan bu birikim ve deneyi ardımızda tutmak değil, önümüzde koyması bilelmektir. Tüm değerlerden azami ölçüde faydalanmak ve üzerimize yakışmayan elbiseyi atıp yakışan elbiseyi giyebilmektir.

Düşünelim, şehitlerimiz yarattıklarını gözden geçirelim. Soralım kendimize ve yanıtlayalım: Nedir önce silahtan karşı-

Lenin olarak karşıma çıkar, kimi yerde ise Che Guevara'dır. Elbette ki sonucu idealize etme gibi bir düşünceye de sahip değiliz. Ancak bir savaşın önderinden kadrosuna kadar güçlü, inançlı, atılan unsurlar savaşın sonucunda etkili olabilir ki, Marksistler bu noktayı hiçbir zaman gözden kaçırmazlar.

Buğün bir kişi insanın savaşma azmiyle dolup taşıdığı bilmiyoruz. Ve bu anlamıyla birlede fide edilebilecek savaşçı potansiyeli taşıyıyor. Sorun burada değil. Sorun, bu savaşçılar ordusu içerisinde güçlü kişilikleri, önder konumlarına sahip her biçim ve koşullarda sürdürebilecek insanların var olmasıdır.

topyekün bir saldırı dönerinden geçirmeye karşın -ki Türkiye solo ve dışın amaçlı kalkarmayacağımlar, parçalanacağımlar düşündü ve iddia etti- "Başaracağız" sözcüğüyle flandırırdığımız karallılığında dostu ve düşmanı şaşırtarak ve sempati uyandırarak bir seviyeye ulaştık. Birçok anlayışla bu anlamıyla zaman halka "kudret" etti, kimi zaman "bittik, yok olduk" psikolojisiyle gerçekleri yok olmanın teorisine donandırdı. Ancak bu "yendenin" yaklaşımı, kaçakça, kaçakça "büyüdü" düşüncesi ve motivasyonuyla hareket ediyorduk. Bizleri buğüne getiren şeyhillerimiz hareket noktasına da hep bu oldu. Onlar o günlerde, buğünleri görebilmeye becerisiyle mücadeleyi sıkı sıkıya sarıldılar.

Evet, "Biz yaparız" düşüncesi bizim açımızdan ilkesel ve onursal düşüncedir ki, "Yapamayacağımız ne olabilir" diyen insanları önümüzde çıkan her tür engeli aşarak, bu galereye biz buğün de sürmüştük. Önemli olan bunu her anlamda, her tavımda göstermek. Bu nun mütevazıllıkla, alçakgönüllülükle de hiçbir alakası yok.

Kendimize ne kadar güveniyoruz? Savaşın buğünü boyutlarını sürdürüp kavramak açısından var olan güvenin de ötesinde hareket etmek önem arz ediyor. Kendimize olan güveni tarihimizin her aşamasında onlarca kez gösterdik. Buğüne kadar bu anlamıyla mücadeleyi kışırıldıkları içersine hapseden yeni politikalar ve taktiklerle aşık. Yeri geldi bir edim gerilemek, yeri geldi gerekli politik asneklige sahip olduk, burnumuz dikine gitmek, ya da ele-avuca adanmayan bir yumuşaklığa düşmek. Her şey olması gereken şekildedir. Hiçbir zaman kalıplar bizi yönlendirmede. Geçmiş denilen şeyler önümüzde yıkıldı. Bu durum biriktirilmiş bilginin bizi başkına karışıklığa yol açtı. Kimi zaman onların gözünde "sol, maceracı" olduk, kimi zaman da "sağ", 12 Temmuz sonrası birçokğün beklenildi "Bittiler, olacakla bitti" şeklindeydi. Ancak sureç içerisinde değişen bir şeyin olmadığını gördükçe, gelişimizin nedenlerini çözümlermedikleri gibi, şaşkınlıkları arttı. Oysa sorun basit ve anlaşılır. Biz her zaman kendi Marksist sendiklerimizde oturmayı tercih etti. Bu yendenin geleni, ni yerine getirdi. Bizi yönlendiren kaynak, özügen, kendine güven olgusuydu.

Buğün de aynı olguya hareket ediyor, bu değer ve inancımızı mücadelenin her anında defalarca gösteriyoruz.

Çiftahvazılar'da bir elde silah, diğer

aşmalarına ulaşacağız. Ölüm, yaşam bizi o kadar yakınlatacak ki, bu ki oğu, çok daha sık bir şekilde her an yanıbaşımızda olacak. Eğer ölkemiz ve dışın manyavraları tüm bu gerçekleri de biliyor demektir. Bizi şaşırtacak hiçbir şey olmayacaktır. Ancak önemli olan bu savaşın nasıl yürütüleceğidir. Bu savaşta nasıl insanlar olmamız gerektiğidir.

Devrimcilik gerçeği kabul etmek değil, gerçeği değiştirip, biçimlendirmek. Her zaman gerçek olan doğru değildir. Devrimci doğru olan gerçek haline dönüştürülebileceğidir.

Tüm bunları söylemek savaşın sürdüremek için yeterli mi?

Elbette ki değil. Söylenecek bütün sözleri savaşın gerçeğine birleştirir yerine oturmuyorsa ne anlamı olabilir. Savaş içindeyiz, savaşçı olmalıyız." sözleri bizi gürden gürdaya götürmez. Kurşunu yedikten sonra gerçek kavramının ve buna uygun adımı atmanın devrimi olmakla bağdaşır bir yanı yoktur. Sıradan bir asker de savaş içinde bu gerçeği kavrayabilir.

Buğün savaşçı kazanmak ve yolumuzda yürümek istiyorsak bu savaşta herhangi bir asker olamayız. Buğün bunu tartışarak daha anlamlıdır. Unutmayalım ki, bu savaşın en altındaki bir asker değil, herhangi bir savaşın askerinden kat aratan niteliklere sahiptir, sahip olmalıdır. Bunun anlamı savaşçı kişiliği kazanmak, bu kültüre donanmaktır.

Bu kültür için büyük kesifler de yapılacaktır. Söylenecek her şey önce çeşitli vesilelerle söylenmiştir. Ki, devrimci hareketin tarihi, şehitlerin bıraktıkları miras ele alındığında, bu savaşın sürdüremek için, düşünüldüğünden ve istenildi-

da devrimciye slogan atıran? "Ölümü gülecek kucağıyız." sözleri boş bir ajasyon sözü müdür? Fuzuli olarak her şeyin bittiği bir anda, örgütsel çıkarları savunun, onun için kayıplanın, "Sinan"ı sorun" dedirten güç ne olabilir? İçkencelikler karşısında "Bu kadar mısnız?" diyebilecek nasil açıklar? "Haikımız, sizi çok sevyoruz" demek her zaman mümkündür, ama ölüm karşısında bunu söyleyebilmek için devrimciye motive eden ve halkı sevdiren nedir? Geçmiş, hasta-yorgun dermeden sokakları, evleri, yürüyüşleri, dağları arslanatan enerji kaynağı sorgulanmalıdır. Nedir halk düşmanlarının acıması, halka dostu çazan en iyi hikmet? Evet, tüm bunlar kendi kendimize sorulup yanıtlanmalı. Verilecek yarılar savaş kucağıymızdır ve kemliğe burundurcağı. Çünkü her yanı kavgamızın nasil ve ne tür insanla yürülebileceğini ortaya sermektedir. Unutulmali ki, savaş insanının nitelikleri o kavgaya için önemlidir.

SAVAŞ GÜÇLÜ İNSANLARIN İŞİDİR

"Mükemmellik, gizlice plan yapmak, hissettirmeden hareket etmek, düşmanın işi bozmak, projelerine ve hillerine engel olmak ve de savaşın bir damla bile kan aktılmadan kazanılmasını sağlamaktır." (Savaş Sanatı, Sun Tzu, s.28)

Savaş önder, yönetici. Tersine, bunu güçlü insanlarla yürüyor. İnsanlık tarihi bu gerçeği yüzlerce kez kanlatmıştır.

Savaşçı kazanmakla mı anlamda önemli bir nitelik ifade eder ki, her savaş bu anlamda ele alınp değerlendirilmesi gereken derslerle doludur. Paris Komününden günümüze devrimcilerinde kadar güçlü insanları görürüz. Bu kimi yerde

Buğün bu kişilikleri ortaya çıkarmak, hepimiz bu kişiliğe bürünmeliyiz. Bunun da potansiyelini taşıyoruz. Güçlü kişiliklere sahip olmak için başka yerlerden insanlar getirmek değil. Önemli olan bugünkü savaşın gereklerini ideolojik, politik ve yaşam içerisinde yerine getirebilmektir. Bu ise var olanı tespit etmekten öte, değiştirip dönüştürmek azmiyi taşımaktır.

Biz iddialı insanlarız ve her şeyi biz yapacağız. Buna inanarak yola çıktık. "Ben yapacağım, sonuçlandıracağım, örgütleyeceğim, kazanacağım, yeneceğim, direneceğim" demek önemli. Devrimi biz yapacağız. Ülkemizin son bir yitlik süreci bile bunu söylememe için oldukça yeterli nedenlere sahip.

Elbette ki bunu görmek de tek başına

Savaş insanı eğitir. Çünkü savaş öyle bir olgudur ki, bir insana kaçağılabilecek, sığınabileceği ve kendini aldatılabileceği güvenli hiçbir liman bırakmaz. Yok olma, yok etme gerçeği ile yürüyen savaş, insanı ve iradesini olumlu veya olumsuz etkiler, eğitir ya da tamamen dumuya uğrattır. Öyle ki, normal bir zamanda korkak olarak nitelenen bir kişi, savaş ile karşılaştığında kahraman olarak karşıma çıkabilir.

bir şey fide etmiyor. Tersine, bunu görmek, omuzlarımız daha fazla yükleri getiriyor. Ve bu savaşta ciddi, ilkel, kurallı olmamız bize dayatıyor. Eğer "yapacağız" şeklinde karar aldık, bunu yapmalıyız. "Yapamam, olmadı, elimden bu kadar geldi" demek iddialarımız açısından ne fide eder ki? Buğüne kadar hiç bir şekilde böyle düşünmek, böyle hareket etmedik. Düşünelim, 12 Eylül gibi

elde zafer iştahımız başka türlü açılacaktı. Ya da 14 Temmuz'da Fintoz ve Bulutların soğukları kapıyı açılmalı ve katillerle olan sürprizlerin altında yatan da budur. Herhangi bir telaş düşmeden, örgütünü ve yoldaşlarını korumak amacıyla riskleri göze alan Halil Ateş ve Fikri Keleş'in bu tavırlarına yön veren de Bakı karı duşu değildir. Daha ileride bu günün becerisiyle mücadeleyi sıkı sıkıya sarıldılar.

anlamıyla da yeni bağlayabiliriz. Önemli olan, bugünkü savaşta motive olmak, güven duygumuzu bugünkü savaşta da sınımak ve daha da güvenli olarak çık-

SAVAŞÇILAR ORDUSU YERİNEKALMASI DEĞER VERMEKTEKİ GEÇER

"Toplulugun gücünü bir şaka benzetebiliriz; düz yüzüde hareketsiz, yata yuzye hareketsiz, köpeli ise belli bir yerde durur, yuvaya ise hareketsiz sürdürür." (Savaş Sanatı, sf.35)

Onlara kişi vardır, Beni o yetirdi demenin gururunu yapmayın. Onlara kişi vardır, hiç kimseye konuşmadığı konulara Sabotun çözüm bulmasını isteyen." (Bayağımsız Ülkenin Her Tarafında Dalgalandı)

Bir devrimi "Beni o yetirdi" diyorsa bu üç sözcüğün üstünde büyük bir emek, devrimi bir irade, kişilik ve onurlu bir insan vardır.

O kendisini bu sözlerle adamı adını, büyük bir sabırla nasıl biçimlendiğini ifade ediyor demektir.

O toplumun herhangi bir kişisiydi. Düzen, sınırların, yapısalardan memnun olamaz, ama ufkü da, görme açısı da geniş değildir. Küçük bir dünyası vardır ve orada küçük bir insan olarak yaşamaktadır. Devrimciyle tanrı, tavırları, konuşmaları dikkat gösterir. O güne kadar duyulardından farklı sözcükler ve tavırlarlar bunlar. Bunlara inanmak istemez, ayak direr, gerçeklerden kaçır. Devrimcinin kendisine daha fazla yaklaştığını gördükçe onun uzlaştığını için belki de etrafına duvarlar ör. Oysa devrimci duvarları da birer yıkmaktadır. Ayak diremez ahlalı ama "Ne olur ne olmaz" demeyi de izzet almaz. Devrimcinin inatlılığı, ona insanı değeri, onurlu olmasını ve tüm gerçekleri tekrar tekrar hatırlatır, söyler. Yavaş yavaş devrimciye yaklaşılmaktadır. Sonunda dostla el tutar. "Tamam" der. Artık o bir devrimci.

Savaşçı insana değer verendir, nakış nakış insanı yaratan, kişik kazandırın ve mücadelede katılır. Sürünen insanı iki ayağı üzerine dikilebilir insanı değer vermek. Bu devrimi bir yaşamla bütünleşmiş birinin başlatması bir iştir. İşte bugün onları insanın Sabo için "Beni o yetirdi" sözlerinin önemi burada yatmaktadır.

İnsana değer vermek bizim kişiliğimizdir. Şehitlerimizden her bunu öğrendik. "Başagılı gibi gelenlerden biri bana 'Benim evimin projesini Ede para almamış' demişti." dedi. Hiç duymamıştım. Bazen birlikte dışarı çıktığımızda kırk kişiyle selamlarız. Hiç kimseye kaba davranışını duymadım." diyen Ede'nin annesi devrimi kızını ve onun insanı saygınlığını bu sözlerle ifade ediyordu. Sati Tag gibi "Hangi pols benim sardıgım yaraları sarabilir" Onlar açarak bir aralar, yaraya elektrikli vericiler. (...) Hastaların ilaçları kim verecek? Enjeksiyon yapar, serumlarını kim takacak? Savcı kendisi mi yapacak? (...) Birçok insanın idamını isteyen başsavcıların serum bulağı yağı organı ayrı edilebileceğinden bile emniyet değilim." diyebilen devrimcinin bu savcı kazanmaması için hiçbir neden olamayacağı çok değı mi?

İnsana değer veren devrimci, bu değerin karşılığını mücadeleye sunabilemenin uğraşını da vermedir. Bu söylenildi kadar kolay değildir. Çünkü bir insanı düştürmek büyük bir enerji ve emek gerektir. Devrimcinin biçimlendirir, dönü-

türeçleri insanın binlerce yıllık beynini şekillendirmeye uğraşır bu. Bütün korkuları, bütün üngarlıları, gelenekleri, statükoları parçalamaktır. Bu nedenle insana değer vermenin yanında düştürülebilirlik sabrı, enerjisi taşıyabilmek bir savaşçı yalnız olmadığın, etrafını binlerce savaşçılarla ordusuna donatabileceğini bilir. Onun işi taşıya can veremektir. Sırdırı bir insanı yarıtmazdır. Bu emek harcamadan mümkün değildir.

Damla damla, sabırla yoğunlaşmış bir emeğin başarımayaacağı ne olabilir?

Örneğin Ferit "Halukun açlığını, yokluğunu paylaştı; ottağı işklerle hüznü de, kvanca da ortak oldu. Var olanın üzerine kişisel uğraşında, özel-gelen bir şeyini, kişisel-çevresel tüm olanakların halkının mücadelesine açtı. Birçok şeyi yokaan var etti. Kendi koşullarının benzeşliğini unuttuk, daha geni koşullarda, daha elverişsiz ortamlarda yaşadı. Kendisinin her rahatsızlığı yaşadı. Kendisinin önce iki işklerini, ekşi gıdeleri yolağınma düşündü. Her şeyi ile her vericiydi. Kendinden o kadar veriyordu ki, epekteki yoldanların, halkın mücadelesine daha fazla şeyler katabilecek işin, 'onlara haklaştırmayacak işi' kendinin olanı yaptık seydi—duygularından bile—feda-karlıklar yaptı." (Mucadele, yıl 1991, sayı 12) Ve o bugün birçok savaşçının mayas-

**Şehitlerimize verdiğimiz
devrim sözü, ete-
kemibe büründürme
günü bugün. Onların
bizlere ölüm pahasına
verdıklarını бүтүтүмүнүн,
üzzerlerine yenilerini
eklemenin günü. Dünyayı
bir kere de ülkemizin
sarsmanın günü;
halklarımızı kazanıp,
onları zafer
yürüyüşümüze katmanın
ve zaferi tattırmanın
zamanı.**

sını olmaktadır. Halil Ateş'in "Ölüm Ferit'e daha güzelde diyebilirdi ancak, Ferit'in bu özelliği, insana ve yoldaşlarına verdiği önem ve emekle açıklanabilir.

Emek vermek enerji, sabır ve kararlılık ister. Hiçbir açıyda taşımadan kendisini antalatırmak, olumlu özelliklerini karışık içinde aktarabilmek. Sadece bazı insaniyatlara değil, iki ufaki, yeni-eski demeden herkesle ilgilenmek. Sözde, istisnasız "herkesle" ilgilenildiği söyler. Ama bu çoğunlukla günlük yaşamda yerine getirilmez. Herkes kendine bilemediği, kendince tespit ettiği insanlara daha fazla değeri birer, özel ayrıncılık tanır, diğeri için yeni yerindeye "boğlar". Aşığı şehitlerimize bizlere önemli dersler bırakılır, onların yarattıkları büyük-küçük demeden bugün savaşımızın önünde yer almaktadır.

Şehitlerimiz tanıyan herkes, kendilerinin önünde mülaka bir yanını bulur. Onlardan öğrenmiş, benimsemiştir. Bu yanlarıyla büyüye, kendiliğince ile yeni yeni olumlanarak üretilir. Bunun için bir savaşçının çevresi devrimi ama renkli, anlaşı ama zengin kişilik ordusuna çevrilir. Yusufun sessiz, ama yorulmak bilmeyen enerjisi ve mütevazılığı,

Sinan'ın örgütsel çıkarları savunmadaki kararlılığı ve insanı kına etme gücü, Ede'nin "Bir koma bir hırka ile yetime" özelliği, Ahmet Fazıl'ın devrimin her hali, hem kurmayı olabilmek özelliği, Tag'ın'ın özveri, Hüseyin Kılıç'ın yığılı her işi mücadeleye yarayan saygınlık sağlaması değeri özelliği, Arif'in sabırlılığı, Ayşe Nifin enerji, hayat dolu yapısı, Sıddık'ın içkençelece "Bu teğite basacağı yük size yok. Verin nası basıldığını size gösteriyim" diye yürekliği, Esmâ'nın içkençe namusun simgesi olması, Halil Ateş'in atılganlığı, neticisi olma özellikleri ve birçok tehlikeyden kurtulabilmek becerisi ve hiçbir yoldaşına savaş meydanında bırakmama ilkesi, Salmaz'ın saygın kişiliği, Haniye'nin ekaik yanlarını görme ve bunu çekimden düzeltme kararlılığı, Önder'in mütevazılığı, Nisazi Aydın'ın 24 saatı devrim işi kulannması, İbrahim Erdoğan'ın netisi, sinir-sinir ve yorulmak bilmeyen enerjisi, İbrahim Kılıç'ın neticisi becerisi ve özel yetenekleri, Cavit Özkaya'nın kendine olan güveni ve zoru altı emek yeteneği, Hasan Eluğ'un'ın kendini yeteneği yarıtmayı ve mücadeleye daha sık sınırlar kendini birçok şekilde kısıtlamaları bugün binlerce insanımızın ruhunda, kişiliğinde yatar.

Bu zenginlik sürekli birbiri etkileyen, birbirini iletir ve büyüyen bir rotadadır. Ancak bunun önemi bilinçle yer etmek, insanlarımızın zenginliği ile büyülebileceği inanılmamalıdır. Yoksa, teközüze, kısırdöngülerle boğulan bir hareket ve o hareketin insanı olumsuz ki, kırakızın savaşçı kazanmayır, bir adım dahi ilerlememiz mümkün değildir.

SAVAŞ BİR CEPHEDE: SAVAŞI HİSSETMEK!

Savaş hissetmek. Bu duygu önemlidir. Hiçbir insan hissetmediği bir şey için iyi veya kötü bir şey yapamaz.

Oysa bugün yaşanan savaş sadece ve sadece silahlı iki iradenin karşıması biçiminde sürmüyor. Olgarların terörü küçük-küçük demeden toplumun her tabakasına yönelik. Hiç kimse olgariyi basna saldırmıyor, terörünü düymüyor, hissetmiyor diyemeyiz. Bu ufak bir hak ama eyleminin nasıl bastırıldığı, devletin terörünü ve bu savaşın toplumla yaşamayan hiçbir emekçi kasimide gösterile-

mez. Bu anlamıyla savaş bir cephe ve her alandır. Sadece biçimi ve yürütülüşü alana özgü özellikler. Ama özü terör, içkençiler, katliamlar, baskılar. Bu gerçek bugün ülkemiz mücadelesinin her boyutunda kendisini hissettiriyor. Savaş bu anlamıyla kavramak önemli bir nitelik.

Küçük savaş sadece ve sadece silahlı güçler arasında sürdüldüğünü, ister bilinci, isterse farkında olmadan düştürün devrimciyi yarayı içerisinde olacaktır. Bu yanlış ki, bulundugü alan ve birimden düşmanın her bir saldırısına karşı hazırlık, yakalanmak, gerekse darbe ile almak ve düşmana verilmesi gereken cevabı verememektir. Bu yeni yeni örgütlenmeler yaratamamak, var olanla yetinmek, düşmana korku salarmamak, en ufak bir hak alma uğraşında dahi yenilmek demektir.

Bu anlamıyla savaşçı ruhu değilizdir, sadece ve sadece silahlı, askeri yapıları alması gereken ruhtan, duygudan bahsetmiyoruz demektir. Bu kültür, hayatın her alanı için gereklidir ve savaşçı sürdürebilmeye yegane temelini oluşturur. Dolayısıyla savaş hissetmek, onun ize-

rimdeki tahribatlarını görebilmek gerektir. Oysa genella kültürü bir birim ve alan için geçerlidir. Şehitlerimiz bize bir rakıtlık savaşçı ve dirençli değeri çok büyük demeden her alan ve birimde yankılabilmektedir. Zaten savaşın yapı bağında hissedilen bir devrimi için hangi alan ve birimde olduğu önemli değildir. O şehitlerimizin de biraktığı değerler bütünluğuyla yoğunlu, kendisini bir genella ruhlaya biçimlendirir.

Bu biçimlenme içkençe karşısında, polis otağı altında, herhangi bir grevde, bir protesto toplantısında, kasaca sokak alı verdirmiş her anımızda kendisi gösteren, Göstermek de zorundadır.

Savaşın içinde olduğu hissedilen insan, savaşın dışında olduğu tahribatına yanıt veriyor, gerekli düzenlemeleri gerçekleştiriyor. Bir anlamıyla etkinin tepkisi bir. Kaldı ki, devrimci mücadele, etki-tepkinin de ötesinde bir şeydir. Küçük devrimi sadece ve sadece etkiye size veren değildir. Etkiye yol açan bütün kaynakları kuruttuk, onu alaşığı emek ve hiçbir şekilde dirilmesine izin vermemek önemlidir. Bu ise, var olan alanda etkinin nedenlerini, sonuçlarını kavramak, bilmek ve ona göre hareket etmekte geçer. Unutılmamalı ki, "Savaş hissetmek" silahlı savaşçı olmadık mümkün değildir. Böyle düşünmek, savaşçı anlamamak ve buğün için düşmanın "denizi kurutma" politikasını görmemektir. Çünkü düşman dünyaya "Bize saldırıdır, biz de gereken cevabı verdim" mesajıyla hareket ediyor ve savaşın galipieri silahlı-silahsız şekilde göstermeye çalışıyor. Oysa pratikte her-kese aynı dercededir saldırıyor.

DAHA İLERİ, DAHA HIZLI, DAHA KARARLI!

"Saldında düşmanın zayıf noktalarını bulup ilerlerseniz, karşı konulmaz bir güç olursunuz. Geri çekilmeden düşmanın daha hızlı hareket edersiniz, takip edilmekten kurtulursunuz." (Savaş Sanatı, sayı.38)

Düşman güçlü mü? Hayır! Akıllı, karlı, zeki, yetenekli mi? O, teğatı düğün, par darbe ile sarılsan, teğatı düğün, parakleyeri bir düşman bul Onlara çok taniik olduğumuz gibi, sadece ve sadece terör silahlı ile korkutmasa ateş ediyor.

Onun elinde bu silahtan başka hiçbir silah yok. Düşman bu silahlı en işi şekilde kullanmak istiyor. Buna göre düşünyor, buna göre tedbirler alıyor, buna göre konuşuyor. Bu anlamıyla, ciddi davranıyor, en ufak bir açık vermek istemiyor. Kendisini defalarca kontrol ediyor.

Bizim elimizde ise sayılamayacak denli silah bulunuyor. Yürekli, kararlılık, ofke, kurnazlık, sevgi, adale, coşku, dirençlilik bizimle. Artı durumun, arkamıza bakmanın zamanı değil. Düşmanı her cepheye sarsmanın, onu orantısız hale getirmenin zamanı bu. Ouncuları-mızı yoklu yerlelerimizde aktarmak zamanı. Bir an önce aynı yönlü yerimizde olduğumudir, zafierin gerçek sahipleri olabilmeye bilince başlı olma zamanı.

Şehitlerimiz verdiğimiz devrim sözü, ete-kemibe büründürme günü bugün. Onların bizlere ölüm pahasına verdikleri бүтүтүмүнүн, üzerlerine yenilerini eklemenin günü. Dünyayı bir kere de ülkemizden sarsmanın günü; halklarımızı kazanıp, onları zafer yürüyüşümüze katmanın ve zaferi tattırmanın zamanı.

O zaman ne duyuyoruz. İnadığımız, savundugumuz, şehitler verdiğimiz bir güğrüne savaşta daha sıkı analımın. Düşmana bir kez daha bizi tanımasını fırsatını verelim.

Bir yılın dersi:

Yaşamak istiyorsan savaşmalısın

İşçiler 1992 yılında da Demirel hükümetinin terör, kıyım ve açık politikasından taziyası nasıplarıdır. DYP ve SHP'nin iş ve grev güvenliği, ekonomik refah, 12 Eylül'da geçirdi edilen hakların geri verilmesi yolundaki vaatleri boş çöktü. İşçiler daha çok kıyım, yoksulluk, polis terörü ve grev kırıcılığıyla yüz yüze geldiler. Ne zaman iş güvenliği alarmları ağızlarına aldılar, doludizgin bir kıyım yaşandı. Mayıs ayında birçok yerde grevler kapıya dayandığında, hükümet altına önceden imza atılmış kararname ile tarım işçilerinin grevini kırdı. ABD üslerindeki grevleri ve belediye işçilerinin de grevini kırarak yaklaşık 60.000 işçinin yaşamına engel oldu. Asgari geçim ücretini 807 bin lira olarak belirleyen DYP-SHP hükümeti, bugün yüz binlerce kamu işçisi için yine % 30 gibi bir sefalet zammı öneriyor.

Sendikalaştırma işçisi Kıymı ile işçi İlerledi

Az bunalur ucuza bir işçi cenneti, sermayeye yine de dar geliyor. Sendikalaşma hakkı sermayenin boy hedefi oldu. Son bir yıl içinde işçi direnişlerinin yarıya azaldı, sendikalaştığı işçilerin atılan işçilerin direnişleri oldu. İstanbul, Çorlu, İzmir'de işçileri, çeşitli illerde 800'ü aşkın Yurtici Kargo işçisi, Bursa'da Taner Kaplama, Saray Örne işçileri, Trabzon'da giyim sanayi işçileri, Sivas'ta SIHAZ, Adana'da Toros Gübre, İzmir'de nakliyat işçileri... ve daha sayısız işyerlerinde onbinlerce işçi sendikalaşma girişimlerinden dolayı işten atıldı. SHP'li belediye patronları da işçi atmadı ünlendiler, İzmir'de, Adana'da, Mersin'de ve İstanbul'da tasero lanıya vb. gerekçeyle binlerce işçi işten atıldı. "Mevimsim işçi" gerekçesiyle ise Köy Hizmetleri ve Karayollarında binlerce işçi iş ortasında açılma terk edildi. Hiçbir dönem ülkemizde bu kadar yoğun işçi kıymı yaşanmadı.

Türkiye'de Ucuza Bulunmayan İşçinin Kanında Fazlasıyla Var

İşçinin ücreti hiç kani ve canı da çok ucuza çıktı. 5 milyon hazır işçinin olduğu bir yerde, iş güvenliği için masraf yapmak her zaman olduğu gibi sermaye için gerekmezdi. Emekçiler bu politikayı canlarıyla ödemişler. 3 Martta 300 civarında maden işçisi Kozluk'da her zamanki gibi "talihsiz bir kazı" sonucu diri diri madene gömüldüler. İş güvenliği olmadan, sağ kurtulanlar çok geçmeden yeniden canlarını ortaya koyup madene girmek zorunda kaldılar. Çorlu Konyalılar Mensucat'ta bir patlamayla 31 işçi ölürken onlarcası yaralandı. Her yıl olduğu gibi çok lafıa dolandırılan işçileri ve işçi Sağlığı Hattı bu yıl da 52 hafta sonra yeniden hatırlanmak üzere geçip giderken, her yıl 5 işçinin bir iş kazası kurbanı olmaya devam etti.

Bu yıl yolsuzluklarla çalkılan SSK, çalışanlara hiçbir sigorta ve sağlık hizmeti götüremeyince bir kuruma geldi. Emekçiler banka kapılarında yaşamını yitiren, işçileri ve alimleri fakülte hastanelerinden ve eczanelerinden kovulduklar, 3,5 milyon çalışan iş birliğe yaklaşık 19 milyon işçiyi sağlık ve emeklilik hizmeti vermesi gereken SSK, bugün tüm anlamıyla sigortasızlığı ifade eden bir kuruma dönüştürüldü.

Sendikal Bunalım; DISK ve Türk-İş

Sarı sendikacılık yine işçi sınıfına yüzüğü darbeyi indirenlerden bir oldu. 12 Eylül döneminde kaybedilen işçi hakları için tek bir adam daha atmayan Türk-İş yönetimi, her büyük direniş eyleminin arkasında grev kırıcılığı rolü oynadı. "Bir işçinin bunu kanarsa dünyayı başlarına yıkarsın" diyen CIA güdümünde sendikalar, işçi sınıfına aşağı bir ağırlık kılınan kıpırdanmadılar, yüz binlerce işçi kışkırtılarak seslerini bile çıkar-

■ İşçi sınıfı 1992 yılını işten atmalar, özelleştirme ve sendikalaştırma operasyonlarıyla geçirdi. İktidar, telceli patronlar ve sarı sendikacılardan oluşan gerici ittifak yine emekçilerin karşısında cephe oluşturdu. İktidarın halka açtığı savaş, işçi sınıfı cephesinde de giderek daha açık bimpilere bürünmektedir. İşçiler buna hazır olmalıdır.

madılar. Hükümete süre tanımaktan bahsettiler. Sendika kongrelerinde işçilerin iradesinin yansımaları için her türlü oyunu oynadılar.

GMIS, Haber-İş, Tekstil, Tes-İş kongreleri sarı sendikacılar koltuklarının yarı sıra bolca ücret artışı getirdi. Türk-İş kongresi ise alternatif bir anlayış çıkarmadı, sadece yönetime değdi. Toplu sözleşme sırasında işçilerin talepleri iş sendikacıların tavizkar tutumu sonucu hep beklenenin altında kaldı.

Türk-İş ve bağlı sendikalar olan güvensizlik, buna karşı devrimci işçi hareketinin gelişimi, iktidar DISK'a mayna yöneltti. İktidarın dinisi DISK yöneticileri bu handakları gereklerden mal varlığı için DISK binasına yeniden döndüler. DISK'ın açılması için hiçbir müca-

dele yürütmeyen bu yöneticiler, Türk-İş'ten gelen işçi sınıfı alternatifini bir yandan yitirmelerine rağmen, işçi sınıfı kolları değdiği olduklarını kanıtlanarak uğraştılar. Belediye yöneticileri araları iyi olan DISK'lı belediye işçilerinin grevini kalaraklar, kendisine işe direnişçi Nobel işçilerinin eylemini de yasadığı diyerek kirdılar. Bir o sendika, bir bu sendikaya yüz çevirmek çözüm bekleyen işçilerin önünde bu süreçte şu durum netlik kazandı: Sınıf çıkarları ve devrimci sendikacılık zorla da olsa ancak işçilerin kendi gücü ve örgütlülüğüyle korunup geliştirilebilir.

Grevler ve Direnişler Öğretici Dersler de Taşdı

İşçi kıymıyla başlayan 1992 yılı, beraberinde direnişlerin patladı. İşten atılan 280 işçi Belediye işçisi ile 430 Toros Gübre işçisinin uzun yürüyüşleri Şubat ayında, Ankara kapısına dayandı. Siyasi iktidar sendikacılarla işbirliği halinde işçileri Ankara'ya sokmadı. Bu uzun yürüyüş 3 ay süren, İstanbul, Ankara, Adana, Diyarbakır ve İzmir'de 800'ü aşkın Yurtici Kargo işçisinin katılımı ve çatışmalı direniş izledi. Toplu sözleşme hakları uyuşmazlığı olan belediye işçileri full grev ve yürüyüşleriyle İstanbul'da muhalefetin odacı olmakla kalmadılar, Türkiye gündeminde de doldurdular. İşçiler yaratıkları bu güçle Kağıthane ve Kartal Belediyeleri'nde işten atılan işçilere omuz verip dayanışma sağlayarak haklarını yeniden kazandılar. Kartar'da işten atılan belediye işçileri yürüyüşlerine ateş açarak engel olmaya çalışan polis taş ve sopalarla grev puskulları. Zonguldak'ta altın ve caddeler her gün belediye işçileriyle doldu. Mersin Belediye işçileri işyerlerini işçi ettiler. İstanbul'da yakalandıkları yerde grev kırıcıları cezalandırdı. Yürüyüş ve direnişleri grevleri taşıyan belediye işçileri siyasi iktidarın ve basın patronlarının boy hedef haline getirilerek grevleri kırıldı.

Grevlere destek ve dayanışma noktasında hiçbir çaba göstermeyen Türk-İş yetkilileri, mevcut grevleri de süründürmede birkaçak kazanımlara dönüştürülmesini engellediler. 9 aylık Görgülü Pastaneleri, 7 aylık Humancı, 4 aylık Anadolu Kulübü grevleri destinde bekleyerek sürerken, Marek grev ancak 5 ayda bitirildi. Toplu sözleşme hakları yitirilen işçiler bu yıl haklarını alabilmek için yeniden direnişlere başladılar. Grev ve direnişleri işçileri şunları öğretti: İniyatifli bürokrat sendikacılar baskılarından bağırsı şansı azdır. Bu nedenle eylemler devrimci işçilerin ve işçi komitelerinin eline geçmelidir. Yasalığın sınırının doğma miting ve yürüyüşlerle aşılması işçilerin kendine olan güvenini artırır. Dayanışma yeni bir kazanım oldu. Ve önemli daha açık kavrandı. Zonguldak ve Mersin Belediye işçileri son dönemde olumlu sonuç verilerin arasına katıldı.

İşçiler '93 Yılına Önemli Dersler Yanında

Yüküklü Bir Sorumlulukla Grevler

100 bin işçisi işçi grev yolunda. Yaklaşık yarım milyon işçi TİS sürecine giriyor. Hükümet tavır IMF politikasının gereğini yapmak. Türk-İş iş genel grev sözüne utangaçça gevşeyip şimdiden gün dolduruyor. Türk-İş yanarda DISK ve Hak-İş de işçilere asla gelecek ve umut vaat etmiyor. İnsanca yaşam için kararı atırmak yalnız ve yalnız işçilerin kendi gücü ve yaratıcılığıyla kalıyor.

İşçilerin giddeti, iktidarın ve uzlaşmacı sendikaların engellerini aşan geçecek. Devrimci işçiler devrimci işçi savaşı koşullarına hazırlanmalı ve buna uygun örgütlenmelidir. Sattırma her biçimde işçi örgütlenmeye dokunmalı ve sağlanmalıdır. İşçi, memur, tüccar emekçilerin dayanışması güçlendirilmelidir. (S)

Yoksullaşmanın, örgütlüleşmenin, işten atılmaların, devlet terörünün

önüne girmek, suuf bilinci ve çıkarlarına daha cesaretilce ve hızla salınamayı gerekli kılıyor. İşçilere siyaset korkusu yayan, micadeleyi "yasalcılık" zihniyetiyle boğmaya çalışan siyasi iktidarı ve kuyrukçusu sarı sendikacılığı böyle yenebiliriz.

'93 kavgada daha cesur ve atılgan bir gençlik bekliyor

İktidarın üniversiteler üzerindeki politikası demokratik üniversite mücadelesini bastırmaya yönelikti. Bu amaçla 92 yılında üniversitelerin işkenceciler tarafından işgal edilmesinde, gözaltında kaybetmelere kadar her yöntemle gençliği saırdılar.

"YÖK'ü kaldıracağız". İktidar olurken böyle dediler. Yalan söylediler. YÖK'ü kaldıramadıkları gibi üniversitelerdeki faşist kadrolaşmayı "sağlam"lastırdılar. Yıpranan ama devirme yeni başkanıyla takkiye edilen YÖK, faşizmin bir teslim alma kurumu ve mutlak süpürülmesi gereken bir engel olarak kaldı.

Üniversitelerde var olan muhbir ağı yetmedi. Daha da yaygınlaştırmak, öğrenci gençliği daha sıkı bir denetim altına alabilmek için Özel Güvenlik Birimleri kuruldu.

Özel Güvenlik Birimlen, polis-idare-sivil faşist işbirliği ile sürdürülen saldırılara ek olarak oligarşinin iç savaş hazırlığının üniversitelerdeki adımlarından biri oldu.

Üniversiteler açıldığında öğrenciler karşılarında yüzde 400'lere varan zamlarla har(a)çları buldular. Yine '92 yılının üniversiteler cephesinde en önemli olaylardan birisi de tabela üniversitelerinin yanı sıra paralı gece üniversiteleriydi. Paralı eğitimcinin amacı bir yanı soygun, diğer yanı ise ekonomik kaygıyla beyinin zincirlenmesi, demokratik bilincin esir alınmasıydı.

'92 yılı üniversitelere MGK'sıyla, holdingli riyle, valileriyle, polis-jandarma ve kontrol rillisiyle daha çok yükledikleri bir yıl oldu. Bu üniversite gençliği için faşizmin iç iş ve kurallarının zorluklar yaşayarak, bedelle ödeyerek daha ciddi öğrenmek durumund kaldıkları bir "öğretim" yılıydı.

■ Gençlik yaşadığı zorlukların, ödediği bedelleri üzerinde yükselme deneyine, faşizmin güçlerin adım attıkları veri dar etme geleneğine sahiptir.

Gençlik halkın mücadelesine omuz vererek daha sağlam, daha dinamik bir güç olabilir. Gençlik için '93 yılına devrimci-demokratik eylemlilikle, kitleselleşme ve "cesaret" bir ilinci harekete geçirmede bir kabuğun çatlatılmasını dayatan sorumluluklarla giriyor. Gençliğin 20 yıllık geleneği bu sınırı aşacak açıktır.

Hedef daha yaygın ve aktif DLMK'lar

Geride bıraktığımız yıl liselerde mücadelenin yaygınlaştığına tanıklık olundu.

15-16 yaşlarındaki gençlerin boyunlarında yaftaları, sloganlarla sokaklarda, okul önlerinde haykırışları paniğe düşen iktidarı daha fazla baskı ve terörü liselere sokmaya itti.

Dayak 92 yılında daha da şiddetlendi. Şartsız kurul, kredili ders geçme sistemi, sınıf geçmeyi kolaylaştıran birer araç olarak öğrencileri okullarından uzaklaştırmak ve eğitimin kalitesini olandan da geri düşürmek için uygulamaya konuldu.

Newroz ve Zonguldak Közlu maden ocaklarındaki katliam ve birçok toplumsal sorun da geleceği temsil eden İslami gençliğin gündemindeydi. Kürdistan'da Newroz katliamı sonrası Hasköy Lisesi işgali halimize İslami gençlikten uzatılan bir dayanışma eliydi. Buna karşın İstanbul Emniyet Amirliği Necdet Menziri'nin "Hasköy Lisesi işgalcilerini yakalayın" talimatı sonrasında gözdeği operasyonları faşizmin İslamilerden duyduğu kaygının bir göstergesiydi.

Liselerdeki terörün bir başka boyutunu da sivil faşist saldırılar oluşturtu. Doğrudan polis terörüyle binlerce liseyi işgal etmeye gücü yetmeyen iktidar, sivil faşist örgütlenmenin palazlanması için yol gösterici oldu. Son bir ay içinde birçok lise sivil faşist saldırıların tanığı oldu.

92-93 öğretim yılı eğitim hakkı elinden alınan yüzlerce öğrencinin göğüs tepkelerini dile getirdikleri eylemliliklerle açıldı. Edirne'den Kars'a kadar şartsız kurala ve dayaklı eğitime karşı eylemlilikler gerçekleştirildi. Kimi yerde kendiliğinden kimi yerde DLMK'ıların iradi müdahalesiyle gelişen eylemler liseli gençliğin baskılara karşı artık tamamlıksız olduğunu gösterdi.

⁹² yılının son aylarında DLMK'lılar cesur bir mücadele çizgisiyle işyerlerdeki potansiyelin açığa çıkarılıp örgütlülüğe dönüştürülebileceğini gördüler.

93 yılı bu başarıların sürekliliği kazanmasını bekliyor. Her okulda bir DLMK örgütülüğü yaratarak ve yaygınlaştırmak görevi DLMK'lara düşüyor. Bu hedefe ulaşmak için okullardaki sorunları kavrayan, onu politik mücadeleyle bütünleştiren ve her yanıya kitlelere öncülük eden yöneticilere ihtiyaç var. Atılacağı devrimci sabırla bütünleştiren politik insanlar olmak gerekiyor.

Bu bilinçle hareket edildiğinde '93 yılı demokratik lise için önemli adımlara tanık olacaktır. ⬤

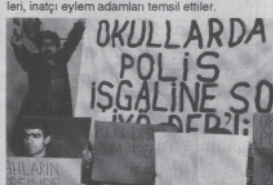
Siyasi iktidarın sindirme politikalarına karşı, öğrenci gençlik militan mücadele geleneği, merkezi örgütülüğü ve kitleselliği ile karşı koyabildi. Bu görev esas olarak TÖDE'İN omuzlarına düştü. Kitle- sel şiddet kendini gerekli kıldı.

YÖK'e karşı mücadele süreklileşti. 6 Kasım boykotu gelenekleşti. Artık YÖK'e karşı mücadelelen boykotları aşması gerekliliği ortaya çıktı. Öğrenci gençlik YÖK'ü tüm uygulamalarıyla kaldırma mücadelesinin öğrenci kitlesiyle, üniversite çalışanlarıyla herkesin hareketine geçinerek daha yoğun ve enerjik bir emekle olacağını gördü.

Öğrenim yılı Seher Şahin Rehberlik ve Danışmanlık Masasında yürütülen çalışmalarını açıkladı. Süreç Seher'lere sahip çıkmadan, gençliği Seher'lerde simgeleyen "demokratik üniversite" kavramını ancak onun gibi duyarlı, enerjik, cesaretli insanları yükseltebileceğini gösterdi. Dev-Genç geleneğini, tek başına da olsa fastiflere, işkencelere karşı koyanlar, çalışkan kitle örgütçüleri, inatçı eylem adamları temsil ettiler.

92'de artan devlet terörüne karşı mücadele gençliğin gündemini doldurdu. Devrimci demokrat karadilgini gösterdiği her yerde resmi ve sivil faşist terör gereken karşılığı aldı. Faşist işgalcilerin yuvalarının dağıtılmasının gençliğin sabrına bağlı olduğu yeterince ortaya çıktı. Dev-Genc'in eylemliliği bu noktada çok gösterici oldu.

İktidarfagistlerin dizginlerini bırakıyor

Son günlerde sivil faşistlerle öğrenci gençlik arasındaki çatışmaların yaygınlaşması, önümüzdeki süreçte sivil faşist saldırıların yoğunlaşacağına habercisi oluyor.

"Halk desteği" demagogilerine dik tutturamayan ve vaatlerindeki samimiyetsizliğe emekli halkı hızla kendinden uzaklaştıran iktidar, düzenin bugünkü politikalarına geç verecek tabanı sivil faşistlere ayıyor. MC politikalarını Deireml hükümeti, sivil faşistler giderek daha fazla öne çıkarıyor. Gençlik içinde örgütlenmeye çalışan sivil faşistler özellikle Anadolu kentlerinde devlet güçlerine dayanarak ve onların topvikiyle Kürt düşmanlığı körükleyerek provokasyonlarla kentlilerine taban yaratmayı hedefliyorlar. Özellikle son bir ayda meydana gelen olaylar sivil faşistlerin giderek artan bir saldırı gırtlığı çizdiğini ortaya koyuyor.

3 Aralık'ta Ankara Marmak Lisesi'nden 6 öğrenci sivil faşistlerin saldırısına uğradı. 8 Aralık'ta Hasköy Lisesi öğrencisi Ali Bakır evine girdikten sivil faşistler tarafından kaçırıldı ve dövüldü. Ardından bir lastikçi dükkanında kendisine işçime yapıldı.

10 Aralık günü Amasya Meslek Yüksekokulu ve Eğitim Fakültesi'nde terör estiren sivil faşistler 10 öğrenciyi yaraladılar.

17 Aralık'ta Ege Üniversitesi'nde Hiz-bullah-İslami Direniş adıyla ortaya çıkan sivil faşistler Kürt halkını katletmeye karşı resimlerin duvardan indirilmesini devrim-

ci ve yurtsever öğrencilere saldırdılar.

24 Aralık'ta Malatya İnönü Üniversitesi'nde çıkan kavga da sivil faşistlerin dövmesinden sonra polis 6 öğrenciyi gözaltına aldı. Oculda sivil faşist çetelerin polis desteği saldırılarını devam ettirdi.

24 Aralık günü sivil faşist çeteler Sarıgazi ve Necip Faşiz Kızılköy kışlalarında devrimci-demokrat öğrencilere yönelik saldırılara giriştiler.

29 Aralık'ta Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde demir sopa ve polis coplarıyla saldırılan faşistler, altı öğrenciyi ağır yaraladılar. Bu yetmişmiş iki, polis yaralanan öğrencileri gözaltına alıyordu.

Karabağ, Kıbrıs... Şimdi Bosna-Hersek

Lise ve üniversitelerdeki bu yoğunlaşmanın yanında, sivil faşistlerin diğer halk kesimleri arasındaki katliamları imajlarını silmeye ve örgütlenmeye yönelik çabaları da artıyor. Özellikle Türk sovenizmine dayanarak taban bulmaya çalışan faşistler en geniş kesimleri etkileyen olayları basamak yapıp Karabağ, Naçıvran ve Kıbrıs'tan sonra Bosna-Hersek için göz yaşları dökerek "insanlık adına" ve müslümanlığı da sömürerek etkilemeye, faşizme taban yaratmaya çalışıyorlar.

20 Aralık günü Adana'da düzenlenen "Bosna-Hersekli Müslümanlarla Dayanışma Toplantısı" öncesinde, çeşitli demek ve partilerin de toplantıya katılacağı duyurarak kendileri üzerine bir meşruluk perdesi örtmeye ve halkı yanla-

rına çekmeye çalıştılar. Adana Türk Ocası, Balkan Türkleri Derneği, Kafkas Türkleri Derneği, Türkistan Türkleri Derneği gibi demoklerin de katıldığı toplantı, sivil faşistlerin güçsüzlüklerini olduğu kadar aralarında parsa toplama çabalarını da ortaya koydu. Faşistlerin MHP ve "Ülkücü Gençlik" adını kullanan kesimleri toplantıya katılmadılar, diğerleri suçladılar.

Önümüzdeki süreçte, sivil faşistler

özellikle terörle yıldırılan, uğradıkları hayat kırılığıyla gerici propaganda açık hale getirilen bazı emekli kesimler arasında, mücadelenin boşluklarını sızarak taban bulmaya çalışacaklardır.

Bu çetelere karşı uyarak davranılması, örgütlenmelerine hızla yerini verilmelidir. Devlet terörüne karşı mücadile, geniş düşünülerek, devlette içi dışı sivil faşist çetelere karşı da yönetilmelidir. ☐

Devrimci Gençlik Dergisi Ankara bürosunda polis kuşatması

Geldiler, barikatlaşamadılar ve gittiler

23 Aralık günü Devrimci Gençlik Ankara Bürosu polis tarafından sarıldı. 055'ten "pankarta asıldı" ibharı aldıkları söylenen polisler, üç kez büro içine girmeye çalıştılar. Çözümleri de büroda bulunan AYÖ-DE'RI, DLMK'li öğrenciler, ÖZGÜR-DE'RI ailelerini kurdurdu barikat aşamadılar. Polisler yaklaşık üç saat süre alıyorka aldıkları büroya saldırmadan geldikleri gibi gittiler.

Saat 17.30: Kuşatma Başlıyor

23 Aralık günü akşam üzeri Devrimci Gençlik Ankara Bürosu'na iki resmi polis geldi. Biri önünde pankarta asıldığı ibharı aldıkları, derginin yasal oluşmadığını bakamak istediklerini söylediler. Bulundukları yerin bir dergi bürosu olduğunun hatırlatılması üzerine dönüp gittiler.

Büro sonra bürosun etrafı çevre kuvvet ve sivilizasyonla bir polis ordusu tarafından sarıldı. Aralarında üç sivil polis yine aynı gerekçelerle tekrar bürosun kapısına geldiler. Kimlik sorulduktan sonra içten alınan polisler ilk tepkiyi teypte çalan Grup Yorum kasetine gösterdiler. Teytin kapatılmasını istediler. Reddedildi. Belgelere şöyle bir gözatıp gittiler.

Kuşatmaya Karşı Barikat

Yeterlerinin sadece gözaltına almak olmadığ, saldırıya hazırlandıkları anlaşıldı. Saat 18.00. Kuşatma kaldırıldı. "Kurumlarımızı öyle rahatla girmeyecekler" diyen AYÖ-DE'RI ve DLMK'li öğrenciler kapıya barikatlarını kurdular. Kütüphane, masa vb. eşyaları kapının ardında kurulan barikatlara birlikte içerdien sloganlar seşeri ve marşlar gelmeye başladı. 10 dakika sonra tekrar gelen polisler barikatlara karşılığınca geri dönmek zorunda kaldılar.

Barikatta Analiz da Var

Devrimci Gençlik derginisinden ÖZGÜR-DE'RI telefon edince: "Büromuz basıldı, barikat kurduk. Dönemeyiz." haberi alan ÖZGÜR-DE'RI Devrimci Gençlik dergisine kondu. "Biz öldürdükten çoklarımızı alamazsınız" diyerek polislerle tartışan aileler için giriş barikatı kurdular. Barikata çok katıldılar. Sloganlar daha da güçlüştü ve Dedeoğlu sokagının her yanında duyulur hale geldi. İçerideki işçiler, üniversiteler, ÖZGÜR-DE'RI'ler atıldılar "Kahrolsun Faşizm Yaşam Mücadelemiz", "Baskıları Bizi Yıldırmaz", "Yaşamın Maltepe, Kültürkesat Direnişimiz" sloganlarıyla bütün çevre halkının dikkalatlarını üzerlerine topladılar.

Avukatlar gelinceye kadar barikat kaldırılmadı ve sloganlar devam etti. "Tüm mahalleye rezil olduk. Yaran basında çoklu haberlere bak" diyen polisler, avukatların gelmesiyle birlikte bir-iki kimsiye kaçıp vergi levhasını kontrol ettikten sonra kuşatmayı kaldırıp bürosun çevresini terk ettiler. ☐

Bursa ve Ankara'da faşist katliamlar protesto edildi

"Maras katliamını unutmadık"

Maras katliamının üzerinden 14 yıl geçti. Bu süre hakkımızda sayısız katliama tanık oldu. Halkın belleğini köreltmeye çalışanlar yanıldı. Halk katliamını unutmadı.

Maras katliamı ve katliamları gerçekleştiren faşist çeteler her yıl olduğu gibi 24 Aralık'ta yine lanetlendi. Maras katliamı ve onun protesto edilme-si bugün daha da önem kazanıyor. Dün Maras'ta halk katletmelerin bugün halk ve evlatlarını evinde, sokakta katletmeden infaz mangalarından. Kürdistan'da köyleri yakıp yıklarlar aynı çetelerin mensuplarıdır.

Bu yıl Maras katliamının yıldönümünde Bursa Uludağ Üniversitesi'nde UL-DE'RI öğrenciler tarafından bir forum düzenlendi. Forumda

"Dün Maras katliamını planlayanların bugün Mecliste yeni katliamlar peşinde oldukları" belirtildi. Forum sırasında Dev-Genç imzalı bildiriler dağıtıldı. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacık" yazılı bir pankarta asıldı. Ankara Hecettepe Üniversitesi Beypaşa Kampüsü'nde AYÖ-DE'RI ve DPG'li öğrencilerin çalışması ile düzenlenen forumda da Maras katliamı ve Kürdistan'daki katliamlar protesto edildi. 200 öğrencinin katıldığı forumda, katliamların bugün devlet politikası haline getirildiği, dünyanın yitmiş faşistlerine üniforma giydirildiği vurgulandı. Forumda devrimci değerlere saldıracak provokasyon yaratmak isteyen birkaç sivil faşist gerekten uyarı yapılarak uzaklaştırıldı. ☐

Gençlikten kısa... kısa...

- 15 Aralık- Bahçeelievler Kocasınan Lisesi'nde okuyan 4 öğrenci İHD'de düzenlenen basın toplantısında, okuldaki keşfi para toplamlara karşı çıktıkları için okuldaki atılmalarını protesto ettiler.
- 22 Aralık- Edirne'de öğrenci derneği TEYOD'un yasal olarak düzenlediği gençlik polis tarafından basılarak 157 öğrenci gözaltına alındı. Açık grevinde olan öğrencilerin beş rahatsızlanarak hastaneye kaldırıldı. Tedaviyi kabul etmeyen öğrenciler tekrar emniyet müdürlüğüne götürüldü. Gözaltına alınan öğrenciler daha sonra serbest bırakıldılar.
- 23 Aralık- Samsun 19 Mayıs Lisesi'nde iskenler adlı bir öğrenci Edebiyat Öğretmeni Yücel Yumru tarafından dövüldü. Arkadaşların cenazesine gittiği için dayak atılan öğrencinin kulagi patladı. Dayak olayından sonra öğrenciler okulun bahçesinde oturma eylemi yaparak "dayaklı eğitim'i" protesto ettiler.
- 23 Aralık- TÜD-DE'RI öğrencilerin önerisiyle Karadeniz Teknik Üniversitesi Makine Fakültesi'nde polis-jandarma işgaline karşı bir forum düzenlendi. Yaklaşık 400 kişinin verdiği foruma saldıran jandarma, öğrencileri yerlerde sürükleyerek dövdü. Jandarmaların saldırısına protesto eden öğrenciler Fen-Edebiyat Fakültesi'ne kadar yürüyüş yaparak burada gözaltına alınmaya çalışan arkadaşlarına sahip çıktılar ve jandarmaya vermediler.
- Aralık ayının son günlerinde yeni tabula üniversiteleri arasında yer alan Afyon Kocatepe Üniversitesi'nde 22 öğrenci açık grevine başladı. YÖK'e karşı çıktıkları için haklarında okul ve yurt idaresince soruşturma açılan öğrenciler, soruşturmanın kaldırılmasını ve öğrenci derneği üzerindeki baskılara son verilmesini istediler. ☐

055'in değil mücadelenin telefonları çalıyor

Halk devrimcileri sahipleniyor
Samsun temsilcisi Pervin Tuğan'ın bürodan çıkışından 10-15 dakika sonra bürodan telefonun çalması başladı. Telefoncukı bayan "Cumhuriyet Meydanı'nda iki genç bayanın başı polisle derte. Slogan atıyorlar. 355981 nolu telefona haber verimisiniz istedi. Bunun için aradım" diyor.

Telefonun çalmasına devam ediyor.
T telefonlar susmuyor, tekrar tekrar çalıyor. Alınanlar kesleşmek için başını arayandan bir tarifi istiyorlar. Tarif tutuyor, alınan temsilcisi, "Telefon eden 'kendi yabancıları olduğunu, elinden telefon etmekten başka bir şey gelmediği için üzgün olduğunu' söyler.

Polis: "Kimliğini göster". Cevap: "Sen göster". Pervin bu telefonları edindiği sırada kendisini Şube'ye götürmekle olan bir polis memurunu buluyordu. "O gün allele, öğrenciler kayıplar, irtifazlar için telgraf çekcektiklerdi. İzlemek için yola çıktım. Yanında bir misafirim vardı. Meydana vardığımızda 'sivil'ler durdular. Kimlik göstermemizi istediler. "Çince biz sizin kimliklerinizi göremiz" dedik. Gösterdikler. Sonra da biz gösterdik. "Tabi ediniz" diyecekti. Gözaltına almaktı. Biz ilerde duran bir taksiye sokmaya çalışıyorduk. Kahrolsun Fazlın, Keyfi Gözaltıları Son" diye slogan atmaya başladık. Çevrede biriken insanlara Mücadele gazetesini muhabiri olduğumuzu, gerekçe-siz gözaltına alınmak istendiğimizi, polis-sin işkenceci olduğunu, 355981 nolu telefonun aramalarını söyledim."

Ticari taksi polise iş yapmıyor. "Ticari taksinin şoförü 'Ben almam' diyecekti bizi. Bir başka ticari taksiye binip almamızı saldırlıktan onun şoförü de almamızı. Çalıntıdan resmî minibus geldi ve zorla bindirildiler. Coplar iniyor ve biz zorla işareti yapıyoruz."

Mücadele Bürosunda Direniş
Aynı saatlerde Samsun büromuz da polis tarafından kuşatılma altına alındı. Büroya galdiklerinden kimlik kontrolü yap-mak istediklerini söylediler. Ama istedik-leri yalnızca bu değildi. Burada bulunan "kaba rca" Emriyle "davet" ediliyorlardı.

Birlikten arında üç saat. "Kendi yaygımızı-zla işkenceye girmeyeceğimizi

Bir haftalık, 15 günlük, bir aylık işkenceden sonra, işkencecilerin yanbaşında yapılan zafer şaretleri işkencecilerin yenilgisini belirtiyor. Kendi ilerinde mağup edilişin olmanın çaresizliğini yaşıyorlar.

Meryem Gül Eren, Yıldız Korkut, Hülya Özcan, Feyyaz Gül... Adana polislerinin 9-10-11 Aralık günü gözaltına aldığı dört devrimci. Polis, bu çaresizliğini, yenilgisini irtibat etmek için devrimcileri basın karşısına elleri arkadan kelepçe olarak çıkıyor. Ama kelepçe vurmak zorunda kalmaları, o ellerin serbest kaldığında ne diyeceğini gösteriyor, çaresizliklerinin yeni bir karısı oluyor. Ki, konuşan dilleri, söylenen sözleri engelleyemediler.

İşkenc ede kattıkları Remzi Basal'ın masayı devirecek tekmesi hala gözlerinin önünde. Zafer işareti yapan, masaları tekmeleyen o görüntülerin kabusuyla yaşıyorlar.

Kelepçe de takasın, ayaklarını da prangalasınız, ağızlarına bantlar da vursanız kabustan kurtulamayacaksınız. Gerekirse gözlerimizle, nefes alıp verişimizle anlatırız söyleyeceğimizi.

■ 13 Kasım günü Samsun'da temsilcimiz Cumhuriyet Meydanı'nda dövülerek gözaltına alındı. Bunun üzerine Mücadele'nin telefonları arka arkaya çalmaya başladı. Görenler gözaltıları haber verdiler. Taksii şoförleri araçlarının polis tarafından kullanılmasına izin vermediler. Meydandan, büromuzdan, savcılıktan toplam sekiz kişişi gözaltına aldılar. Şube gözaltına alınanların slogan-larıyla çinildi... Samsun'da Şube'sinden Savcı'sına, mahkemesine kadar bir mekanizmanın aczi ortaya kon-du. Halk devrimcilerin yanındaydı.

■ Gözaltılardan mahkemeye kadar ilginç, çarpıcı, öğretici gelişmeler yaşandı. Gözaltı-tutuklama süreci "demokratikleşme" demagogilerine, yargının bağımsızlığı iddialarına ayna oldu.

söylüyor. İçeri girmek isteyen diğer polisi sokmuyoruz. Hengamede diğerleri de çıkıyor. Kاپییا banık kuruyoruz. Böylece üç saat bulmaca bir bekleyiş başlıyor. Merkez büromuzdan arıyor, geliş-meleri aktarıyoruz. Yoğun bir telefon tra-fikeli geliyor: Halkın Hukuk Bürosu, Öz-gür-Deñiler, diğer bürolarımız arıyor. Di-renişimizi direnç katıyorlar. Üç saat sonra arama izni veriliyor ve büroya adeta ılgal ediyorlar. Özel ün, siviller, Tekme, yumruk, cop, kaba ne varsa saldıyorlar. Sloganlarımızı yaşıtlıyorlar. Yarım saate yakın zamanda ancak her tarafımı-zı ılerle sararak çıkartabiliyorlar bizi. Şu-beye götürüldük."

Bir Kahraman Savcı İsmail Erbay:
Suç Duyurusu "Suç Unsuru"
Oluyor

Bu gelişmeler üzerine muhabirimiz Hülya Tungan suç duyurusu için Savcılığa gidiyor. Yanında temsilcimiz Pervin ile birlikte meydana gözaltına alınan Şen-gülün ağabeyi Ünsal Şanlı var.

Savcının emriyle gözaltı. Hülya Tungan anlatıyor. "Savcının odasına gittiğimizde Mücadele bürosunun talan edilmiş içi 'arama izni'n az önce imzala-dığını öğrendik. Buro baskını ve gözaltı-larına yasatan açısından bile hukuk dışı olduğunu söyledik. Savcı ayağa fırladı. Tabi arancak, tabi gözaltına alınacak diyecek üzerimize yürümeye başladı. İlele

kapalı odasından çıkarıldıktan sonra 'Bu kıızı da şubeye götürün, nasılmış görün' diyecek tehditler savurmaya, külfetmeye başladı. İnsanlar etrafımıza toplanınca sözü bunlar bana saklıdır'a çevirdi. Savcının imdadına yetişen polislerce gözaltına alındık."

Şube Sloganları Dinliyor:
Biz İşkenceciler Gibi
Yüzümüzü Göstermeyiz

Meydandan, savcılıktan, bürodan alınan slogan budediler. Sekiz kişi. Koridorlar onların sloganlarıyla inliyor.

"İfade vermiyoruz. Hayır. Asla!"
"Siyasi Şube'nin klasik uygulamaları bağ-lıyor. Tavmızın net. Aşık grevindeyiz. İfade veremeyeceğiz. Her türlü uygulamala-rına yanıt olarak sloganlarımızı haykıracağız..." "Bizi birbirimizin ayrımaya kalktıran, ancak ayıramadılar. Beraber tüküldük, marşlar söyledik. Sonra adını sordular. Adım insan, soyadım halk. Ya-sım küçük olduğ için bana kandirilecek çocuk gibi davranıyorlardı. Ama ben de aşık grevine gidiş ifade vermiyince de-ğışti. Tüm işkenceciler, kulürleri boşa gitti. Sloganlarımızı, marşlarımızı kabu-etmek zorunda kaldılar. Girdiğimiz gibi çıktık Şube'den." diyor Şengül Şanlı

Temsilci, muhabir ve okurlarımız 7. gün basına, 8. gün mahkemeye çıkarıldı-lar. Büyük "operasyon" uman burjuva bas-ının yirmeye yakın muhabir göndermişti.

Yalnız umdukları tabloyu bulamadılar. Başları dik duran, "Biz işkenceciler gibi yüzümüzü saklamayız." diyecek gözbağ-larını atan insanlar vardı karşlarında.

Tutuklandılar, Tefvik müdrekeleri henüz onlar mahkemeye çıkarılmadan yazılmıştı. Cezaevine gittiklerinde yerle-rinin üç gün önceden ayırlıldığı öğrendi-ler. İşkenceciler, savcılar, hakimler... Çaresizliklerini ikinci kez çıkarıldıkları savcı dile getirdi: "Onları unuttum. Burada bir savcının adı çıkmayaymış, herkes bana sırt çeviriyor" diyor.

Halkın desteğinin, kiminle olduğu Samsun'da da ortaya çıktı. ☺

Okurdan

Merhaba,

Bayramları ve yılbaşlarında, dostlara tebrik kartı atmak gelenektir. Ben de tüm dostlarıma gönderdiğim gibi, bir MÜCADELE okuru olarak, siz sevgili dostlarıma da bir kart göndermek iste-dim. Bunun yanında, 5 Aralık tarihli 23. sayınızda, "Yoldaşlarını Seven, Onları Ele Vermez" başlıklı yazıda, İzmir'de gözaltına alınan Eylem Gönül'ün yaşa-dıklarını ilgilie okudum. Yazının sonun-da ise derin bir sevinçle, kahkaha bo-guldum. "İşte biz insanlarız!" dedim onurla. O anki duygu yoğunluğumu di-zelere döktüm. Bu şırı size yollamak is-tiyorum.

Eylem Gönül Gibi Direnenlere...

Bir isyandı haykırışları
konuş dediler, ver sırtını
anlat bütünü gizleri
daha ilk bastan koydu tavırını
boşadık ağzından marşları,
sloganları
sat dediler bize en yüksek fiyata
onurumu, mücadeleni, yoldaşlarını
satmadı, inancılığı
çünkü haklıydı o

"Kendi yasalarına uymayanlarını,
yasalarına güvenilmez"
(...)

"Gün gelir" diye bağırırken
meydanda
(...Jasunurken davasına inancını
Direnciyle sarıyordu zulmün
kalelerini
"Eylem'dir adı, devrimcidir.
Çünkü 'Yeni İnsan' dir o.

Kelepçeleri bizi yenebilir mi?

Adın olur olsun

Zaman bizim lehine çalışıyor, zaman bizimle, ileriye dönük konuşmada bileğimiz güc, direncimiz inanç aşıyor. Her cephede düşmanı alt etmenin zevkini yaşıyoruz. Zaman ilerledikçe bizim, halklarımız küçük küçük zaferleriyle süslenerek. Burada daimi olmamak, burada geri düşme olmamak.

Böyle düşünüyorduk düşünmesin, ama saatele yapılan işkenice fiziki direnci tüketmiş, iradesini teslim almak üzereydi. İlgencinin susmasını sesi gelirdi kulağına:

"Bak acını paylaştan var mı? Ötekiler her lüks içinde yaşıyor, sense burda süniyorsun. Güya vatan-millet kurtarıcaşın. Senin neyi-ne oğlum vatan kurtarmak? Kendini kurtar kurtarıbilen. Hiç kimsa kimsa için dimes. Zaman mı düşmiş ülkeyi düzeltmek. Hem ne'ni varmış ülkenin? Bak suçu

değiştiririz. Üstelik sana eskerlik de yaptırma. İstedik okulda gitmeyi de durumdur kim bilir. Kendine acıyıyorsun onlara acı."

Kaç gündür çelişki içinde koyun koyuna yatmaktadı. Kahramanlık ihanet, cesaretle korkaklık, kazanma inançsızlık çaresizlik, inançla inançsızlık denizinde bir yana bir bu yana çalkalanmaktadı. Papazın son konuşmasıyla işe bocalamaya başlamış, pingpong topu gibi bir yana bir bu yana gidip gelmekteydi. Her şeyi sorun yapar, düşünceli ve dalgındır.

Örneğin sevdayı düşünür, aşkı, sevgiyi. Artık onun için sevdâ, dağ güneşinin battığı saaflerde güzeldir. Firtınalı, tıplı, tazi bu, zıbu bu kasn havasla sevdayı literatüründen silmiştir. Rahat düşse, "zafer sabahı"ni beklerkenki sevdanın güzelliğini ister.

"Nye zafer sabahında ben de olmasayım" der. O "zafer sabahı" için bu kadar acılara kat-

başlarında, caddelerde, insan-aflet götürün insan selinde, taştı toprakta ihanet arayacak za manlan da olacaktı. Gitmiş kü çülecek ve kaybolup gidecekti. Ne adı anlacak, ne yaptıkları "Zafer sabahı" mı? Kasasına bi fazla girecek olan paranın sabahı olacaktı...

İlgencinin "Son bir şans, düşün ve kararını ver" sözleriyle kendine gel. Ne yapacaktı şimdi. Dedikleri gibi güçlü olan onları. Kendisi ise hiçbir şeydi. İlgencisi doğru söylüyordu...

Doğru mu söylüyordu gerçekten; güçlü olan onlar mıydı? Her şeyi muhtedirdi miydi?

"Polisler gerçekten zor. Ama hayırlanmıyor. Boyunum borcu, pekiyorum, başka meslek sepebildim, şimdi zorunlu olarak yapıyorum. Deşifre olmak için evden iki yüz merte ilerde arabadan iniyorum. Yürürken elim sürekli ceketimin cebinde. Çünkü tabancayı belimden çıkıp cebime ko-uyorum. Yolda bir anba-

Adın olur olsun ki, yaşayabilen.
Adın olur olsun ki, yaşamayı bütün güzellikleriyle hak edebilen,
zulmedenleri vahşetine yenik düşmesin!...

olmayanlara dokunan var mı? Her şey serbest dışarda. Gez dolaş, hayatını yaşa. İnsan dünyaya bir kez gelir. Seni düşünen var mı? Mücadelesini verdğin işçiler Sovyetler Birliği'ni yitkiler, Çavuşevski'ye devirdiler. Boş yere harcatma kendini, ezdim. Bak gençsen, seçilkin, yazık olur sana. Biz her şeyi biliyoruz. Elminden kimler geçmez ki? Seferlerini de biliyoruz, onları da görüldük. Bize karşı gelmez. Cyto dergilerde murgilerde anlatılıyor kişiler değil, biliyorsun. Devrimi irade mevrimi irade, geç bunları. Buradan sağ salım çıkmak senin elinde. Yoksa diğerleri gibi kaybedip gidersin. Bir iki bağırtılar susarlar. Boş var ki işleni başlatıyor. Sen burdan çıkarsın. İş bulur sana, ev veriz, bir de ehli namus kız bulur evlenirsin. Çokuk çocuğün, güzel bir yuvan olur. İster sen kimsiğini, nüfusunı bile

lanmamış mıdır? Hak ettiği ödülü almazı gerekir. Oysa böyle gidersen, birtan "zafer sabahı"ni, bu sabahı dağıt göremeyecektir. "Mutlaka ben de olmalıyım o sabahta!"... Bedel ödemek ise kendinden uzak kalmalıdır. Bedel ödenecekse, ödeyeceklerin arasında kendisi olmalıdır.

Zaferin müjdesini yedi kat yerebinde de duyulabileceğün düşünmek mi, zafer parıklarına buradan katilbeciğeni bilmek mi?.. Bunu nası düşünün ki; bir kere çelişki denizinde yüzmesini bilermişti. Ölümlü her şeyin sonu gidi görüldüğünden, yapamayı da doğai olarak anlayamamaktadı. Aslında ne ölüme cesareti vardır ne de yaşamın hakkını vermemek. Bocalayıp durmaktadır.

Dostus da kalacaktır atiki. Felaket tellallığı yapacak, her şeyi şüpheliye bakacaktır. Ne yolda dâniyelecek, ne aile, ne evlenir. Sık sık, farkında olmasa da, bilinci yaşıyor da ihanet çizgisini aşacaktır da. Bir tabak çorbaday, yağın altında, sokak

birula karşılaştığında sağ elini kullanamıyor. Çünkü sağ elini tabancada oluyor. Geçenlerde yolda yürüyordum. Karşıdan üç genç geliyordu. Bana tekin gelmediler. Onları gözlemli süzdüm. Yanımdan geçtiler ve geçmelerile bir dakikalık demeleri bir oldu. Tabancayı cepki hızla döndüm, sağkına döndüler. Meğerse adres soracaklarmış!

İlgencinin gerçek yaşamda böyle düşündüğünü bilseydi, aynı bocalamaları yapar mıydı? Güçlü kim, güçsüz kim sorulana yanıt bulmaz mıydı? İla ilgencisinin yüzüne karşı bu korkuları dâğıt gelirmesi mi bekliyor?

Oysa bu sözleri duyması gerekmiyor. Gözbatınır açmamasında belli değil mi, korkusunun ne kadar büyük olduğu? O zaman adı olur olmasın işi hiç bir nedeni kalmıyor. Yeter ki, o küçük adımı atsin ve çelişki denizinden dostlar limanında yer açsin kendine...^①

GÜN İZİ

Sanatımızla mücadele azmini taşıdık emekçilere

Nuri ERYÜKSEL

Yükselen muhalefete karşı baskıların, ilgencelerin, infazların git-tiği yonunlaştı, gazaında kayıplarla, kontrollerle emekçilerle yit-tiği biçimleri birdüğüdük ilkenize bir yıl daha geride bırakıldı. Hal-kun kültürü mirasını, başkuz-sönerüstüz bir dünya kurma mücadelesinin diraynıkları ile, yojunla, bu mücadelede moral değerler, çok-ku ve direme gücü sağlayan devrimi sanat ve sanatçılar da yıl bo-lunca baskılara karşı karşıya kaldılar.

Siyasi iktidar, mücadelede olan tahammülsüzlüğünü devrimi sanatçılar katletme boyutlarına vardırdı. 17 Nisan'da Ortaköy Halk Sahnesi oyuncusu Ayşe Gülen kurşunlanarak öldürüldü. "Bölü-cülük yaşıyoruz" gerekçesiyle Ankara Halk Sahnesi sanatçılar ve An-kara FOSEM'li sanatçılar tutuklandılar. Aynı gerekçe ile Grup Yoru-em elemanları hakkında gıyabi tutuklama kararı çıktı. Ankara Halk Sahnesi ve Grup Ekin elemanları bir devrimcinin düşme örne-i katıldıkları işin üç ay tutuklu kaldılar. Ortaköy Kültür Merkezi per-ze tarafından basıldı, sanatkâr ve sinema işçileri de bir toplama 45 kişi gazaında imati. Tatlı yaşamalarına bile tahammül edemediler. Ortaköy Kültür Merkezi emekçileri Zonguldak'ta, "dağa çıkacaklar" diye basma açıklamalar yapılarak 8 gün işçileri sorgulandılar.

Geçtiğimiz yıl dönük bağımızda kültür-sanat alanında azmin-amaşacak bir deneyim ve birikime ulaştığımız söyleyebiliriz. Grup Yorum "Çesareti" kasetyile geniş kitleleri kucakladılar, yurdışt kon-lerinde 30.000 ve yurdışt konserlerinde 60.000'ün üzerinde olanak her-pec dolayışla 150.000 işçisi sevediler. Ekşikler'de düzenlenen bir-zer yoldaşlarla haklarında gıyabi tutuklama kararı çıkartılan Grup Yorum, 1,5 ay süreyle teslim olundu. "Özgürlüklerin kullanılmasın-za izin vermeyeciklerini bu keyfi karara uymak zorunda olmadukla-rı" basın toplantılarıyla kamuoyuna duyurdular. Konya DGM'deki hüruşması katılan Yorum, savunma değil bir "sorgu" metni okudu. Bu metni, yalnızca kendilerinin değil mücadelede sanatın ve sanatlı faaliyetlerin yaygınlaştığı bilincile, halktan yana bütün kültür ve sa-at faaliyetleri ve devrimi sanatçılar adına okudular.

"Çesaret" in ardından Grup Ekin mücadelede yarattığı gelenekle-i "Gün Bizim" kasetyile taşıdı. Sahaneler'in, Malatya dirençlerinin ürktirilen besteleri. Grup Özgürlük Türkiye'nin dirençlerinde, revirlerde, konserlerde olgunlaştırdığı müziği yepeyi ürünler verdi e grup ilk kasetinün çalışmalarına başladı. Kürdistan'da gelinen mü-adele kültür-sanat alanında da yankısını buldu ve Grup Berfin Kürt alkıyla onunmuzu Dıyarkar'da çalışmalarına başladı. Tüm bu yitlimeler yeni Grup Yorum'ların habercisi oldu. Ülkenin dört bir anından yeni müzik grupların oluşum haberleri geliyor...

Edebîyat alanı da bu süreçte üzerine düşen sorumlulukları yük-lenmeyi başarırdı. Kültür ve Sanatta Tazir dergisi yeni boyutu ve di-lenemesiyle bir "bütün" olmanın çık mücadelede sanatı yaratma misyonuna daha etkin bir biçimde katkıdı. Yılıbaşında gelinen yeni bür-ölürün açılması düşüncesi, Ankara'dan sonra Dıyarkar ve Malatya bürölürünün faaliyete başlamasıyla gerçekleştirildi. Yazar dergisi, dağıtım sorunlarının halen sürmesine karşı gerek 5000'e ulaşan tir-a-ji, gerekse uzun vadeli hedefleriyle kitleleşmelerini önemli araçların- birli olma yolunda. Yazar Yayımları, yılıbaşından itibaren devrimi sanatın yaygınlaşması için yeni bir olanak olacak. Bir Kar Makinesi: Grup Yorum, Yazar Yayımları'ndan çıkacak olan ilk kitap.

Ortaköy Halk Sahnesi, 1992 yılında oyuncularıdan Ayşe Gü-len'in katledilmesi adını Ayşe Gülen Halk Sahnesi olarak değiştirdi. Ve çalışmalarına yılıbaşında başlanan "Dünyayı, Memleketi ve Seni Sevıyoruz" adlı sahne oyunu, yazım ve sahneleme çalışmaların- ardından yurdıştinde ve dışında oynandı. Ankara'da kurulan Ankara Halk Sahnesi de yazıp sergiledikleri okudu oyunlarıyla devrimi ti-yatrosunun yaygınlaşmasına bir adım oldu.

Fotograf ve sinema emekçileri (FOSEM) bağında kadar dâğıt göste-rişleri, fotoğraf sergileriyle, belgesel niteliğindeki çalışmalarına birçok etkilenile yer aldı. Ancak yine de FOSEM'in var olan birikimine denk diğerler ünlere vermede yeterli olamadığı söylebiliriz. FOSEM için 1993, yeni atılmaları yavaşca bir ümettiydi.

Ekonomik, demokratik hak taleplerinin, mücadelede olduğu her yerde devrimi sanat da vardı. Mücadele azmini taşıdık, fabrika, bürölük, emekçiler, anflere, işçilerle, memurlarla birlikte, "Vat-erilerin tabakışığı. İstiyoruz, vermezseniz saldıracağız" dedi. Emek-çilerin yarımları uğruna inatla ve sabırla sürdürülen savaşta, oyunlarımız, fikirlerimiz ve fotoğraflarımızla yer aldık. Ve 1992 yılı kültür-sanat cephesi için gelişeceği, yaygınlaşacağı yepeyi kurula-rı ve daha güçlü muhalefet odaklarına gebe...^②

Şehitlerimize dayanıyoruz Geleceğimiz güvencededir

Ferit ELİYUN
(1963-Ordu-Fatsa)

"Yok bundan böyle ter yarası
Zincir tutsaklığı ve sabır
Kırbaç yalvarması sessizliğim
Can pazarı ve kahr yok
Her şey yaşanan şu gün gibi gerçek
Adımız haik olduğu günden beri
Bir direnç olmuştur bizde sevinçler
Şilme acının her kuraklığında
Onlar

Yüreğimizin ovalarına çiselenirler"

Ferit'i adı. Fatsa'nın toprağının yoğunlu-
muş has bir Gürcü delikanlısı. Mütevazık, ça-
lışkanlık, onu tanımlamaya yetmiyor. Özverili
bir devrim işçisi, bir devrimde olması gere-
kenler ve cesaret Ferit isminde ifadesini bulu-
yor. Kendi içinde yaşadığı olanaksızlıklar gö-
zardı edip, aynı koşullarda yaşayan yoldaşları
için özlük Ferit'e yakışır bir tavır. Kendisin-
den önce yoldaşların düşünün bir komutan,
bir ağabey. Her yönüyle bir savaşçı, sınırsız
bir fedakarlık örneği. "Öyle ki, soğuk bir kış
günü alt ilişkisindeki yoldaşlarının sobasız,
battaniyesiz olması onu rahatsız ediyor; daya-
namıyor, kendisinin temin ettiği battaniyeyi ve
sobayı akşamın bir vakitli yoldaşlarına götürü-
yor. Sıcacı yoldaşlarına sunuyor, soğuğu ken-
dine alıyor."

Komutanlık dönemi boyunca da herkesçe
sevilmiş, sayılmıştı. Savaşan ama bir o kadar

halika yaklaşımda dikkatli Düşünün bir kez,
biri eylemde bekletilmes gereken bir oto sahi-
bi Ferit'in davranışlarına, yoldaşlarıyla ilişkisi-
ne ve oto sahibinin tozları ceketinin tozunu
almasına hayran kalmıştı. Bir başka yoldaşına
Ferit'in konumunu bilmediği halde, "Sizin ko-
mutan çok iyi bir insan" demişti.

Ve o savaşçıların pratik olarak da yetkin-
leştirme uğraşında yer aldığı bir eylemde şehit
düşerken ardından "Beni Ferit'in yanına gö-
mün" diyen savaşçıları, komutanlar bıraktı

"On **yedi yaşın sevgiliye**
gülüştü gibi
Ananın yatak serisi
gibi

Öyle rahat
öyle içten düşmüşlerdi
toprağa"

Hamdi Aygöl. En büyük ideali Silahlı Dev-
rimci Birlikler (SDB) savaşçısı olabilmektir.
Genç yaşında b' isteğine ulaştı. Her şeyden
önce savaşmak istiyordu. İstedikini de yaptı.
Gençliği, dinamizmi, savaşçılığı kendisini her
şeyyle mücadeleye sunmayı temsil ediyordu.
Bir gün eğitim amacı ile bir yoldaşının kendisi-
ne polis tiplemesi çizerek, takip edildiğini söy-
lemesini gerçek sanmış, lakibi atlatmak için

Zeki ÖZTÜRK
(1956-Tunceli-Mazgirt)

10-12 saat kendini kontrol etmiş, acemiliğine
rağmen her yöntemi kullanmış, hatta catlardan,
damlardan atlayarak, emin oluncu evine
gitmişti. Komutan Ferit'le birlikte işkenceci sü-
rülerine verilecek otoların tahrip edilmesi eyle-
minde şehit düştü.

"**Hey gökyüzü sesimi duyuyor musun**
Malatya'dan, Sivas'tan
Dağlardan, koyaklardan güreleyen sesimi
Doruklardan inen nehir gibi
Rüzgarda yaprak gibi
Tavında demir gibi
yanıkılan sesimi"

Tarih 26 Aralık 1979. Malatya dağları yan-
kılandı dört bir yandan. Bir bombaydı patla-
yan. Düşmanın kalbinde patlaması gereken
bomba elinde patlamıştı. Adı Zeki Öztürk'tü.
Dağlarımızın insanı, dağlarımızın savaşçı-
sıydı. Lise yıllarında başlayan mücadele, Ela-
zığ, Gaziantep ve Malatya sokaklarında, dağ-

Hamdi AYĞÖL
(1971-Amasya-
Gümüşhacıköy)

larında sürdü gitti. O bir militandı, gözüpke-
ti, ataktı ve sürekli gelişti. Malatya dağlarında
kıvrılma eklemlerinde yer alıp, elindeki bomba
patlayana kadar onun bu gelişimini kimse en-
geleyemedi.

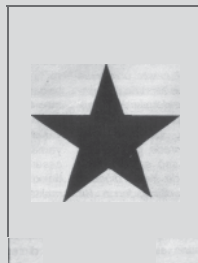
Kuştepe'ye giderseniz eğer, Kuştepe Lise-
si'ne bir bakın. Orada yankılanan sloganları,
orada kabına sığmaz öfkeyi, orada Mehmet
Tepe'yi göreceksiniz. Kuştepe Lisesi onun ilk
gözaşını, onun ilk mücadele alanı, devrimci-
liğe ilk adımı attığı okul. Kavranın diğer alan-
larına buradan koştu. Görev dediler yaptı. Te-
reddütsüzdü. Aralık 1978'de Mecidiyeköy'de
faşistler tarafından katledilinceye kadar kav-
ranın içindeydi.

Özer Elmas İTÜ öğrencisiydi. Devrimciydi,
okulunun anti-faşist mücadelesinde yer almış-
tı, ülkemiz gençliğinin aydınlık yaratıcılardan-
dandı. Onu katletmeleri için yeterli nedenlerdi
bunlar. Faşistler tarafından Aralık 1976'da ka-
tledildi. Aynı gün İTÜ Maden Fakültesi Dev-
genç tarafından işgal edildi. Binlerce devrimci
öğrenci faşizmi lanetledi.

Onlar devrimle, kavgaıyla etle tınak gibi bü-
tünlemlerdi. Yemek yer gibi, su içti gibi ka-
vaya atıldılar. Mütevazıydılar, savaşçı ve dire-
nişçilerdi. Bunu canlarını ortaya koyarak gös-
terdiler.

Mehmet TEPE
(1954-Sivas-Gürün)

Özer ELMAS

Küba-Röportaj

"Boyun eğmeyeceğiz"

Kendisini dünyaya en mükemmel demokrasi rejimi olarak pazarlayan ABD'de başkaları seçimlerinden sonra Küba'da da yerel seçimler yapıldı. Kibaklar açtık tüm dünyaya ve özellikle ABD'ye demokrasi deri verdiler. ABD'de halk seçimlere katılmak için su gibi para aktı. Bütün yatafaşa rağmen Amerikan halkının seçimlere ilgiyi yüzde kırkı yinedi. Küba'da ise seçimlere katılım % 40 oranında gerçekleşti. ABD'nin yalan üreten makinesine bakılınca, ABD yine dünyanın en mükemmel demokrasisine Küba ise en kötü diktatörlüğe sahip. Ama kimsenin görmeden gelemeceği bir gerçek var ki, Küba, dünya sosyalizminin en önemli örneklerinden biri olma durumuna koruyor.

Küba'nın Ankara Büyükelçiliği Sekreteri Victor Guerra ile 1 Ocak 1993'te 34. yıldır dardolan Küba devrimi ve son yerel seçimler üzerine görüştük.

Mücadele: Küba halkı direniyor. 34. yılında ABD emperyalizmi Küba devrimine boyun eğdirmeye. Bugün sosyalist Küba "testim almaz" diyerek dünya halklarına mesaj taşıyor devam ediyor. Küba halkı bu gücü nereden alıyor?

V.Guerra: Bu güçlü direniş Küba halkının İspanyol egemenliğine karşı verdiği mücadeleden doğmaktadır. 1868'de kornak ve savunmak için henüz bir ulus yoktu. Ulus pratik olarak 10 yıl savarlandı doğmuş. Bağımsızlık savaşının ilk kahramanların ilk ayları içerisinde daha önceleri bir grup yurttenseverin kafasında bağımsızlık ve iktidarın e komaı düşünce vardı. 1895'te artık ulus kavramı oluştu. Ancak bağımsızlık halsi elde edilememişti. Bağımsızlığın, 1959 yılında devrimin iktidarı el komaımsız kade geçen süreçten elde edilemediğini hepimiz biliyoruz. Devrimci bir dafa fazla görev almak ve daha ağır kopolanı göğüslemek zorundaydık. Ancak sorumlulukları o denli fazla değildi. Bugün Küba dünya tarihinde sosyalizmin siperidir.

Küba halkı o yıllarda bile -özellikle J. Mari- bağımsızlık savayışa Latin Amerika'nın kaderini değiştireceğini biliyordu. Oysa bugün Küba'nın direnişi sadece Latin Amerika'nın değil dünyanın kaderine etki edecektir.

Mücadele: "Yenileme", "gençleştirme" sloganları duyuyoruz. Partiyi gençleştirmek zorunda kastediliyor?

V.Guerra: "Yenileme", "gençleme" derken sadece partiyi değil, bütün toplumu kastediyor. Parti, son kongresinde buna örnek gösterdi. Politbüro'nun yeni üyeleri Roberto Romains gibi, gençlerden oluşuyor. Genç komünistlerin liderleri ve Carlos Luge bizim ekonomik danışmanlarımız. Danışmanlarımız bütün Doğu Avrupa ülkelerinde yapıları oyun oynatmıyor. Tek parti yönetimini benimsiyoruz. Prasenzizmi değiştirmeyeceğiz.

Çok parti sistem, asla kabul edilemeyecek bir teslimiyettir. Bizim sistemimize demokrasi

"Köklerimiz her zaman sağlam.

Küba, devrimi

kendi

elleriyle

büyüttük.

kendi

elleriyle

zafere

ulaştıracaktır."

ki ilke, insanları adanmış güsterilmeleri ve seğimbellimeleri. Son seğim bunun en güzel örneğidir. Tek parti sistem diktatörlüğü Marti'den doğmuştur. Yeni değilim ve yalnızca Marksin-Leninizmi atı değildir.

Bütün parimiz gençliyoruz. Partimiz genç insanları ortaya çıkarmaktadır.

Mücadele: Geçmişin günlerinde Küba'da yerel seçimler oldu. Seçimler % 94 katılımla gerçekleşti. Seçimler ve sosyalist demokrasi konusunda Küba devrimi nasıl bir örnek oluşturuyor?

V.Guerra: Küba en zor dönemimde ilk defa Mart 1993'te kade 500 ulusal delegayı doğrudan yıla dakapli seçimi usulüyle seçecekti. Bu yeni seçim sistemi bütün parti temsilcileri için bir referandum imkanı getirmekteydi. Küba için bu zor dönem atlatılmaktadı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, Küba yıla önce ihbal ettiği malleen ancak % 25'ini ihbal edilebilmekteydi. Elbet bu durum halkı memnun etmiyor. Ayrıca Küba üzerinden Avrupa topluluğunun, Latin Amerika'nın aslında tüm dünyanın kabul etmediği ama derinden bir ahbika vardır. ABD kaynaklı radyo istasyonlarından 30 saatten fazla anti-Küba propaganda yapılmaktadır. Bu genel savaş ortamında bile Küba % 94 gibi bir destekle halkın kimi desteklediğini göstermiştir.

Mücadele: Devrimin 34. yılında dünya halklarına nasıl bir mesaj veriyorsunuz?

V.Guerra: Küba'yı her gün ilaşaın dayamışa taleplerine teyyekür ediyoruz. Bu dayamışa emperyalizmin altından daka değeri bizim için. Küba olarak bizim egmeceyeceğiz. Ayakta kalmak için yitirilmeyen daka fazla yerli ve soyluyluğumuz var. Mücadeleyi bırakmayacağız, çünkü dövmeğin için gerekli olan cesaret bize fazlasıyla var.

Bugün devrimin 34. yılı. Köklerimiz her zaman daka daka sağlam. Küba bağımsızın en şartlar altında devam ettirecektir. Küba en şart şartlara eşsiz geleceğiyle gönlüye gönlüye gerek ve devrimi kendi elleriyle konyarak büyüttük ve kendi elleriyle zafere ulaştıracaktır.

Somali halkının doyurulması, emperyalizmin prestijini artırırken, taktikler kasalarım doldurmaya devam edecektir.

ABD'nin Somali senaryosu: Umud operasyonu

Asya, Latin Amerika ve Afrika'daki yeni-sömürge ülkelerde defalarca tezgahlanan senaryo gene aynı jenerikle bu kez Somaliye uygulanıyor. Senaryonun adı "umud operasyonu", yönetimi ve bagrol Oyuncusu ABD. Türkiye ise tehlilikli sahnelerde bagrol oyuncusunun yerini alacak figüranlardan sadece biri. ABD, BM Güvenlik Konseyinden çıkardığı bir kararla Somali'yi işgal ederken ABD'nin ardından senaryo generali BM üyesi 12 ülkeden askerleri de Somali yollarına düştürdü. "İnsani Yardım" demajopajisi alınan karar generali BM Barış Gücü'ü Somali'de istikrarı sağlayarak, Somali halkına gönderilen yardımları engelleyen silahlı grupları safdışı edecek, Somali halkının içine düştüğü açlık ve sefalet yok ederek huzuru sağlayacak.

Bu meseleleri dünya halkları çok dinledi. ABD askerlerinin Somaliye adımı attıkları gün, kateditleride, yer yatararak baglarına silahları dayadıkları Somali'den gazete sayfalarını dolduran resimler, askerele dağıtılan prezervatifler ve yapılan "seks uyarıları" daha işin başında her şeyi göçür önüne sermeye yetiyor.

Somali Cumhuriyeti, İngiltere ve İtalya tarafından ayrı ayrı sömürgeleştirilen parçalarının, BM kararı ile söze bağımsızlaşması ve bunların 1960'ta birleşmesiyle kuruldu. 1960'ı yılların sonuna doğru ülkede başgösteren asyali kaos, 21 Ekim 1969'da bir subay ve polis gafi olan Saeed Barre önderliğinde subaylar tarafından gerçekleştirilen bir darbeyle noktalandı.

1969'da iktidarı alan Saeed Barre SSCB ile girdiği ilişkilere sonucu 'sosyalizm' kurmakla söz ederken SBKP'nin o dönem pek çok ülkede model olarak özlediği "kapitalist olmayan yöl" teyisle hareket ediyordu. Darbe ile iktidarı almasına rağmen ülkede yapıyı tasfiye edemedi. Somali'de kabilelere dayanılan yapı yerinde dururken, bunların üzerinde bir otortie sağışayla Barre önderliğinde 'Yükselk Devrim Konseyi' (DRC), half as yöl, ulaşım ve eğitim-öğretim alanlarında kimi adimlar attı. Fakat Etyopya, Afganistan ve ülkelerdeki gibi SSCB'nin desteğiyle sosyalizmi yuktandan kurmaya çalışan Barre yönetimi, halk kitlelerini devrim sürecine katamaz ve bu ülkelerdeki gibi SSCB'nin desteğiyle ayakta kalmaktan öteye gidemedi.

Ancak 1978'de SSCB'nin, Somali ile sınır çatışması olan Etyopya'nın gene kendisini sosyalist olarak adlandıran Mengistu iktidarı desteklemesi Somali'nin yizünü ABD'ye çevirmişe yöl açtı. ABD 1978'de kucakına yönelen Saeed Barre iktidarına sunduğu ekonomik ve si-

yasi desteği 1990'da Doğu Bloku ve SSCB'nin çökmesi ile birlikte kaldırınca, isyan eden kabilelere karşı koyamayan Saeed Barre, bir müddet direndikten sonra 1991'de ABD'ye kaçtı. Saeed Barre iktidarının çöküşü ve doğan iktidarı boşluğu yeni bir otortie ile doldurulmasını ülkede kaosa kabile çatışmaları gibi geçirmeye kaçın güce attı. İktidarı elde etçirmeye çalışan kabileler hızla silahlanarak koya-siya bir savaga giriştiler. Kabile savasıları Somali halkının on yıllardır karşı karşıya olduğu açlığı yine boyutlandırdı ve Somali açık kendeniye ölüm sinirına gelen iki milyon insanı İe Orta Afrika ülkeleri arasında iki sırayı aldı.

Sonuçlanmak bilmeyen bir savastan tek çıkar olan emperyalist silah tekelle-yirdi. Kabile çatışmaları birliktle, Somali halkının açlığına biraz olsun çare bulabilecek ekonomik kaynakları tamarıyla silme altına yitirdi. Dünya kamuoyunu susturmak amacıyla BM tarafından öngörülen daka yardımlarına bile kabileler tarafından el konularak buradan sağılan gelirle silah satın alıyordur.

Bütün bu durum ABD'nin Somali'ye askeri müdahaleleri için dünya kamuoyu gözünde büyük oranda bir meşruiyet kazandırdı. Daha doğrusu bu meşruiyeti yaratmak için emperyalist mediyalar özel bir çaba sarf ettiler. ABD, Etyopya, Kenya ve ÇBUT ile sınır komşusu olan, Kuzil'deniz tutulakları Suveyş Kanalı'nın kontrol altına alınabileceği bir komaşa sahip olan Somali'ye ülkedeki iktidarı boşluğundan da yararlanarak askeri gücünü yerleştirtir bütün bir Afrika'yı denetimi altına almaya, dolayısıyla Afrika üzerinde sömürüsünü garantilemeyi hedefliyor. Böylece elverişli bir zemin üzerinde yapılabilecek müdahale Orta Afrika'daki otortiesini sağlamlaştırması bir yana, ABD'ye "Yeni Dünya Düzeni" demajopajisi ile yapacağı başka müdahaleler için de meşru zemini yaratıracaktır.

Somali halkının ölmeyecek kadar doyurulması, dünya kamuoyunda ABD'ye prestij kazandırıcaktır. Somali halkının doyurulması önemli değil, yöl gösterilmesi bile yeterli olabilir. Bu nedenle bütün iletişim taktikleri Somali halkı üzerinde sömürüsünü kaynağını gizlerken, Somali'deki açık ve sefaletle adeta yeni keşfedilmiş gibi bangir bangir yayılmaya başlandı. Gazete sayfaları, televizyon ekranları açılır ve hastalıklarla kırılan Somali halkının dramını yayınırlardı. Ancak bu kez iletişim taktiklerinin Somali halkının dramını konu edimesini sağlayan kamuoyunu yönelimi değildi, tek neden ABD emperyalizminin çıkarılmasıydı.

- İşçiler v emurilar sendikasızaştırma-ya, oyalamalara, sarı devlet sendikacılığı çemberine ve devletin doğrudan terörüne rağmen, mücadele dolu bir yıl geçirdiler.

- İşçiler, Toros Gübre'de, Yurtiçi Kargo'da, İzmir Belediye işçilerinin uzun yürüyüşünde direnme güçlerini ortaya koydular. 40 bin belediye işçisinin grev uzun süre gündemli belirlendi. Patronların hükümeti, direnişin karşısına gerçek yüzüyle çıkarak grevi kırdı. İşçiler sınıf dayanışmasının zorunluluğunu gördüler. İşgal eylemleriyle, grev kırıclarını cezalandırmalarıyla mücadelede yeni adımlar atıldılar.

- Memurlar ülke çapında grev hakkını kullandılar. Eylemleriyle Temmuz-Ocak döngüsünü aştılar. Kamu emekçilerinin sendikal birliğini sağlamada önemli adımlar atıldı. Ve en önemlisi düzenin icazetiyle alabilecekleri bir şey olmadı-ğın gördüler.

- İşçiler ve memurlar bugün ortak bir çıkış noktasına sahiptir. Memurlar, Ankara yürüyüşü sonrasında yaygın grevlere açılma sürecindedir. İşçiler o'n binlercesiyle grevlerin eşliğinde, işçi kıyımını durduranın, sendika hakkını elde etmenin yolu gördü. Dayanışmanın gücünü de gördü emekçiler. Dayanışmayı yaşanır bir olgu haline getirdiler. Bu bir kazanımdır. Bunu bugün işçilerin, memurların bütün direnişlerine yaymalıyız. 93 yılı iktidara karşı mücade-lenin ve işçi-memur birikeliğinin damgasını taşımalıdır.

İşçiler, memurlar

İktidarı sarsmak için mücadelede el ele

Samsun Mücadele ve Ankara Devrimci Gençlik bürolarında barikat ve dayanışma

- Mücadele gazetesi Samsun ve Devrimci Gençlik dergisi Ankara bürolarına saldırın polis barikatlarla karşılaştı. Saatlerce süren diren-
nip, devlet terörüne karşı nasıl set oluşturulacağı sorusunun yanıtı-
nı verdi.
- Samsun temsilcimiz bir okurumuzla birlikte cadde ortasında gözaltına
almak isteyen polis direnişle karşılaştı. Temsilicimizin büro telefonunu
halka yüksek sesle söylediği bu direniş ve gözaltından 10 dakika sonra
Samsun büromuzun telefonu halktan insanlar tarafından defalarca aran-
dı. Saldırı haber verildi Bu arada taksiciler polislin, araçlarını kullanması-
na izin vermediler
- Devrimci Gençlik dergisi kuşatıldığında da başta ÖZGÜR-DER'liler
olmak üzere devrimci duyarlılık taşıyan pek çok insan kuşatılan
mevziye koştu, barikata omuz verdi. Saldırının genişletilmesinde bu
duyarlılık ve dayanışma belirleyici oldu. İnsanlarımıza, mevzilerimi-
ze sahip çıkmalıyız. Saldırılan bir araya getirebildiğimiz en geniş
güçle göğüslemeliyiz. Kimsenin hiçbir saldırısına "bizim dışımızda"
deme hakkı yoktur. "Topyekün savaş"ın yanıtı, tüm devrimcilerin,
demokratların; tüm insanların topyekün direnişleriyle verilmelidir.

"Bugün Küba dünya sathında sosyalizmin siperidir"

Küba Devrimi'nin 34. yılında hala devrime, sosyalizme ve insa-
"a olan inançlarını dipdiri, taptaze tutan Ankara Küba Büyükel-
çiliği Sekreteri Victor Guerra ile konuştu

"Biz Küba'ya her gün ulaşan dayanışma taleplerine, isteklerine
teşekkür ediyoruz. Bu dayanışma emperyalizmin altınından
daha değerli bizim için.

Biz Küba olarak bugün sığına-ğımız, ayakta kalmak için ihtiya-
cımızdan daha fazla şeref ve soyluluğumuz var. Mücadeleyi bi-
raikmayacağız, çünkü dövüşmek için gerekli olan cesaret bizde
fazlasıyla var.

Küba başanısını en zor şartlar altında devam ettirecektir. Küba
en sert şartlara eşsiz geleneğiyle göğüs gerecek ve devrimi
kendi elleriyle koruyarak büyütecek ve kendi elleriyle zafere
ulaştıracaktır."

